

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

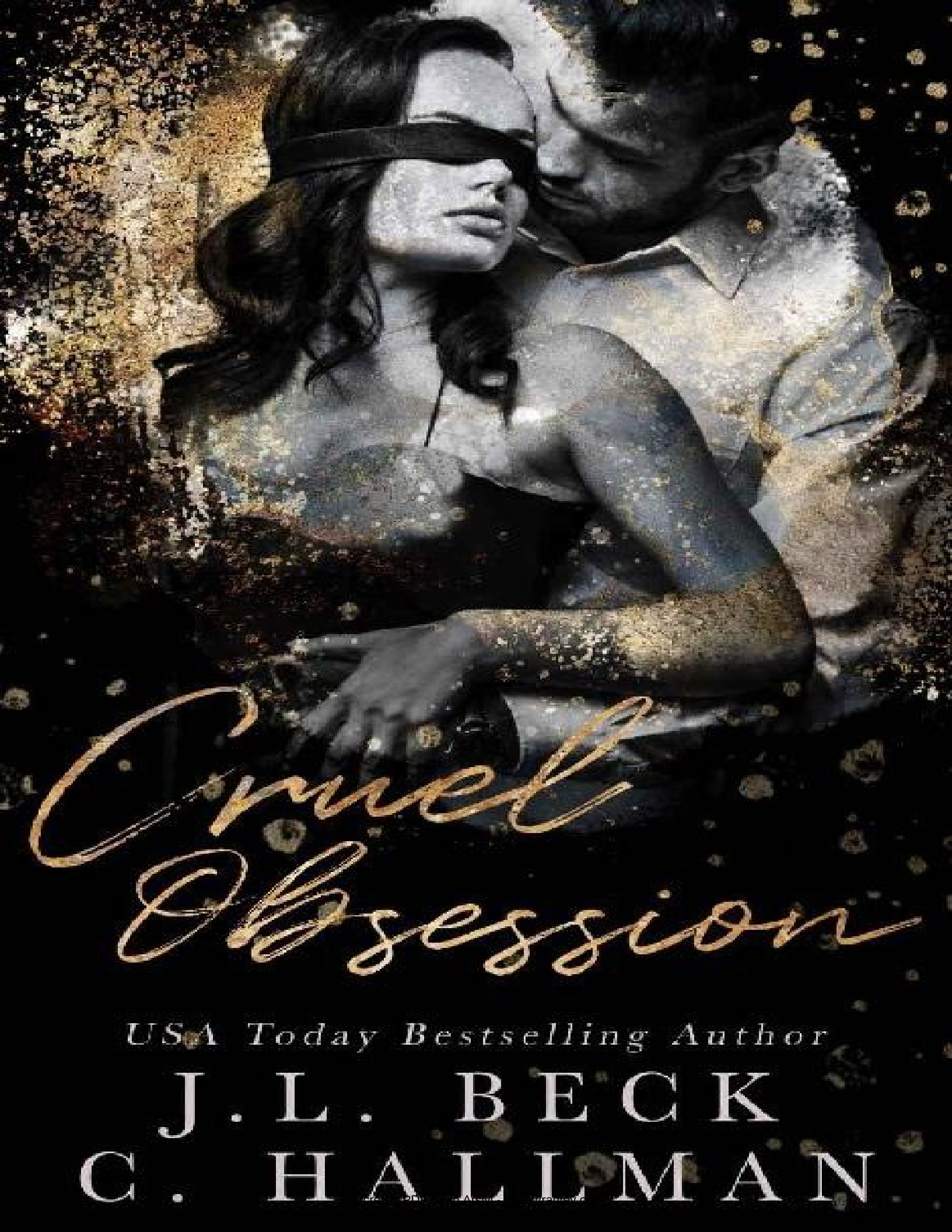
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

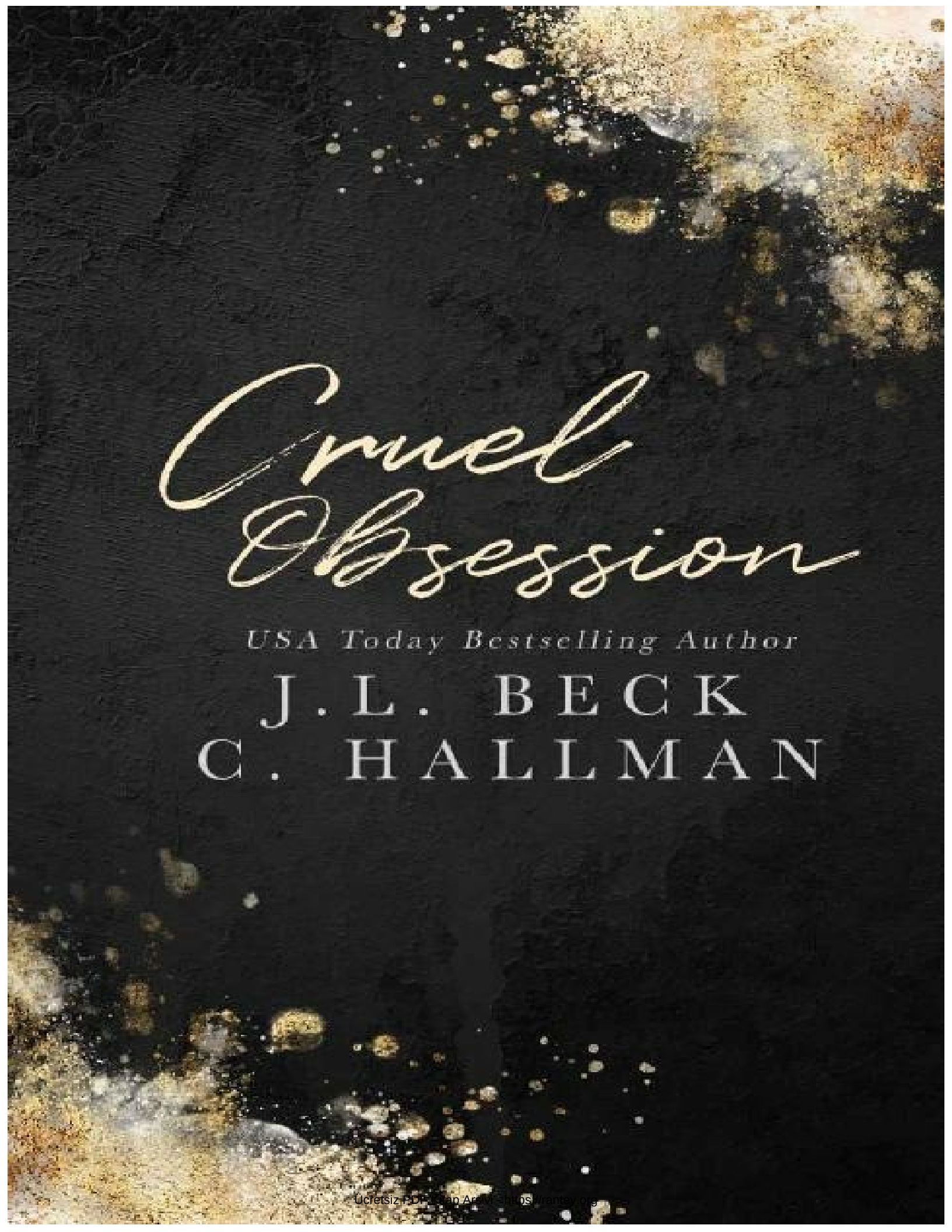
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cruel Obsession

USA Today Bestselling Author

J. L. BECK
C. HALLMAN

Cruel Obsession

USA Today Bestselling Author

J. L. BECK
C. HALLMAN

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

İÇİNDEKİLER

Zalim Saplantı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Ölümçül Saplantı

Yazar Hakkında

Ayrıca Yazarlar

Seni İncitmek Gizli Gösterim

ACIMASIZ SAPLANTI

TAKINTI DÜETİNİN BİRİNCİ KİTABI

Daha çocukken onu korumak için yemin etmişim. Önce yatağın altında saklanan canavarlardan, sonra da dünyada özgürce dolaşan canavarlardan.

Dove'a olan saplantım normal değildi, psikoz sınırına dayanmıştı ama ona olan sevgim bunu gölgede bırakıyordu. Ona yanlış yapanları öldürdüm, yok ettim ve incittim. Yıllarca onu izledim, onu sahiplenmek istedim ama reddettim. Hem onun koruyucu meleği hem de gölgelerde gizlenen bir şeytandım.

Henüz bilmesede o benimdi.

Ben uzaktan izlerken onun hayatını yaşamasına izin vermeyi planlamışım. Ta ki bir gece her şey değişene ve onu kaçırmak zorunda kalana kadar.

Beni hatırlamıyor. Beni
tanımıyor. Onu
bırakmam için yalvarıyor.

Ama yapamam. Yapmayacağım.

Bilmediği şeyler var. Ona söyleyemeyeceğim sırlar, ama bir şey açık.
Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeden öleceğim.

P Kaldırımda biraz daha hızlı yürürken aranoya omurgamdan aşağı kayıyor. Gecenin soğuk havası ciğerlerime doluyor ve kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Tek görebildiğim ve hissedebildiğim, partideki o sürüngenin bana doğru gelip bileğimi yakalaması. Parmakları bileğimi ısırtıyor.

et. Yüzüme doğru konuşurken nefesindeki alkol kokusu.

"*Dans et benimle...*" Sormadı, talep etti ve onunla hiçbir yere gitmem mümkün değildi, bu yüzden taşaklarına tekme attım ve partiyi terk ettim. Ama şimdi yardım edemem ama beni takip ediyormuş gibi hissediyorum.

Kaldırımın sonuna ulaştığımda, şans eseri omzumun üzerinden bakıyorum. Bakışlarım karanlıktan başka bir şey görmüyor. Başımın üzerindeki elektrik direği sokağı aydınlatmak için çok az şey yapıyor ve karşıya geçmeden önce tekrar arkama baktığımda birinin bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Panik içimde kabarıyor ve bu sefer koşmaya başlıyorum. Hava saçlarımı yırtıyor ve korku içimin derinliklerine yerleşirken ciğerlerim yanıyor.

Koş. Arkana bakma. Sadece koşmaya devam et.

Bir ara sokağa saparak adamı atlatmayı umuyorum ama koşmaya devam ederken arkamdan gelen ayak seslerini hâlâ duyabiliyorum. Bu bir kabus olmalı, her an uyanabileceğim bir şey.

Omzumun üzerinden bakınca bunun bir rüya olmadığını anlıyorum. Gözlerim adamın gömleğindeki ekose desene takılıyor. Anında, bunun partideki sürüngen olduğunu anladım. *Kahretsin.* İçgüdülerim kaçmamı söylüyor ama içimden bir ses ne yapmam gerektiğini biliyor.

911'i aramak için telefonumu çıkarmaya çalışırken ellerim titriyor ama parmaklarım sık cihazın üzerinde kayıyor ve sürekli yanlış şifreyi giriyorum. Nefes nefese, aydınlatıcı bir sokak lambasının altına giriyorum ve ciğerlerime sığ nefesler almaya zorluyorum.

Bir homurtu sesi kulaklarımı dolduruyor ve omzumun üzerinden tekrar baktığımda adam gitmişti. Öylece gitmişti, sanki hiç orada değilmiş gibi yok olmuştu.

Sersemlemiş bir halde tam olarak bulunduğu noktaya bakıyorum, her an yeniden ortaya çıkacağından korkuyorum ama çıkmıyor. Üzerime garip bir sakinlik çöküyor. Hiç mantıklı gelmiyor ama bunu sindirecek kadar uzun süre üzerinde durmuyorum. Bunun yerine, telefonumu cebime geri sokuyorum ve yolun geri kalanını koşarak eve gidiyorum.

Daireme ulaştığımda efor sarf ettiğim belli oluyor, nefes nefese kalıyorum ve alnımda bir ter

tabakası oluşuyor. Anahtarlarımı karıştırıyorum, sonunda lanet kapıyı açmadan önce neredeyse düşürüyorum. İçeri girdikten sonra kapıyı çarparak kapatıyor ve kilitliyorum.

Kapıya.

Bir dakika sonra Max yanımdaydı. Geçen yıl ötenazi edilmekten kurtardığım on bir yaşındaki kedi en güvendiğim arkadaşım oldu. Parmaklarımı uzun kürküne gömüyorum ve alçak sesle mırıldanmasının beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

İyisin, her şey yolunda... Kendi kendime tekrar ediyorum.

Böyle bir korku hissetmeyeli yıllar olmuştu, koruyucu aile yanında yaşayan küçük bir kız olduğumdan beri. Tüylerim diken diken oluyor ve bu düşünceyi bastırıyorum.

Önemli olan tek şey güvende olmam. Evimde olmam ve başıma bir şey gelmemesi. Her şey yoluna girecek.

S Yumruğumu herifin suratına indirirken, yüz hatlarını kaplayan acıyı keyifle izliyorum. Öleceğini bilmeliydi, özellikle de bana ait olana dokunduktan sonra. Güzel Güvercinimin ondan kaçmak için savaştığı bir görüntü. İri, mavi gözleri korkuyla dolup taşıyor, dolgun alt dudağı titriyordu. Yumruğumu sıkarak, o anının öfkesinin iliklerime kadar işlemesine izin verdim.

"Onu yalnız yakaladığında ne yapmayı planlıyordun? Ha? Neden onu takip ediyordun?" Hırlıyorum, sabrım her geçen saniye azalıyor. Bir yanımda onun ne planladığını bilmek istemiyor ama diğer yanımda, daha büyük bir yanımda istiyor. Kelimeleri duymak istiyorum, öfkemi daha da körüklemelerini istiyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye alay ediyor piç kurusu, aptalı oynayarak.

Başımı yana eğiyorum ve ona şaşkın bir ifade veriyorum. "Benim lanet bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın, ha? Sana hayır dediğini görmediğimi. Seni itmediğini mi? Ya da evden çıkıp sokağa doğru koştuğunu görmediğimi mi? Kısa bir süre sonra seni takip ettiğini görmediğimi mi?"

Ben olmasaydım ona zarar verecekti ama ben oradaydım, her zaman olduğum gibi. Ve tıpkı Dove'a zarar vermeye çalışan diğerleri gibi, o da benim ellerimde ölecek.

"Sen delisin!" diye tükürüyor. Dudağına indirdiğim yumruktan kan damlıyor ve tek yapabildiğim ona bakmak. Yüzüme yayılan zalim gülümsemeyi durduramıyorum. Kanım sevinçle şarkı söylüyor ve içimdeki karanlık canavar onun kanını görünce sevinçle neşeleniyor.

Saçlarından tutarak başını geriye yatırıyorum ve havayı delen çığlığın tadını çıkarıyorum. *Ahhh, onları bırakmam için çılgılık atmaları ya da yalvarmaları gibisi yok.* Her şey kaybolmadan önce yüzlerinde beliren umut. Gözlerindeki ışığı ellerimle söndürmeden önce.

"Deli mi? Daha hiçbir şey görmedin," diye alay ediyorum.

Yumruğumu biraz daha sıkarak kolumu geri çekiyorum ve bir yumruk daha indiriyorum, bu sefer parmak eklemlerim burnunun köprüsüyle buluşuyor ve tatmin edici kemik çatırtıları kulaklarımı dolduruyor.

İçimdeki canavar korkunç, gerçek ve beni tüketiyor. Çılgınlıkları depoda yankılanmaya devam ederken durmuyorum. Hepsi ağlıyor ve yalvarıyor ama günün sonunda bu onların suçu. Daha iyi bir seçim yapmış olsalardı, burada olmazlardı.

İşim bittiğinde yüzü tanınmaz haldeydi ve onu bağladığım sandalyeye yığılmıştı. Dönüp bir bıçak aldım ve çenesini ya da çenesinden geriye kalanı kaldırdım. Sonra onu kulağından kulağına

kadar kesiyorum. Hissediyorum

Bunu yaparken hiçbir şey hissetmiyorum. Hayır, bu doğru değil. Bir şeyler hissediyorum. Sevinç, mutluluk, rahatlama. Onun ölümü göğsümdeki ağırlığı biraz hafifletiyor.

Onu yok ettiğim için Dove artık daha güvende. Değersiz bir insan daha hayatından çıktığı için daha güvende. Ona zarar vermek isteyen ama buna asla fırsat bulamayacak biri daha.

Bu dünyaya onu korumak, yaşadığım sürece güvenliğini sağlamak için geldim.

Ona hiçbir zaman istediğim gibi sahip olamayabilirim ama en azından kimsenin ona zarar vermeyeceğinden emin olabilirim.

O sonsuza dek benim olacak, bunu bilmese bile.

Cesetten uzaklaşarak lavaboya gidiyor ve ellerimdeki kanı yıkıyorum. Kızarmış suyun giderden aşağı akmasını izleyerek çok uzun zaman geçiriyorum. Sonunda temiz su akmaya başlayınca ellerimi sabunla ovuyorum, duruluyorum ve kuruluyorum. Cep telefonumu çıkarıp Rob'a mesaj atarak temizlik ekibini toplamasını söylüyorum.

Çoğu insan az önce yaptığım şeyi yaptıktan sonra muhtemelen suçluluk ya da en azından bir tür duygu hissederdi, ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Hiç hissedemediğimden değil, çünkü hissedebiliyorum, sadece hissetmemeyi seçtim. Her zaman hissetmek, Dove'u korumanın yanı sıra mafya için insanları öldürmemi de zorlaştırırdı.

Telefonum çalıyor ve Rob'un adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum, mesajımı aldığını bana bildiriyor. O geldiğinde, hiçbir şey olmamış gibi arabama doğru yürüyorum. Eve gitmeyi düşünüyorum ama son anda Dove'un evine giden caddeye dönüyorum.

Nispeten güvenli bir bölgede yaşıyor, ancak bu beni evine kameralar ve hareket sensörleri koymaktan alıkoymadı. Onun tam güvenliğini sağlamak için elimden geleni yapardım. Ülkenin en güvenli mahallesinde bile kapalı kapılar ardında neler olduğunu kimse bilemez.

Birkaç ev aşağıdaki sokağa park ettim, arabayı kapattım ve apartmana baktım.

Bunu daha ne kadar yapabilirim?

Kendimi onun tatlı kokusuna, yumuşak mırıltılarına ve güzel yüzüne bırakıyorum. Onu sahiplenmek zorunda kalmadan önce daha ne kadar devam edebilirim? Ona olan ihtiyacım beni tüketmeye başlıyor, sahip olduğum her mantıklı düşünceyi yiyip bitiriyor. Her gün onu bastırmak zorunda kalıyorum, ama ben bir aziz değilim ve yakında kırılacağım.

Düşünceler kök salmadan onları uzaklaştırmak için arabadan iniyorum ve cadde boyunca yavaş adımlarla yürüyorum. Ortalık sessiz ve yeterince dikkatli bakarsanız gece gökyüzünde asılı duran birkaç yıldız görebilirsiniz. Apartmanın kapısına ulaştığımda, anahtar kartımı kapıya sokuyorum ve kapının açılması için klik sesini bekliyorum. Ben içeri girerken kimse bana bakmıyor bile. Buraya o kadar çok geldim ki, muhtemelen çoğu insan burada yaşadığımı sanıyor.

Aslında, Dove'un komşularından birinin öyle düşündüğümü bildiğini biliyorum. Tabii ki onu düzeltmiyorum. Bunun ne eğlencesi olabilir ki? Üst kattaki yürüyüşü zihnimi boşaltmak için kullanıyorum ve Dove'un kapısına ulaştığımda biraz daha sakinleşiyorum. Telefonumu çıkarıp yatak odasındaki kamera kayıtlarını son bir kez kontrol ediyorum. Görüntü onun mışıl mışıl uyuduğunu ve yatağına güzelce sokulduğunu doğruluyor. Kapısının kilidini açarak yavaşça dairesine giriyorum. Bunu o kadar çok yaptım ki, bisiklete binmek gibi geliyor bana.

Sessizce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Dairenin karanlığı beni karşılıyor, kendimi birden fazla şekilde evimde hissediyorum. Karanlık benim geliştiğim yer ve gölgeler en iyi arkadaşım. Kendim olabildiğim tek yer orası. Ama Dove, o aydınlık, saf, canlı ve masum. Karanlığım bu ışığı lekelemekle, söndürmekle tehdit ediyor... ve sadece bu hatırlatma bile beni uzak tutuyor, ama asla çok uzak değil.

İçeriye sadece küçük bir adım attım, ama Max tam orada, öfkeli bedenini bacağıma dolamış,

ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle mırıldanıyor. O da burada yaşadığımı sanıyor. Eğilip onu susturmadan önce başının üstünü okşuyorum.

Evin içinde bir hayalet gibi dolaşırken ayakkabılarımın tabanları çok az ses çıkarıyor. Nereye gittiğimi biliyorum.

Her köşe, her gıcırta ve her mobilya parçası. Her pencereyi, her kapıyı ve hatta her dolabın içinde ne saklı olduğunu biliyorum. Kahvesini nasıl sevdiğini, en sevdiği kitapların neler olduğunu ve her sabah kaçta kalktığını biliyorum.

Dove hakkında bilmediğim tek bir şey bile yok. Onun içini dışını biliyorum, belki kendimi tanıdığımdan bile daha iyi.

Yarı açık kapısının hemen dışında dururken çenemi sıkıyorum. Tatlı vanilya ve şeker kokusu etrafımı sarıyor. Bu koku içimde derin ve ilkel bir ihtiyaç uyandırıyor. Beni ona gitmeye ve merhamet etmeden, umursamadan onu tamamen sahiplenmeye iten bir ihtiyaç. İçime çarpıyor, beni taşaklarımdan kavırıyor ve ileri doğru itiyor. Onun benim olmasını istemiyorum. Benim olmasına ihtiyacım var.

Kalın bir şekilde yutkunarak, kontrol için çabalıyorum. Canavar onu işaretleyebilmek için serbest bırakılmak istiyor. Kendimi zor tutarak yatak odasına giriyorum. Onu ilk gördüğümde midemde bir sıkışma oluyor. Kelebeklerin uçuşması gibi, hız trenine binmek gibi. Kısmen yüzüstü yatıyor, yanağı çarşafıya dayanmış.

Koyu kahverengi saçları yüzünün büyük bir kısmını kapatıyor ve battaniyesinin çoğunu yatağın kenarına attığını fark ederek bir kahkahayı bastırmak zorunda kalıyorum. Bazı kısımları hala aynı, bazıları ise değişmiş. Önümdeki manzarayı içime çekerken, dolgun kalçasına doğru uzanan mükemmel bacakları beni büyülüyor. Sıkı kalçaları, hayal gücüne çok az şey bırakan bir çift uyku şortuyla kaplı. O kalçaları ayırıp bakir amını yalama, onunla ziyafet çekme, doyana kadar yeme düşüncesiyle ağızma tükürük doluyor.

Kahretsin, acaba tadı nasıl olurdu; durmam için yalvarır mıydı yoksa devam etmem için yalvarır mıydı? Kaslarım kasılıyor ve sikim kotumun fermuarına acıyla bastırıyor. Onu şu anda almak, ağzını kapatıp istediğimi almak, içine gömülüp masumiyetinin sikimi kaplamasına izin vermek o kadar kolay olurdu ki... Yatağa doğru bir adım atıyorum, neredeyse dürtüye teslim oluyorum, ama son saniyede duruyorum ve ona dokunmamak için ellerimi yumruk haline getiriyorum.

Tek bir tat asla yeterli olmaz. Ondan asla vazgeçemem, bu yüzden hala gücüm varken kendimi reddedeceğim. Bakışlarımı onun kalp şeklindeki yüzünde gezdiriyorum. Uzun kirpikler yüksek yanaklara karşı hilal gibi yayılıyor. Hafifçe ayrılmış yumuşak, pembe dudaklar ve sevimli bir düğme burun. *Benim meleğim.*

Ne kadar süre ona bakıp durduğumu bilmiyorum, alnının kırışmasını ve bacağına yastığının üzerine atarak yuvarlanmasını izliyorum.

Her santimim ona doğru çekiliyor ve yanmaya daha fazla dayanamadığımda, göğsümdeki acı çok fazla olduğunda, battaniyeyi alıp onu tekrar örtüyorum. Uykusunda duyulamayan bir şeyler mırıldanıyor ve içimdeki her şey oraya geri dönmek için çılgık atsa bile kendimi uzaklaşmaya zorluyorum.

Bu, neredeyse her gece kendimi zorladığım bir şey. Dove'u sevmek benim en büyük zayıflığım ama ondan vazgeçmeyeceğim... Vazgeçemem. Ne yaparsam yapayım, kaç kişiyi öldürürsem öldüreyim, o hep benim olacak. Şeytan zaten ruhumun çok büyük bir kısmına sahip, onu bırakmama izin veremez.

Ona duyduğum sevgi hayatımda kalan tek iyi şey, tek saf şey ve bu yüzden ondan asla bir şey almayacağım. Onu asla incitmeyeceğim çünkü eğer incitirsem, o zaman içimde hiç ışık kalmaz ve karanlık beni tamamen yutar.

Sesimi çıkarmadan dairesinden çıktım ve arabama doğru yürüdüm. Her adım bir öncekinden daha ağır. *İkimize de bu acıyı çektirmekten ne zaman vazgeçeceğim? Hiçbir zaman.*

Belki de o olmasaydı daha kolay bir hayatım olurdu. *Günün*

bıraksaydım. Ama asla durmayacağım çünkü Dove mutlu bir hayatı hak ediyor. Güvende olmaya ihtiyacı var ve birinin onu karanlıkta pusuda bekleyen canavardan koruması gerekiyor.

Ve onu onlardan korumak için onlardan birinden daha iyi kim olabilir?

NNe yaparsam yapayım. İzleniyormuşum gibi garip bir hisse kapılmaktan kurtulamıyorum, bu yıllardır böyle. Markete giderken, işe giderken, hatta evimde bile. Her zaman üzerimde gözler varmış gibi hissediyorum, ama ne zaman başımı kaldırsam, orada hiçbir şey yok. Yok.

kimse izlemiyor, en azından ben göremiyorum. Duygularımdan sıyrılmak için elimden geleni yapıyorum ama bu sandığınızdan çok daha zor.

Kimsenin beni izlemediğinden eminim. Yani, neden biri bunu yapsın ki? Ben hiç kimse değilim. Tüm bunları hayal etmiş olmam daha mantıklı, özellikle de geçen geceki sürünge olayından sonra.

Bu, boktan bir çocukluk geçirdikten sonra vücudumun kendini koruma şekli. En azından terapistin bana söylediği bu. Onu görmeyi bırakmayı düşünüyorum çünkü geçmişin hatırlatılmasından bıktım. Koruyucu ailede geçirdiğim zamanı hatırlamak umurumda değil ve dürüst olmak gerekirse neden kendimi randevulara gitmeye devam ederken bulduğumu anlamıyorum.

Köşedeki favori kahvecime uğrayıp, kafeinin beni daha iyi hissettireceğini umarak buzlu bir kahve sipariş ediyorum. Barınağa vardığımda büyük fincanı mideye indirmiştim ve kendimi daha iyi hissetmiyordum. Ama şimdi mesanem bana bağıyor. Aceleyle içeri girdim ve doğruca tuvalete yöneldim.

Aptal kahve.

"Günaydın," diye selamlıyor beni Sasha yanından hızla geçerken.

"Günaydın," diye sesleniyorum banyoya girerken. İç çekerek mesanemi boşaltıyorum ve bir daha asla o kadar hızlı kahve içmeyeceğime yemin ediyorum. İşim bittiğinde ellerimi yıkıyorum ve resepsiyonist alanına geri dönüyorum.

"Çok mu kahve içtin?" Sasha kıkırdıyor.

"Biliyorsun," diye itiraf ediyorum. "Ne zaman öğreneceğimi bilmiyorum." Başımı sallıyorum.

"Bu sabah iki yeni teslim aldık. Biri yavru köpek," diyor Sasha bana. "Köpeği sadece üç haftalığına almışlar, sonra da köpeği eve işememesi ve kaka yapmaması için eğitmek için zaman harcamaları gerektiğini fark etmişler."

"Ah, insanlar bakamayacaklarsa neden köpek alıyorlar? En azından yavru köpeği evlat edinmek kolay olacak."

Barınakta ilk turumu atarken, tüm hayvanların sularının olduğundan ve kafeslerinin temiz

olduğundan emin oluyorum. Tüm bu zavallı yaratıklar için yapabileceğim pek bir şey yok ama en azından şunlardan emin olabilirim

Buradayken onlara iyi bakılsın. Beslendiklerinden, ısındıklarından ve insanlarla etkileşime girdiklerinden emin olun.

Yeni yavru köpeğin bulunduğu son kafeste durup gülümsüyorum. Bir çeşit çoban köpeği karışımı ama cinsi önemli değil, hele de bu kadar sevimliyken.

"Evet, bu suratla kesinlikle uzun süre dayanamazsın." Yavru köpek büyük, kahverengi gözleri ve sallanan kuyruğuyla bana bakıyor. Hayvanlarla konuşmak benim için alışılmadık bir şey değil. Bu konuda kendimi kötü ya da tuhaf hissetmiyorum. Gerçek şu ki, başka bir insanla konuşmaktansa onlarla konuşmayı tercih ederim.

"Onu gördün mü?" Masama döndüğümde Sasha "Onu gördün mü?" diye sordu.

Gözlerimi devirmeden başımı salladım. "Evet, onu gördüm ve hayır, onu eve götüremezsin. Eve başka bir köpek getirirsen Henry altına sıçar."

Dudağı kaşlarını çatacak şekilde kıvrılıyor. "Belki de ondan kurtulmalıyım o zaman? Köpekler beni asla hayal kırıklığına uğratmaz." Bu Sasha'nın sürekli yaşadığı bir şey, Henry'yi seviyor, o da onu seviyor ama sürekli bir konuda kavga ediyorlar.

"Söyle bana, tekrar açık mısın yoksa kapalı mı?" "İkisi de değilim."

"Doğru..." Başımı sallıyorum.

"Peki ya sen? O kocaman daireyi paylaşacak birini bulabildin mi?" Ona "*Gerçekten mi?*" der gibi bir bakış attım.

"Ben kimseyle çıkmam, Sasha. Bunu biliyorsun."

"Üzgünüm, geçen gece biriyle tanıştığını ve bu yüzden bu kadar erken çıktığını düşündüm. Sana ne olduğunu sormadım bile?"

Hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. "Evet, o konuda, ben, uhh... Ayrıldım çünkü beni rahat bırakmayan bir adam vardı. Ayrılırken beni takip etti ve tam 911'i arayacakken ortadan kayboldu."

Sasha gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Lanet olsun, iyi misin? Neden beni arayıp neler olduğunu anlatmadın?"

Doğrusu, Sasha'yı aramak aklıma bile gelmezdi. Hayatım boyunca yalnızdım. Başka birine nasıl güveneceğimi bilmiyordum çünkü sadece ben vardım.

"Bilmiyorum. Ben sadece... kaçabildiğim için şükrediyordum. Gerçekten şanslıyım... Çok daha kötüsü olabilirdi."

Tecavüze uğrayıp dövüldükten sonra bir çukura bırakılma düşüncesi midemi bulandırıyor. Bu şehirde bunu her zaman duyarsınız ama kimse başına geleceğini düşünmez, ta ki gelene kadar.

"Tam bir sürtük gibi konuşmak istemem çünkü sana değer veriyorum ve başına bir şey gelmesini asla istemem ama sen tanıdığım en şanslı insansın. Yani, bir adam öylece ortadan kaybolur mu? Böyle bir şey asla olmaz ve şimdi düşünüyorum da, sen her zaman şanslı görünüyorsun."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Ben şanslı değilim."

Sasha bana inanmayan bir bakış attı. "Gerçekten mi? Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" Ben bir şey söylemeyince devam ediyor: "Örneğin senin daireni ele alalım. Şehrin en güvenli, en güzel bölgelerinden birinde. Oradaki kira inanılmaz düşük ve orası için bekleme listesi bir mil uzunluğunda. Ama siz bir şekilde oraya girdiniz ve üstüne üstlük kiranızda da indirim aldınız."

"Evet, bunun nasıl olduğunu ben de hâlâ bilmiyorum." Gerçekten bilmiyorum. Tek yaptığım bir başvuru göndermek ve en iyisini ummaktır.

"Peki ya arabayı nasıl aldın? Adam arabanın gitmesini o kadar çok istiyordu ki, arabayı sana değerinin çok altında bir fiyata mı verdi? Sonra, tüm bunlardan sonra, arabayı sana getirdi çünkü onu almanın bir yolu yoktu.

Şurada. Hadi, sen de görmek ister misin?"

"Yani, görüyorum ama bunu şans olarak değerlendirebilir miyim bilmiyorum."

Sasha gözlerini devirir. "Kızım, piyango oynamaya başla çünkü sen iyi bir şans tılsımısın."

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve ona gülmek. Şanslı değilim, gerçekten, değil mi? Gün boyunca çalışırken, çağrılara cevap verirken ve hayvanları sonsuza dek yaşayacakları yuvalarına yerleştirirken, bu konuşmayı aklımdan çıkaramıyorum ve gerçekten şanslı olduğum sonucuna varıyorum.

Geçen gece ölümden ya da en azından ona yakın bir şeyden kaçtım. Üniversiteye gittim ve yaşamak için güzel bir yerim ve gerçekten iyi bir fiyata bir arabam oldu. Bu iş bile kucağıma düştü, bu yüzden sanırım Sasha'ya biraz katılıyorum, ancak bunu ona söylemeyeceğim.

Doğrudan sarışın kafasına gidecek.

Son gezintimizi yaparken, yeni yavru köpeğin kafesinde duruyorum. "Merak etme dostum, burada uzun süre kalmayacaksın."

"Kiminle konuşuyorsun?" Bir ses beni irkiltiyor ve yarım adım geriye sıçrayıp göğsümü sıkıyorum, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Yan tarafa baktığımda Shawn'ın benden sadece birkaç adım ötede durduğunu görüyorum.

"Tanrım, Shawn, beni korkuttun," diyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışırken kelimeler aceleyle çıkıyor. Bana gamzeli bir sırıtış atarak, "Üzgünüm, ninja yeteneklerimi senin üzerinde kullanmak istememiştin," diyor.

"Bir dahaki sefere beni böyle korkutursan, ninja yeteneklerimi senin üzerinde kullanmam gerekebilir. Bu da suratına bir yumruk atmaktan ibaret." Gülümseyerek söylüyorum.

"Whoa." Ellerini kaldırıp bana teslim olmuş avuçlarını gösterdi. "Sakin ol katil. Artık sana sinsice yaklaşmamaya çalışacağım."

"Kendi güvenliğin için öyle yapsan iyi olur," diye şaka yapıyorum. Shawn birkaç haftadır burada çalışıyor ve kısa sürede arkadaş olduk. Sürekli şakalaşıyor ve gülüyoruz, bu da her zaman hoşuma giden iki şey. Ayrıca yakışıklı olmasının da faydası var, günümü ona bakarak geçirdiğimden falan değil. Rüya gibi mavi gözlerini ve manken gibi yüz hatlarını görmezden gelmek zor.

"Aslında bu gece ne yapacağını merak ediyordum?" diye soruyor ön tarafa doğru yürürken.

"Bu gece mi? Ahh..." Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Bana çıkma teklif etmeye mi çalışıyor? "Hiçbir şey, sanırım," diyorum sonunda.

"Harika, benimle bir şeyler yemek ister misin diye merak ediyordum..."

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım düşünmeden önce. *Umutsuz görünmenin yolu, Dove.*

Shawn kıkırdar. "Tamam, sanırım bu evet demek. Sadece orada mı buluşmak istersin, yoksa sana uğrayabilirim ve birlikte gidebiliriz?" Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor. Muhtemelen onunla bir yerde buluşmalıyım, ama her zaman adamın eve gelip seni aldığı gerçek bir randevuya çıkmayı hayal etmişimdir, bu yüzden paranoyayı bir kenara itiyorum. Ayrıca, biriyle çıkmayalı ya da çıkma teklifi almayalı uzun zaman olmuştu.

Ona gülümsüyorum, karnımda kelebekler uçuşuyor. "Evet, bu harika olur."

"Seni altıda alırım. Bana adresini mesaj at." Fuayede duraklıyoruz ve bana gülümsediğinde kalbim küt küt atıyor.

"Uh, evet..." Kekeliyorum. Tanrım, becerilerim üzerinde çalışmalıyım. Shawn Sasha'ya el salladı ve çıkmadan önce bana göz kırptı. Kulak mesafesinden çıkar çıkmaz, Sasha atılıyor.

"Aman Tanrım, sonunda sana çıkma teklif etti. Tanrım, bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

Çocuk başladığından beri seni izliyor."

Yanaklarım ısınmaya başladı. "Yapmadı!"

Sasha başını sallar. "Evet, şimdi de sen gittin ve onun hayallerini gerçekleştirdin." "Bu sadece bir randevu, evlenecek falan değiliz."

"Henüz... henüz evlenmiyorum."

Onu görmezden gelerek eşyalarımı topladım ve eve gitmek için hazırlandım. Bir randevum olduğuna inanamıyorum. Gerçek bir randevu. Sahte bir randevum olduğundan ya da kimsenin beni çekici bulmayacağı kadar çirkin olduğumdan değil, ama erkeklerin bana çıkma teklif etmesi pek sık rastlanan bir şey değil. Genellikle, bunu yapmak için cesaretimi toplamam gerektiğini fark ediyorum.

"Seninle gurur duyuyorum, Dove. Belki bu gece o gece olur." Sasha kaşlarını oynatıyor.

"Kapa çeneni," diyorum arabama binerken gülerek.

Saçımı kıvırmak için bir saat harcadıktan sonra makyajıma geçiyorum. Çok sık makyaj yapmıyorum, bunun sebebi de makyaj yapma konusundaki beceri eksikliğim. Acele etmeden fondöteni sürüyorum, biraz göz farı ekliyorum ve maskarayı gözüme iki kez batırmayı başarıyorum. Sonra yatak odasına geçiyorum ve sahip olduğum tüm elbiseleri dolaptan çıkarmaya başlıyorum.

Evet, bunun sadece bir randevu olduğunu ve birbirimizi her gün işte gördüğümüzü biliyorum, ama Shawn'ın beni her zaman kot pantolon ve tişört giyen bir kızıdan daha fazlası olarak görmesini istiyorum. Belki de altında ne olduğunu merak etmesini istiyorum. Bu düşünceyle başımı sallayarak sevimli bir elbise buluyorum ve onu koyu renk tayt ve topuklu ayakkabılarla eşleştirmeye karar veriyorum.

Bir an için aynanın önünde sütyenim ve külotumla duruyorum, yansıma bakmamaya çalışıyorum ama bir mıknaş gibi gözlerim ona çekiliyor. Güneş gibi, gözlerinize zarar vereceğini biliyorsunuz ama yine de bakmak istiyorsunuz.

Aynada kendimi görür görmez, gözlerim normalde pürüzsüz olan karnımı gölgeleyen çirkin yara izini buluyor. Elim kendiliğinden kalkıp kabarık deriye dokunuyor. Bir türlü kurtulamadığım eski bir alışkanlık bu. Parmaklarımı o korkunç yara izinin üzerinde gezdirirken, nasıl oluştuğuna dair anılarımın su yüzüne çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Bunun yerine, Shawn'ın görme şansı olursa ne düşüneceği konusunda endişeleniyorum. İğrenç olduğumu düşünür mü? Sorular soracak mı? Cevap verebilecek miyim? Tüm bu endişeleri bir kenara iterek elbiseyi kapıyorum ve içine girmeye başlıyorum.

Giyindikten sonra ellerimle elbisenin önünü düzeltiyorum ve aynada kendime bakıyorum.

Ne kadar derli toplu göründüğümü görünce gülümsemeden edemiyorum. Dudaklarıma ince bir tabaka parlaticı sürerek son bir kez kendime bakıyorum ve ardından telefonumu, çantamı ve hafif bir ceket almak için mutfığa doğru ilerliyorum.

Saate baktığımda, birazdan burada olması gerektiğini fark ederek heyecandan köpürüyorum. Kanepeye oturup Noel sabahındaki bir çocuk gibi bekliyorum. Max beni mırıldanarak karşılıyor, bacağıma sürtünüyor ve her zaman yaptığı gibi ilgi için yalvarıyor.

Başının üstünü kaşıyarak ona bakıyorum. "Buna inanamıyorum, Max. Bir randevum var." Evde oturup kedileriyle konuşan o çılgın kedi kadın olmaktan nefret ediyorum ama eğer bu randevu trenine binmezsem, gideceğim yol bu.

Endişeyle saate bakıyorum ve dakikalar Shawn'dan hiçbir iz olmadan geçmeye devam ettikçe heyecanım yavaş yavaş hayal kırıklığına dönüşüyor.

Mesajlarımı açıp ona doğru adresi verdiğimden emin olmak için kontrol ediyorum, ki vermişim. Ona bir mesaj göndermeyi düşünüyorum ve bu konuda ileri geri gittikten sonra, basit tutmaya karar veriyorum ve sadece hala gelip gelmeyeceğini soruyorum. Belki bir işi çıkmıştır? Belki nerede

yaşadığımı bulamamıştır? Elimden geldiğince bir bahane bulmaya çalışıyorum, ama içten içe bunların hiçbirini olmadığını biliyorum.

Telefonuma ne kadar uzun süre bakıp, hiç gelmeyen bir mesajın gelmesini beklediğim acınası bir durum. Kısa bir süre sonra göğsümde bir ağrı oluşuyor ve aptalca, gözlerim yaşlarla doluyor ve yanaklarımdan aşağı kayıyor. Keşke bu kadar umursamasaydım diyerek hain gözyaşlarımı siliyorum.

Bende bir sorun olmalı. O kadar güzel olmadığımı biliyorum, ama her zaman soğukta bırakılmaya layık olduğumu düşünmüyorum. Ne zaman bir randevum olsa ya gelmiyorlar ya da ilki harika geçse bile ikincisi olmuyor.

Hissettiğim acıma duygusunu yutarak elbiseyi çıkarıp büyük boy bir tişört giyiyorum ve sonra banyoya gidip yüzümü yıkıyorum. Belli ki gelmeyecek ve daha da belli ki beni ektiği için özür dilemeyi düşünmüyor.

İşim bittiğinde yatağıma giriyorum ve yorganı başımın üzerine çekiyorum.

Neyim var benim? O kadar itici miyim? Bunu düşünmek istemiyorum ama belki de kimseyle birlikte olmamam gerekiyordur. Belki de gerçekten otuz kedisi olan ve bekareti bozulmamış bir kedi kadın olacağım. Tanrım, umarım olmam, ama diğer seçeneklerim neler? Bırakın ilk randevuyu, ikinci randevuya bile çıkamayacaksam beni isteyen bir erkek bulamam.

Bir süre sonra, yarının daha iyi bir gün olacağını umarak uyuyakalıyorum.

H Gözyaşları beni her şeyden daha çok öldürüyor. Bunu ona yaptığım için piçin tekiyim ama elimde değil. Onu başka bir adamla görme düşüncesi dayanılmaz. O adamı ortadan kaldırmak, onunla bir geleceği olacağını düşünmesine izin vermekten daha kolay.

Cep telefonumun ekranında onun yatağa girmesini izlerken göğsümdeki organ geriliyor. Keşke gözyaşlarını silebilseydim. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdim. Sonsuza dek bana sahip olduğunu ve başka kimseye ihtiyacı olmadığını.

Beni kollarını açarak hayatına kabul edeceğinden şüpheliyim. Yaptığım ve yapmaya devam ettiğim şeyleri, ona ne kadar takıntılı olduğumu... onu ne kadar yakından izlediğimi ve ne kadar sık evine girdiğimi bilseydi, dehşete düşerdi ve bana gözlerinde korkuyla baktığını asla görmek istemem.

Telefonumu tekrar cebime sokarak, bana doğru yanıp sönen parlak neon tabelaya bakıyorum. Christian beni bir iş için aradığında Shawn denen adamla işim yeni bitmişti. Mafyanın striptiz kulübü Venüs'e uğramamı istedi.

Üst katta striptiz kulübü var ama alt katta genelev işletiyorlar. Bu kasabadaki herkese para ödeniyor, polislere, yargıçlara, önemli herhangi birine çenelerini kapalı tutmaları için kanlı para ödeniyor çünkü yanlış insanlarla uğraştığınızda, sizinle ilgilenmem için beni gönderiyorlar.

Kendimi arabadan dışarı zorlayarak, arka kapıya doğru yürümeden önce silahımın ceketimin altına gizlenmiş omuz kılıfında güvende olduğundan emin oluyorum. Her zaman üzerimde en az bir silah olduğundan emin olurum. İşlerin ne zaman sarpa saracağını asla bilemezsiniz ve ben silahsız olmaksansa silahlı olmayı tercih ederim.

Kapalı yumruğumu kapıya doğru kaldırarak arka arkaya üç kez vuruyorum. Bir an sonra kapı itilerek açılıyor ve Christian'ın sağ kolu Diego beni karşılıyor. İnsandan çok bir ayıya benziyor; kocaman, kaslı ve kıllarla dolu bir yüzü var. Yalnızca kolları bile ağaç gövdesi gibi görünüyor ve bana spor salonunda biraz daha fazla zaman geçirmem gerektiğini hatırlatıyor. Açıkta kalan her santim derisi ya dövme ya da girdiği yüzlerce dövüşten dolayı korkmuş.

"Zane," diyor huysuzca.

Onu selamlamak için başımı sallıyorum. "Diego."

Koridoru işaret ediyor. "Patron sizi bekliyordu. Ofisinde." Sanki patron başka bir yerde olabilirmiş gibi. Kızlar yanımdan çırlıçılak geçip gidiyorlar, ama ben onlara bakmıyorum bile. Diğer kadınlara karşı iştahımı yıllar önce kaybettim. Eskiden Dove'a benzeyen kızları becerirdim,

ama o bile

yeterli değildi. Benim için sadece tek bir kadın var. Ve eğer ona sahip olamazsam, kimseye sahip olamam.

Christian'ın ofisinin kapısına vardığımda kapıyı çalmıyorum bile. O beni beklerken bunun bir anlamı yok. Kapıyı açtığımda onu masasının arkasında otururken buluyorum, önünde bir bardak kehribar rengi sıvı var. Yüzü her zamanki gibi boş, herhangi bir duyguyu ele vermeyi reddediyor.

Gençliğimden beri Sergio ailesi için çalışıyorum. Parmaklıklar ardında birkaç yıl daha geçirmem gerekmesine rağmen beni bir şekilde hapisten çıkardı. Bende bir şeyler gördü ve onun için çalışmama izin verdi. Yavaş yavaş yükseldim ve şimdi onun en güvendiği adamlarından biriyim.

"Geç kaldın," diyor. Ona beş dakika olduğunu söylemek istiyorum ama bu gece tartışmak istemiyorum.

"Bir işin var mı, yoksa beni buraya taşaklarımı ezmek için mi çağırdın?" Maun masanın önündeki koltuklardan birine çöktüm.

"Senden hoşlanıyorum Zane, buraya korkuyla ya da diğer tarafta bir ölüm cezası bekliyormuş gibi gelmiyorsun ve espri anlayışın var."

Gülümsüyor ya da en azından gülümsemeye çalışıyor. Daha çok yüzünü buruşturuyor gibi görünüyor. Christian benden oldukça yağlı ve sanırım ben doğmadan önce gülümseme yeteneğini kaybetmiş. Siyah ve gri saçları geriye doğru taranmış ve yüzü yıpranmış görünüyor, ama bu sadece yıllardır bu işi yapmaktan kaynaklanıyor olabilir.

Omuz silkiyorum. "Beni öldürecek değilsin ya. Ölümü dağıtan benim. Ayrıca, ölmemi isteseydin bunu burada yapacağından şüpheliyim."

Bardağını kapıyor ve kristal bardağı tekrar yerine koymadan önce sıvıdan bir yudum alıyor. Bana dikkatle bakıyor -başka erkeklerin gözü korkardı ama benim değil- ve şöyle diyor: "Öncelikle Castro ailesiyle aramızın gergin olduğunu bilmeni isterim. Uyuşturucularımızın bir kısmına el koyuyorlar ve diğer bazı anlaşmaları baltalıyorlar. Eğer işler bu şekilde devam ederse, senin için birkaç işim olabilir. Bunları normalden daha sessiz halletmen gerekecek. Kimse vur emrini verenin ben olduğumu bilmemeli."

"Tamam." Bu benim normal işimden çok farklı çünkü Christian genellikle ölümlerden kimin sorumlu olduğunu herkesin bilmesini ister. Acımasızlığıyla ve sudan sebeplerle öldürmesiyle bilinir. Bir kez onun bok listesine girdiniz mi, günleriniz sayılıdır. Bu yüzden biraz meraklı olduğumu inkâr edemem ama soru soracak kadar değil.

"Bu sorun olmaz. Bana bir liste verin, ben de işi halledeyim."

"Castro'ların yanı sıra Rossi Ailesi de bir kavga peşinde gibi görünüyor."

"Rossi, Xander Rossi gibi mi?" Ona şüpheci bir kaş kaldırarak söylüyorum. Xander kavga aramaz ve çoğu kişi ona bulaşılmaması gerektiğini bilir.

Christian kağlarını çatar ve viskisinden büyük bir yudum alır. Bardağı bitirip masaya çarptı ve Giğeyi alıp kendine bir tane daha doldurdu. "Evet, tek ve biricik."

Sormamalıyım, önemli olduğundan değil, ama merak ediyorum... olmam gerekenden çok daha fazla merak ediyorum. "Nasıl oldu da onun radarına girdin?"

Kötü bir rüyayı kovmaya çalışır gibi başını sallıyor. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan şimdilik onun radarından uzak durmak. Castro'ların icabına baktıktan sonra onun icabına bakabiliriz ama o zamana kadar Xander'ın iyi tarafında kalmam gerekiyor."

"Anladım. Rossi ailesiyle iyi geçin... *şimdilik*."

Bir içki daha alır. "Mükemmel. Şu anda yapmanı istediğim farklı bir iş var ve biraz zamana duyarlı."

Bütün bu şartlar da nereden çıktı?

"İhtiyacın olan her işi yapabileceğimi biliyorsun. Neden ayak sürüyorsun, Christian?"

"Sıradaki işin bir kadın. Diego'nun sana tüm detayları içeren dosyayı vermesini sağlayacağım ama üç gün içinde ölmesini ve cesedinin buraya getirilmesini istiyorum. Çocuklar bununla ilgilenecek."

Bu küçük bilgi beni şaşırttı çünkü genellikle cesetlerle temizlik ekibim ilgilenir ama hiçbir şey söylemem. Kadın ya da erkek, benim için fark etmez. Onlara baktığımda tek gördüğüm bir maaş çeki, bir isim, bir aile ya da bir gelecek değil. Böylesi daha kolay.

"Zane, söylediklerimin tek kelimesini bile dinledin mi?" Christian tersledi. "Elbette." Bardağımdaki kehribar rengi sıvıyı çalkalıyorum.

"Burada işimiz bitti mi?"

"Evet, ama biraz eğlenmek için burada kalmanı istiyorum. Birkaç yeni kızım var ve sana ne zaman birini teklif etsem reddediyorsun. Sık sever misin, Z? Çünkü tekneni neyin yüzdürdüğü umurumda değil. Sana burada güzel bir çocuk da bulabilirim."

"Sikeyim hayır," diye alay ediyorum. "Teklifini kabul etmemem am sevmediğim anlamına gelmez." Böyle aptalca bir şey söylediği için bile sinirliyim.

"Sorun ne o zaman? Kızlarımı sevmiyor musun? Yoksa evde seni bekleyen bir kadın mı var?" Gözlerindeki karanlık pırıltı yüzünden suratını parçalamak istiyorum ama öfkemi bastırıyorum. Milyon yıl geçse de ona Dove'dan bahsetmeyi düşünmezdim ve ne kadar cazip olursa olsun öfkeme göre hareket etmek buna değmezdi.

Bir sonraki hamlemi yapmadan önce her zaman düşünmem gereken başka biri vardır.

"Neden hayatımda bir kadın olsun ki? Onlar sadece bela." Ona boş boş bakarak, tek bir şey bile söylemeden söylüyorum. Sırf onun için çalıştığım için ona yalakalık yapacağımı ve önüme koyduğu her işi kabul edeceğimi sanıyor ama bilmediği bir şey var ki o da gerçek patronun ben olduğum.

Sırıttıyor. "Güzel, o zaman bu gece teklifimi kabul edeceksin. VIP odalarından birinde seni isteyen ve bekleyen bir kız var. Git biraz stres at ve bunu yakında yapacağın tüm işler için bir teşekkür hediyesi olarak düşün."

Boş daireme dönmeden önce Dove'u kontrol edebilmek için reddetmeyi düşünüyorum ama Christian'ın beni sorgulamasıyla daha fazla uğraşmak istemiyorum. Dove'u güvende tutmak için onu sır olarak saklamak çok önemli. Yaptığım her şey onun için, öldürmek hariç; o sadece dürtülerimi kontrol altında tutmak için.

"Peki, ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun." Koltuğu iterek ofisinden çıktım ve VIP odalarına doğru yöneldim.

Odaya girdiğimde, deri bir kanepenin üzerine yerleştirilmiş kırmızı bir ışık dışında her yer karanlıktı. O kanepede çıplak bir esmer beni bekliyor. Odaya girer girmez gülümsüyor ve kanepeden inip yanıma geliyor ama elimi kaldırıp başımı sallıyorum.

Kızı yanıma yaklaştırmayı düşünmüyorum ama bunu kimsenin bilmesine gerek yok. Kadına yüklü bir bahşış vereceğim, o da çenesini kapalı tutacak, tutmazsa... ondan kurtulacağım.

"Şöyle olacak. Sana birkaç yüz dolar vereceğim ve sen de patronuna seviştiğimizi ve harika olduğunu söyleyeceksin. Eğer ona başka bir şey söylediğini öğrenirsem, boğazını keser ve kan kaybından ölmeni izlerim. Anladın mı?" Kocaman gözleri daha da büyüyor ve sanki bana çok yakın olmanın kötü olduğunu biliyormuş gibi bir adım geri atıyor.

"Yemin ederim, başka bir şey söylemeyeceğim." Sesi de bacakları gibi titrek. "Kanepeye otur."

"Ben... Ben kimseye bir şey söylemeyeceğim... lütfen, lütfen bana zarar verme." Ağlamaya başladı ve ben neredeyse kendimi kaybediyordum.

Burnumdan nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim."

Talimatlarıma uymadığın sürece."

Kız başka bir şey söylemiyor ve beni izlerken kollarını ortasına sarıyor

yakından. Yumuşak çığlıklar havayı dolduruyor, ama beni her şeyden çok rahatsız ediyorlar. Hayatları için ağlayan, yalvaran ve yakaran o kadar çok erkek ve kadın gördüm ki, bunlara karşı bağışıklık kazandım.

Yirmi dakika boyunca onun ağlamalarına maruz kaldıktan sonra cüzdanımı çıkardım ve ona iki tane yüz dolarlık banknot fırlattım.

"Ne dediğimi hatırla..." Odadan çıkmadan önce ona son bir kez bakıyorum. Striptiz kulübünden çıkarken Diego bana bir sonraki vuruş bilgilerimin olduğu dosyayı uzatıyor. Zarfı açmadan önce arabamın sınırlarına girene kadar bekliyorum.

Hedefin resmi parmaklarımdan kayıyor ve ayaklarımın dibine düşüyor. Tam ona uzanmak üzereydim ki, önümde siyah mürekkeple yazılmış ismi yakaladım. Kalbim duruyor ve taşlaşmış ciğerlerimdeki hava duruyor. Göğsüm o kadar sıkışıyor ki, ismi tekrar tekrar okurken patlayacağından korkuyorum.

Hayır! Olamaz.

S Hawn ertesi gün işe gelmedi, mesajlarıma da cevap vermedi. Kendime bunun muhtemelen benimle bir ilgisi olmadığını söylüyorum, ama çıkmayı kabul etmeden önce her şey yolundayken buna inanmak zor.

İşten telaşla ayrılıp terapistimin ofisine doğru yola çıktım. Randevularımı durdurmayı giderek daha fazla düşünüyorum ama henüz bunu yapacak cesareti kendimde bulamadım. Yıllar boyunca çok yardımcı oldular ve benim için harika bir çıkış noktası oldular, ancak hayatıma devam edeceksem geçmişte yaşamayı bırakmam gerekiyor.

Sharon'ın ofisine girdiğimde ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve karnımın içini mide bulandırıcı bir his kaplıyor. Sanki organlarıma katran yapışmış gibi. Şimdiye kadar bu tür hislere alışmış olmalıydım. Gerçek şu ki, asla kolaylaşmıyor, sadece kötüleşiyor.

Odanın köşesinde gazete okuyan bir adam dışında çoğunlukla boş olan bekleme odasında bekliyorum. Nedenini bilmiyorum ama dikkatim ona çekiliyor ve uzun süre bakıyorum. Onda bir şey var ama tam olarak çıkaramıyorum.

Kâğıdına çok fazla odaklandığı için bana hiç dikkat etmiyor. Tanıdıklık hissinden kurtulamadığım için neredeyse bana bakmasını, böylece gözlerini tam olarak görebilmeyi diliyorum. Başımda bir çarpıntı var ve vücudumun her yeri ısınıyor. Bu hayatımda yaşadığım en garip şey.

"Dove," diye sesleniyor Sharon, bağlantıyı koparıyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor.

Hızlıca ayağa kalktım, nedense kendimi telaşlı hissediyordum. Sanki yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi.

"Merhaba," diyorum ve ofisine giriyorum. Her *zamanki gibi* karşısındaki koltuğuma oturup, her neyse onu sallıyorum.

ve seansıma odaklandım.

Sharon orta yaşlı, boşanmış ve üç çocuğu var. Donna beni ergenliğimde evlat edindiğinden beri terapistim ve benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor.

Bana bakıyor, yumuşak gözleri benimkilere kanıyor. "İşler nasıl gidiyor?"

"İyi." Dudaklarımı yaladım. "Ben, uhh... çıkma teklifi aldım."

Sharon'ın yüzü aydınlanır. "Bu harika. Bir de bana sor. Nasıl geçti?"

Yenilgi göğsüme ağır bir şekilde oturdu. Belki de seansımıza bununla başlamamalıydım. Yine de ona anlattım. "Hiç gitmedik çünkü o hiç gelmedi. Gelip gelmediğini öğrenmek için ona mesaj

attım.

ama bir daha mesaj atmadı ve ondan hiç haber alamadım." Bakışlarım yere düşüyor. "Bu bana her zaman oluyor. Biri ilgi gösteriyor ve sonra ben bir şekilde her şeyi berbat ediyorum. Neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyorum. Her neyse kötü olmalı çünkü onlardan bir daha haber alamıyorum."

"Bu seni nasıl hissettiriyor?"

Sharon'a bakıyorum ve ona *ciddi misin* der gibi bir bakış atıyorum. "Sanki yeterince iyi değilmişim gibi. Ya da bende bir sorun varmış gibi. Neden gelmedi? Neden hiç aramadılar?" Hayal kırıklığıyla koltuğa yaslanıyorum. "Yara izimi görselerdi ya da kafamın ne kadar karışık olduğunu öğrenselerdi anlardım ama o kadar ileri gitmiyorlar bile."

"Senin hiçbir sorunun yok, Dove. Bunu sen de biliyorsun. Her zaman hayal kırıklığına uğradığın bir geçmişin var, bunun yetişkin hayatına taşınması çok normal."

"Kimsenin randevu konusunda benim kadar kötü şansы yoktur."

Sharon başını sallar. "Konu değişikliğine ne dersiniz? Donna nasıl?"

Donna'dan bahsedince gülümsedim. Tüm umudumu kaybettiğimde, beni sevecek birini asla bulamayacağımdan emin olduğumda beni evlat edinmişti. Asla *gerçek* annem olamayacağını biliyordum ama anneme en yakın olan şey oydu. Onu seviyorum, gerçekten seviyorum.

"İyi, o iyi. Haftada bir kez onunla konuşmaya çalışıyorum. Kaldığı bakımevi onu meşgul ediyor." Onu o bakımevine yerleştirdiğim için ne kadar mutlu olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Şehirdeki en güzel bakımeviydi ve çok pahalı olacağını düşünmüştüm ama meğer Donna'nın kimsenin bilmediği bir tür sigortası varmış ve bu sigorta her şeyi karşılıyormuş.

"Hâlâ kâbus görüyor musun?"

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. Aylardır kabus görmüyorum ama bu kabuslarımın bittiği anlamına gelmiyor. Bazen normal olduğum dönemlerden geçiyorum, bazen de paramparça olmaya o kadar yakın oluyorum ki gece gündüz sürekli bir korku halindeyim. Bir insanın geçmişinin kırık parçalarını düzeltecek bir yapıştırıcı yoktur. Dünyadaki tüm terapi seanslarına gidebilir, var olan tüm anksiyete haplarını alabilirsiniz, ancak bazen hiçbir şey sonsuza kadar yardımcı olmaz. Her zaman kırık kalacak parçalarım var.

"Hayır, kâbuslar uykudaydı." Pantolonumun gevşek bir ipiyle oynuyorum. "Geçen gece Sasha ile bir kulübe gittim. Daha fazla dışarı çıkmaya, normal bir insan olmaya çalışıyorum, anlıyor musun?" İçimi çekerek söylüyorum.

"Bu çok iyi. Seninle gurur duyuyorum."

"Gece iyi gidiyordu ve tuvalete gidip Sasha'dan ayrılana kadar iyi vakit geçiriyordum. Onu bulamadım ve..." O geceyi hatırlayınca dudağım titriyor. Ne kadar korkmuştum, ne kadar kırılgandım. Bana koruyucu ailede geçirdiğim zamanı hatırlattı. Umutsuzca unutmaya çalıştığım bir zaman.

"Sorun değil Dove, eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, konuşmak zorunda değiliz." Ona doğru bakmıyor olsam da, bana nazikçe gülümsediğini biliyorum. Her zaman öyledir.

"Hayır, bunun hakkında konuşmak istiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Birinin beni izlediği hissi tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve sanırım bunun nedeni o gece olanlar çünkü bu konuda konuşmuyorum."

"Tamam, o zaman devam et."

Nefes vererek ona o geceye dair her şeyi anlattım, adam bana dokunduğunda nasıl hissettiğimi. Kaldırımdan aşağı koşarken ne kadar çaresiz olduğumu ve sonra nasıl rastgele ortadan kaybolduğunu.

Konuştüğüm süre boyunca elimi kaldırıp tişörtümün üzerinden yara izime dokunduğumu fark etmiyorum bile. Çabucak kolumu indiriyorum ve bana bilerim gülümseyen Sharon'a bakıyorum.

"Birinin sizi izlemesinden endişe duymanız çok normal, özellikle de geçmişiniz ve o adamla yaşadıklarınız düşünüldüğünde. Eğer onu tekrar görürsen polisi aramanı istiyorum. Ayrıca

nefes alma teknikleri üzerinde çalışmanı istiyorum. Zor olacağını biliyorum, ama omzunun üzerinden milyonlarca kez kontrol etme dürtülerine teslim olmamaya çalış."

Neredeyse gözlerimi devireceğim. *Sanki o kadar kolaymış gibi.*

"Dürtülerimi kontrol etmeye çalışacağım ama gördüğünüz gibi bu konuda pek iyi değilim." "Hâlâ parmaklarını yaranın üzerinde gezdirmeyi seviyor musun?"

"Evet. Sadece sinirsel bir alışkanlık. Son birkaç gündür bunu daha sık yapıyorum," diye itiraf ediyorum. "Nedenini bilmiyorum ama yaptığımda beni sakinleştiriyor."

"O zamandan hala bir şey hatırlamıyor musun? O yara izinin nasıl oluştuğunu?"

"Hayır. Orada olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum." Bu konuda o kadar uzun yıllar yalan söyledim ki kelimeler kendiliğinden döküldü. Terapide hakkında yalan söylediğim tek şey bu. Asla konuşmak istemediğim tek şey. Bu yüzden yalanıma sadık kaldım. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Gerçek şu ki, asla unutamam.

Alkol ve küf kokusu bu evin her odasını dolduruyor. Sadece birkaç gündür buradayım ama çok daha uzunmuş gibi geliyor, buradaki her saniye sonsuzluk gibi geliyor. Buranın çocuklar için bir yuva, benim ve diğer koruyucu çocukların kalacağı güvenli bir yer olması gerekiyordu. Burada güvenli olan hiçbir şey yok.

Midem o kadar gürültülü gurulduyor ki acıyor. Bugün hiçbir şey yemedim, ki bu olağan dışı bir şey değil. Kimsenin beni bulmamasını umarak mutfakta yiyecek arıyorum. Kilerin dibinde boş kartonların arasına sıkışmış eski granola barını gördüğümde neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

Çubuğu elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıp kot pantolonumun kemerine sokuyorum. Ne kadar aç olursam olayım, burada yemeğe benden daha çok ihtiyacı olan başka biri olduğunu biliyorum.

Parmak uçlarımda, gıcırdadığını bildiğim basamaklardan kaçınarak merdivenlerden gizlice çıkıyorum. Koridorun sonundaki odaya, bizim odamıza gidiyorum. Kapıyı sessizce açıp onu uyandırmamayı umuyorum ama yine de ben odaya girerken bana bakmak için gözlerini olabildiğince açıyor. Sadece bir parça açıklar, iki gözü de ben gelmeden önce yediği dayaktan dolayı çok şişmiş.

"Hey, William," diye fısıldıyorum. Yatağı çok fazla hareket ettirmemeye dikkat ederek, tekrar onun yanındaki yere sürünüyorum. "Sana biraz yiyecek buldum. Fazla değil ama yine de bir şeyler var."

Ona granola barı uzattım ve uzun bir süre öylece baktı. Geldiğimden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı ve bunun istemediği için mi yoksa çok acı çektiği için mi olduğundan emin değilim. Korkunç derecede acı çekiyor gibi görünüyor. Tüm yüzü siyah ve mavi, şişmiş ve her yeri çizilmiş.

"Senin de bir şeyler yemen lazım," diyor sonunda ve barı bana geri uzatıyor.

"Paylaşmaya ne dersin?" Plastik ambalajı açarken soruyorum. Sanki bu konuda onunla tartışmamı istemiyormuş gibi iç geçiriyor ama sonra yine de başını sallıyor.

Çubuğu çıkarıp bir parça koparıyorum ve ona veriyorum. Sonra kendim için daha da küçük bir parça koparıyorum ve kemirmeye başlıyorum. Çoğu insanın bunu yemesi muhtemelen otuz saniyeden az sürer ama biz acele etmiyoruz. Her lokmanın tadını çıkarıyor, hiçbir şey kalmayana kadar çiğniyoruz. Her lokma boş midemize inene kadar yutkunuyoruz.

İşimiz bittiğinde, ambalajı yatağın altına saklıyorum ve yanına uzanıyorum. Ev ürkütücü bir şekilde sessiz, ki bu iyi bir şey değil, belki de fırtına öncesi sessizlik. Gözlerimi kapatıyorum ve elini bulana kadar bedenlerimizin arasında dolaşıyorum. Elini tutuyorum ve parmaklarının benimkilerle

iç içe geçmiş hissinin tadını çıkartıyorum. Sonra bu gece odamıza kimsenin girmeyeceğini umarak sessiz bir dua ediyorum.

NNe yaparsam yapayım, zarfın içinden çıkan resme bakmaktan kendimi alamıyorum. Christian'ın neden Dove'un ölmesini istediğini anlamıyorum... Dove nasıl olur da onun listesine girer? Benim peşimde mi? Beni mi izliyor? Dove'u mu izliyor?

Son yirmi dört saat içinde daha da tedirgin oldum. Benim yüzümden olmalı. Başka neden hedef olabileceğini anlamıyorum, ama eğer benim yüzümden ise, neden bana bu işi verdiler? Bu bir test mi? Beni onunla kendisi arasında seçim yapmaya mı zorluyor? Çünkü ne olursa olsun, ben her zaman Dove'u seçeceğim.

Dişlerimi acıtacak kadar sıkarak telefonumun ekranına bakıyorum ve bana onun dairesini gösteriyor. Kanepede oturmuş, elinde bir kitapla kıvrılmış. İçinde bulunduğu tehlike ve hayatının ne kadar büyük ölçüde değişmek üzere olduğu hakkında en ufak bir fikri yok.

Tüm bunları düşünmekten başım ağrıyor. Zihnimi ne kadar kurcalarsam kurcalayayım, tek bir net cevap bulamıyorum. Bir an önce kendimi toparlasam iyi olacak çünkü her şeyi çözmek için sadece üç günüm var.

Dün gece onu kaçırmamak ve böyle bir durum için hazırladığım güvenli eve götürmemek için kendimi zor tuttum. İşlerin bu noktaya gelmesinden hep korkmuştum ama bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim.

Hâlâ gitmeye hazırım ama şimdi ortadan kaybolmak adımı ölüm listesinin başına koyar. Kimse Christian Sergio'dan kaçamaz. Bundan sonra ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Bir plana ihtiyacım var. Christian'a gidip Dove'un neden listede olduğunu sorgulayamam, kendimi ele vermeden olmaz.

Bana verdiği listelerdeki insanları hiç sorgulamadım çünkü dürüst olmak gerekirse, o insanların hiçbiri umurumda değildi. Ama Dove sadece umurumda değil, o benim tüm dünyam. Ben onun sayesinde varım. Eğer ona bir şey olursa... vücudumdaki her kas gerilir ve kısa bir an için karanlık beni ele geçirir. Hayır. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Hepsini öldürecek, her birini.

Uygulamadan çıkıp kişilerine gidiyor ve onları tarıyorum. Gördüğüm kadarıyla Christian'ın adamlarından birini yakalayıp bana bildikleri her şeyi anlatana kadar işkence etmem gerekecek.

Üç gün sonra Dove'un ölmediğini öğrendiğinde zaten onun bok listesinde bir numara olacağım. Adamlarından birini öldürmek, işi yapmamaktan daha fazla canımı yakmayacak.

Yap şunu.

Yeşil arama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürüyorum. Billy'nin derin sesi hattı doldurmadan önce telefon üç kez çalıyor.

"Hey, sıkık!" *Sıkık mı? Kiminle konuştuğunu sanıyor?*

Adamdan hoşlanmadığımı yutkunarak, "Hey, Bill, bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum. "Viski ya da bira içme fırsatını asla kaçırmayacağımı biliyorsun."

Hayatımda bundan daha doğru bir ifade duymadım. Billy her zaman yarı sarhoştur ve içmediği zamanlarda karısını döver.

"Otuz dakika sonra Oscars'ta buluşalım mı?" "Orada olacağım, Zane."

Veda etmeden telefonu kapattım. Billy kolay bir hedef çünkü teknik elemandan başka bir şey değil. Mafya için yaptığı şey bu. Bilgisayarları ve cep telefonlarını hackleyerek bilgi topluyor. Bir şey bilecek biri varsa, o da odur.

Telefonumdaki uygulamaya geri tıklayarak Dove'u son bir kez kontrol etmek için kendime izin veriyorum. Hâlâ kanepede oturuyor ve kitabına dalmış durumda. Hiç düşünmeden kendimi ekranı okşarken buluyorum, ona dokunabilmeyi, tadına bakabilmeyi, vücudunu bedenimde hissedebilmeyi diliyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki neredeyse beni öldürecek. *Henüz değil.* Kendime söylüyorum.

Uygulamayı bir kez daha kapattıktan sonra telefonumu cebime sokuyorum ve arabamı Oscar'a doğru sürüyorum. Vurulduğumdan beri daha temkinli davranıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum, fazladan bir silah taşıyorum. Başıma bir şey gelmesini ve Dove'un bu yüzden riske girmesini göze alamam. Bulduğum yere gelmek için çok çalıştım. Dove'un hak ettiği hayata sahip olması için kıcımlı yırttım ve şimdi her şey etrafımda parçalanıyor.

Bir yanım yapmak zorunda kalacağım şey için kendimden nefret ederken, diğer yanım başka türlü süsünü istemezdi. Dove her zaman çelişki yaşadığım tek kişi. Onu incitmeyi reddediyorum ama ona olan saplantım da bir türlü dinmiyor. Onu yanımda istiyorum. Ne zaman ve nerede istersem onun içinde olmak istiyorum. Hayatımda ilk kez, kendimi tamamen bırakabilmek istiyorum, ama sadece onunla.

Boktan barın otoparkına girerken, Dove ve benim birlikte bir gelecek paylaştığımıza dair düşüncelerimi bastırıyorum. İhtiyacım olan cevapları alamazsam bu gerçekleşemez. Bu da demek oluyor ki... Gitmesine izin vermeliyim. Bir ışık düğmesini kapatıp açmak kadar kolay, duygularımın gitmesine izin veriyorum. Cipten inip park yerinde yürüyorum, botlarımın altındaki taşlar çıtırdıyor.

Bardan içeri girdiğimde yüksek sesli müzik, kahkaha ve cam kırılma sesleri beni karşılıyor. Billy'yi odanın köşesinde görüyorum, çoktan birkaç tane içmiş gibi görünüyor. *Mükemmel*, bu onu konuşturmamı kolaylaştıracaktır. Tüm zamanımı onunla harcamak istemiyorum.

Masaya doğru yürürken "Hey, dostum," diye mırıldanıyor. Yerime oturur oturmaz dekolte atlet giymiş bir garson yanımda beliriyor.

"Hey, yakışıklı, sana ne getirebilirim?" diye soruyor boğucu bir tonda, benimle flört etme çabalarının ne kadar boş olduğunun tamamen farkında değil.

"Bira, ne varsa," diyorum ona bakmadan huysuzca. O da anlamış olmalı ki başka bir şey söylemeden koşarak uzaklaşıyor.

Sonraki yarım saat boyunca Billy'yle dostça sohbete daldım, sadece arada masum sorular soruyordum. Onu öldürüp öldürmeyeceğine henüz karar veremedim. Her şey ne kadarını bildiğine

bağlı.

"Aramana şaşırdığımı söylemeliyim. Hiç takılmıyorsun, rahatlamıyorsun ya da gevşemiyorsun, biliyor musun?" diyor gülererek ve bardağını sallayarak birasının yarısını masaya döküyor.

"Ne diyebilirim ki? Yeni bir sayfa açıyorum. Daha dışa dönük olmaya çalışıyorum." Yalan kolayca yuvarlanır

dilimi. "Özellikle de Christian'ın benim için sıraya koyduğu onca iş varken. Önce Castro'larla, şimdi de Xander Rossi'yle uğraşıyor. Savaşlarını daha iyi seçmesi gerekiyor; herkesle aynı anda savaşamaz."

"Evet, Rossi'den o silahları çalarken ne düşündüğünden emin değilim. Ondan çalmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Bu ilk kez de olmuyor... Kendini öldürtecek."

Sanki silahları zaten biliyormuşum gibi başımı sallıyorum. Bunu bilmek daha sonra işime yarayabilir ama şu an için tek öğrenmek istediğim Dove hakkında ne bildiği.

"Evet, ne düşündüğünden emin değilim. Sanırım boyundan büyük işlere kalkışıyor. Bana bütün bu insanları öldürtüyor ve ben hâlâ onun istediği hatuna nasıl ulaşacağımı bulmaya çalışıyorum. Hani şu hayvan barınağında çalışan."

"Ah, evet, Dove," diyor ve sırf onun adını söylediği için yüzünü masaya çarpmak istiyorum. Kimse onun adını söylememeli, en azından o. Çatlamış dudaklarını yalayarak, onun hakkında ne düşündüğünü ancak hayal edebiliyorum, "Çok zor olmamalı. Tamamen korumasız." Omuz silkiyor, iğrenç bir sesle geçirmeden önce birasından bir yudum daha alıyor.

Ne lanet bir domuz.

Suratına yumruk atma dürtüsünü görmezden gelerek, "Onu neden istesin ki zaten? Hiç kimse gibi görünüyor."

Billy homurdanır. "Keşke yarısını bilseydin."

Onun bu yorumu bardağımı biraz daha sıkı tutmama neden oluyor. Yüzümü tüm duygulardan arındırmak için elimden geleni yaparak, artık konuyla ilgilenmiyormuşum gibi davranıyorum ve konuyu değiştiriyorum.

"Her neyse, şu anda gerçekten biraz amcık isteyebilirim. *Venüs*'e gitmek ister misin? Bu gece fahişeler benden." Ona sııttım. Bir yandan da içimden ona nasıl işkence edeceğimi düşünüyordum.

"İşte bu!" Ayağa kalkmadan önce bardağı gereğinden fazla bir coşkuyla masaya çarpıyor. Sendeleyerek bara gidip hesabını kapatıyor. Ben de biramın parasını ödüyorum ve ikimiz de dışarı çıkıyoruz.

Temiz, berrak havayı ciğerlerime çekerek Billy'yi arabama götürüyorum. Aptal herif cipime binerken ıslık çalıyor, ona işkence edip öldürecekimden tamamen habersiz.

Otoparktan çıkıp striptiz kulübüne doğru ilerliyorum. Billy telefonuyla oynarken gözlerini yere dikmiş, dönüş yaptığımda rotadan çıktığını fark etmiyor. Ancak tamamen durduğumda ve terk edilmiş bir tren istasyonuna park ettiğimde bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum.

"Hangi cehennemdeyiz biz?" Kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınıyor. Ben bir şey söylemeyince silahına uzandı. Sarhoş ve yavaş olmasaydı bile, bu hareketin geldiğini görürdüm. İçinde bulunduğu durumda beni gerçekten vurabileceğini düşünmesi çok komik. Silahı bana doğrultmaya fırsat bulamadan kolaylıkla elinden alıyorum.

"Çık dışarı," diye emrediyorum, kendi silahını ona doğrultarak. Sertçe yutkundu ve yavaşça dışarı çıktı. Ben kapımı açar açmaz, otoparka doğru koşmaya başladı. *Salak herif.*

İç çekerek dışarı çıktım, silahı kaldırdım ve tetiği çektim. Kurşun bacağına isabet etti ve acı dolu bir iniltiyle yere yığıldı.

"Sen lanet bir aptalsın, bunu biliyorsun, değil mi?" Yattığı yere doğru yürürken bağıriyorum. Benden sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor ama artık onun için umut yok. Artık kanını emdim ve onu öldüren ben olacağım.

Ayağımı geri çekip kaburgalarına tekme atıyorum, sırt üstü yuvarlanıyor ve silahı diğer bacağına doğrultuyorum.

"Bana kız hakkında bildiğin her şeyi anlat! Christian neden onun ölmesini istiyor?"

"Yapamayacağımı biliyorsun-" Tetiği çekerek sözünü kestim. Atış havada çınladı ve

başka bir kurşun bacağının etini parçaladı.

"Lanet olsun!" Acı içinde yerde kıvranıyor, kaçmaya çalışıyor. "Onu neden istediğini bilmiyorum!"

Oyun oynamayı geçtim, şimdi sadece gerçeği istiyorum, bilgiyi istiyorum, böylece Dove'u güvende tutabilirim. "Bana yalan söyleme. Barda bana bir şey bildiğini söyledin zaten. Söyle ve çabucak öl. Ya da sana saatlerce işkence edebilirim. Bu sana kalmış. Bütün gece benim."

"Tanrım, lanet olsun. Beni öldüremezsin. Christian'ın bana ihtiyacı var ve bunun için senin taşaklarını koparacak. Yaşarken daha çok işine yararam."

"Sikine takan birine benziyor muyum? Bu noktada, ölü halin benim için daha yararlı." Tetiği üçüncü kez çektim. Kurşun doğrudan diz kapağına isabet etti. Boğazından tiz bir çığlık kopuyor ve sonraki birkaç saniye boyunca tek yaptığı çığlık atmak oluyor. Sinir bozucu bir durum ve onu susturmak için kafasına sıkmak geliyor içimden ama bu bana ihtiyacım olan bilgiyi sağlamayacak.

Biraz sakinleştğinde, muhtemelen çok kan kaybetmeye başladığı için, ona tekrar soruyorum, "Neden onun ölmesini istiyor?"

"Tek bildiğim... o..." Şimdi her kelimeyi çıkarmak için savaşıyor. Acı konuşmasını zorlaştırıyor ama umurumda değil.

"Konuş!" Isırmaya hazır bir köpek gibi hırlıyorum.

"Bir süredir... onu arıyordu..." diye inliyor. "Uzun zamandır." "Ne kadar zamandır?"

"Yıllar. On, belki daha fazla."

"On yılı aşkın süredir Dove'u mu arıyordu?" Onu doğru duyduğumu teyit etmek zorundayım.

"Evet..."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Bağını sallıyor ve ben de ona inanıyorum. Christian hiç de geveze bir adam değil ve ne kadar sırrı varsa, onları göğsüne yakın tutuyor. Silahı Billy'nin kafasına doğrultarak son bir kez daha ateş ediyorum ve onu tam gözlerinin ortasından vuruyorum.

Birkaç saniye boyunca cansız bedenine bakarak, onu taşımaya değil değmeyeceğine karar vermeye çalışıyorum. Değmeyeceğine karar verince tek yaptığım ceketinden cüzdanını almak ve arabama geri dönmek oldu. Bırakayım da polisler onu bulsun ve kendi başlarına bir şeyler yapsınlar.

Eve dönerken camımı açtım ve köprüden geçerken cüzdanını nehre attım. Tüm noktaları birleştirmeye çalışırken zihnim karmakarışık.

Christian neden onu arıyordu ve neden bu kadar uzun süredir? Billy'nin bana cevap verebileceğini düşünmüştüm ama onun yerine bana daha fazla soru verdi.

Çok fazla cevabım olmayabilir ama bildiğim bir şey var. Dove'u buradan götürmeliyim. Artık güvende değil. Ne kendi evinde, ne iş yerinde, ne de bu kasabanın herhangi bir yerinde.

Y Size bir şeyi yapmamanızı söyleyen o hissi bilir misiniz? Bağırsaklarınız sıkıştığında ve avuçlarınız terlediğinde. Kötü bir şeyin gerçekleşmesine saniyeler kalmış gibi hissettiğinizde?

Şu anda böyle hissediyorum. Sanki eve gelmemeliymişim gibi, sanki korkunç bir şey olacaktı gibi. Kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorluyorum ve kapıyı açıyorum.

Hepsi senin kafanda, Dove. Yani, cidden, burası benim evim. Benim evim. Korkmak için bir nedenim yok. Kapıyı iterek açtım ve içeri tereddütlü bir adım attım. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Yavaşça kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kapının hemen yanındaki ışık düğmesine uzanıyorum. Yanmıyor ve tekrar uzanıp düğmeyi kapatıp açıyorum. Ampul sönmüş olmalı.

Karanlığı yoklayarak yan masadaki lambaya ulaşıyorum. Lambayı yakıyorum ve bir saniye sonra oda yumuşak bir ışıltıyla aydınlanıyor. Bakışlarımı odanın içinde gezdirirken bir şeylerin fena halde ters gittiğini fark ediyorum. *Max.* Burada değil ve beni her zaman kapıda karşılar. Her zaman.

"Bu da ne..." Kelimelerim, devasa bir elin birdenbire ortaya çıkıp önümü kesmesiyle kesiliyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor ama dudaklarıma sıkıca bastırılan elin altında ses boğuluyor. Sert bir göğse doğru geri çekilirken, kalın bir kas kolu ortamı sararak beni tamamen zapt ediyor. Neredeyse kapıdan uzaklaştırılırken tek hissettiğim sırtıma yaslanan sert bir beden.

İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir panik yükseliyor ve anında savaş ya da kaç içgüdülerim devreye girerek mücadele etmeye başlıyorum. Beni tutan adam benden çok daha büyük ve güçlüyken bu içgüdülerin bana hiçbir faydası yok. Dövüşmek güç ve çaba kaybı, zaten eksik olduğum iki şey. Gözyaşları gözlerime batıyor ve sıcak nefes kulağıma çarpıyor.

Yanılmamışım. Biri beni izliyordu ve şimdi beni yakaladı. Şimdi bana zarar verecek. Bana tecavüz edip öldürecek. Başından beri istediği şeyi elde edecek.

Bacaklarımı tekmeliyorum, ayağımın topuğu saldırganın kaval kemiğine çarpıyor ve kulaklarımı bir homurtu dolduruyor. Yine de tekme beni bırakması için yeterli değil, bu yüzden dövüşmeye devam ediyorum. Tekrar çaresiz bir kurban olmayacağım. Savaşmadan bana zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Aklımdan milyonlarca senaryo geçiyor. Ağzımı açtığımda etinin dudaklarıma değdiğini hissediyorum ve o anda yapmam gereken şeyi anlıyorum. Başından beri yapmam gereken şeyi.

Avucunun etli kısmını ısırıyorum, dişlerimi bir köpek gibi derine batırıyorum ve bırakmıyorum, ta

ki o

zorla elini çeker.

"Siktir," diye homurdanıyor. Sesinin tınısı derin ve korkutucu ve korku içimi kaplıyor. Bu korkuyu bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama bana çaresiz olduğum ve kimsemin olmadığı bir zamanı hatırlatıyor. Elimden gelen her şeyi kaçmak için harcayarak korkunç bir çılgılık atıyorum, bunun muhtemelen birilerinin beni duyması için tek şansım olduğunu biliyorum.

Anında, tutuşu kayboluyor ve saldırganımla yüz yüze gelmek için döndüğümde içimden şok geçiyor. *Bu onun için bir oyun mu?* Beni neden bıraktığını anlamıyorum, belki de beni umutlu hissettirmek için?

Kendimi duvara yaslayarak ona bakıyorum. Uzun boylu ve yakışıklı ve tek bir saniyeliğine, ölüme saniyeler kalmış bir geyik gibi sersemledim. Orada öylece durup beni takip eden adama bakıyorum.

Saatler önce Sharon'ın bekleme odasında benimle birlikte oturan adam.

Ellerini kaldırıyor ve ben irkiliyorum. "Sana zarar vermeyeceğim. Seni asla incitmem," diyor. Ancak sözleri hareketleriyle uyuşmuyor ve gözlerine baktığımda boşluk görüyorum. Bilinci olmayan, hissetme yeteneği olmayan birini görüyorum. Bu beni iliklerime kadar ürpertiyor. Kendimi tuzağa yakalanmış bir av gibi hissediyorum ve tam karşımda bir avcı var.

Yana doğru bir adım atarak duvar boyunca kayıyorum. Bakışlarım kapıya ve sonra tekrar ona kayıyor. Buradan canlı çıkmak istiyorsam hızlı olmam gerekecek. Benden daha güçlü olduğu kesin ama ben daha hızlı olabilirim, özellikle de onu hazırlıksız yakalayabilirsem. Bana zarar vermeyeceğini söylese bile umurumda değil. Dışarı çıkmam gerek. Ondan uzaklaşmalıyım.

Tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan kalp atışlarım. Bir adım öne çıkıp ön kapıyı kısmen kapatınca içimi bir korku dalgası kaplıyor. Boğazım düğümleniyor ve sanki göğsümün üzerinde bir fil oturuyormuş gibi hissediyorum.

Kaçın. Kaç. İçimden kendime bağıriyorum ama sanki ayaklarıma beton bloklar yapışmış gibi hissediyorum. Kendime gelip topuklarımda üzerinde dönüyorum ve mutfığa doğru koşuyorum.

Eğer onunla savaşmak için bir bıçak ya da başka bir şey bulabilirsem. Önüme çıkan her şeyi ona fırlatıyorum ama hiçbir şey onu caydırmıyor ve beni yakalamadan önce fazla uzaklaşmıyorum. Eli bileğimi sarıyor ve beni geriye doğru çekerek vücudumun göğsüne çarpmasına neden oluyor. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Onun gücü, ona karşı mücadelede bir sinekten başka bir şey olmadığını hatırlatıyor. Her iki kolunu da bana dolayarak, sanki bana ayı gibi sarılıyormuş gibi, beni kaldırıyor ve en yakındaki

Duvar.

"Lütfen, yapma, lütfen..." Yalvarmaya başladım.

"Şşşt," diye mırıldanıyor usulca. Adamın yüzü benimkinden milimetrelerce uzakta ve gömleğinin ince malzemesinden sert kalp atışlarını hissedebiliyorum, sabunun temiz kokusu duyularımı istila ediyor.

Beni tutmayı bırakıyor, ama hala onunla duvar arasında sıkışıp kaldım ve gidecek hiçbir yerim yok. Kaçış yok. Korku boğazımı bir pranga gibi sarıyor. Bir elini titreyen yüzüme götürüp yanağımı okşuyor ve gözyaşlarımı nazikçe siliyor. Gözlerimden akmaya başladıklarının farkında bile değildim.

"Seni asla incitmem. Sen benim için çok önemlisin, Dove. Bana güvenmelisin, söz veriyorum her şey yoluna girecek." Beni yatıştırmaya çalışıyor ama tek bir parçam bile ona inanmıyor. Zihnim yarışıyor ve binlerce sorum var. Bana zarar vermeyecekse neden evime girip bana saldırırsın ki? Adımı nereden biliyor? Ve en önemlisi, ben onun için neden önemliyim? Yanlış kişiyi yakalamış olmalı. Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma.

Ŗimdi titriyorum, korkudan tükendim ve gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaştı.

"Dur," diye emrediyor, yumruğunu başımın yanındaki duvara vurarak. Sesi sert ve beni daha çok ağlatıyor. Beni dinlemediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ve sert bir iç çekiş çıkarıyor.

bir an sonra. "Sana bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim... ama bana başka seçenek bırakmadın."

Bir adım daha yaklaştı ve artık o kadar yakınız ki göğüs göğüse geldik. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Gözlerim onun dolgun dudaklarıyla aynı hizada ve işte o zaman ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Göz ucuyla bir şeye uzandığını görüyorum ve bunun o olması gerektiğini biliyorum. Sonum yaklaştı, hayatımda yaşadığım onca şeyden sonra, işte böyle bitecek.

"Özür dilerim," diye inliyorum ve ölüm karşısında bile gözyaşlarımı durduramıyorum. Savaşmak istiyorum ama sanki içimde hiçbir şey kalmamış gibi.

Zar zor dayanıyorum, zar zor nefes alıyorum, zar zor buradayım. Bana doğru eğilip yüzünü saçlarıma gömdüğünde irkiliyorum. Bu hareket çok samimi ve sanki beni kokluyormuş gibi keskin bir nefes aldığını duyduğumda, omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor.

"Hayır, üzgün olan benim Güvercin," diye fısıldıyor kulağıma, boynumda bir iğnelenme ve tenime soğuk bir şeyin girdiğini hissetmeden bir an önce.

"Yapma... lütfen..." Söylemek istediğim kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum ama düşüncelerim bulanıklaşıyor.

Karışık. Yukarı ve aşağı aynı olur.

Benden uzağa eğildiğinde yüzü bir kez daha ortaya çıkıyor, dolgun dudakları benimkilerden bir nefes uzakta. Garip bir şekilde, bana bakarken onu çok güzel buluyorum. Güzel ve korkutucu, hepsi aynı anda.

"Şşşt, artık her şey yoluna girecek. Kollarımda her zaman güvende olacaksın." Parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve alnımızı birbirine yaklaştırıyor. Başımı olduğu yerde tutarak beni onun karanlık, soğuk gözlerine bakmaya zorluyor.

Hızla soluyorum ve vücudumun büyük bir kısmının artık onunkine yaslandığını fark ediyorum. Kalp atışlarım yavaşlıyor, dudaklarım aralanıyor ve ona onunla nasıl güvende olacağımı sormak istiyorum. Yine de kelimeler asla gelmiyor; dilim konuşmak için çok ağır.

"Sorun yok, korkma..." Sesi duyduğum son şey ve dünya tamamen karanlığa gömülürken gördüğüm son şey onun unutulmaz gözleri.

Pİçimden bir ses ona yaptığının yanlış ve berbat bir şey olduğunu söylüyor. Ama kendime yardım edemedim. Başka ne seçeneğim vardı ki zaten? Eğer onunla birlikte ortadan kaybolmazsam, Christian onu bulacak ve başka birine öldürtecekti.

Gözlerindeki korkuya rağmen onu kollarıma almak düşündüğüm her şey ve daha fazlasıydı. Yumuşak vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor, tatlı kokusu etrafımı sarıyor ve kalbinin benimkine karşı hızlı atışını hissetmek en iyi kafa türüydü.

Ağlamaya başladığında kendimi kaybettim, gözyaşları beni tetikliyor. Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum, ama gözyaşlarına rağmen vücudumun ona verdiği tepkiyi durduramıyorum. Aletim çelikten daha sertleşti ve kendimi ondan almaktan alıkoymak zorunda kaldım, kendime onun kırılgan olduğunu ve bir şey yaparsam pişman olabileceğimi hatırlattım. *Hayır*, kesinlikle pişman olurdum.

Güvenli eve gidiş sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve kendimi Dove'un uyuyan bedeni ile yol arasında tekrar tekrar bakışırken buluyorum.

Her kilometrede şehri biraz daha geride bırakıyoruz. Arabaları değiştirmek için bir kez durdum. Neyse ki kaçış arabasını bir kapalı otoparka park etmişim, bu yüzden Dove'un baygın bedenini bir araçtan diğerine sürüklerken kimse beni görmedi.

Çok geçmeden, sıradan bir çiftlik evine benzeyen garaj yoluna giriyorum. Beyaz çitler daha iyi günler görmüş ve evin dış kaplamasının elektrikle yıkanması gerekiyor. Verandanın boyası dökülmüş ve pencereler yıllardır temizlenmemiş gibi görünüyor. Bir süredir burada kimse yaşamamış gibi görünüyor, ancak önemli olan dışarıdan ne gördüğünüz değil, içeride ne gizlendiğidir.

Burayı satın aldığımda, çiftlik evinden dolayı değil, altında bulunanlardan dolayı satın almıştım. Ev 1960'lardan kalma eski bir sığınığın üzerine inşa edilmişti. Evin kendisi bir örtüden başka bir şey değildi. Bir gün Dove'u buraya getirmek zorunda kalabileceğimi bildiğim için her yeri yıktım, büyüttüm ve ev gibi yaptım. Birlikte olabileceğimiz bir yere gelme şansımız olursa, onun burada mutlu olmasını istedim.

Park ettikten sonra arabayı kapattım ve uzun bir süre orada oturdum. Normalde duygularımı kapatıp kendimi tamamen bırakabilirim. Ama bu farklı. Dove'u korumak ve ona zarar vermediğimden emin olmak için kendimi kapatamam. Kendimi kontrol altında tutmalıyım.

Bu da şu anda yaşadığım duygularla başa çıkmayı öğrenmem gerektiği anlamına geliyor. Bu da

çok zor çünkü tek yapmak istediğim onu soymak ve hiçbir şey kalmayana kadar almak. Tüm hastalıklı ve çarpık

hayalleri gerçek oldu, ama sadece Dove'un hayatı pahasına.

Bunu unutma, pislik.

Sonunda onu elde etmiş olabilirim ama birinin ona zarar vermesine izin vermeden önce ölürüm. İşler on kat daha karmaşık hale geldi. Onu sadece Christian'dan değil, kendimden de korumam gerekecek.

Cipin etrafından dolaşıp yolcu tarafına geçiyorum ve kapıyı açıyorum. Vücudunu kollarıma alarak, onu göğsüme doğru koruyucu bir şekilde sarıyorum. Neredeyse hiç ağırlığı yok ve bu hiç hoşuma gitmiyor, hem de hiç. Onu becermeyi düşünmeden önce biraz dolgunlaştırmam gerekecek. İsteyeceğim son şey onu kırmak. Tam o anda, küçük tatlı Güvercin'imın kırılmış bir görüntüsü, acıyla çarpılmış güzel yüzü

-Aklımı dolduruyor.

Bunun olmasına asla izin veremem.

Güneş yeni doğmaya başlamıştı, onu içeri taşıırken evi turuncu bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Verandaya çıkıp evin ön kapısının kilidini açarken zemin gıcırıyor. Onu biraz daha sıkı tutarak alt kata inen tuş takımının kodunu girmeyi başarıyorum. Yüksek bir bip sesi geliyor ve sonra kapı açılıyor.

İçeri giriyorum ve merdivenlerden inmeden önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bodrum katı oldukça geniş; tam boy bir mutfak, ebeveyn yatak odası, oturma odası, kütüphane, spor salonu, jakuzili küvet ve yerden tavana kadar duşu olan bir ebeveyn süiti var. Burayı yeniden yaptırırken Dove'un burada rahat edeceğinden emin olmak istedim, özellikle de bir süre kalmamız gerekirse ki şu anda öyle görünüyor.

Doğruca yatak odasına gidiyor, onu nazıkçe ipek çarşafların üzerine yatırıyor ve koyu kahverengi saçlarının birkaç telini yüzünden çekiyorum. *Melek gibi. Bir yanım bunun bir rüyadan başka bir şey olmadığını, onun burada olmasının ve benim istediğim gibi davranmamın hiçbir yolu olmadığını düşünüyor.*

Bakışlarımın aşağıya inmesine izin veriyorum ve tişörtünün yukarı kalktığı karnının açıkta kalan derisinde duruyorum. Pürüzsüz, kremi beyaz et benimle alay ediyor ve iki parmağımı üzerinde gezdirerek içimde tutuşturduğu sıcaklık ve hazzın tadını çıkarıyorum.

Bunu sonsuza dek istedim... Kendimi bildim bileli. Sadece onu istiyorum. Bacaklarımın arasındaki kalın çubuk seğiriyor ve neredeyse kıkırdıyorum. O da bunu sonsuza dek istedi ve yakında o da tadına bakacak, ama şimdilik ikimiz de benim elimle yetinmek zorundayız.

Kendimi yataktan uzaklaşmaya zorlayarak oturma odasına doğru yürüyorum ve üst kata çıkıyorum. Arabaya geri dönüyorum, topladığım tüm çantaları bir araya getiriyorum, sonra da Max'in içinde olduğu seyahat sandığını arkadan çıkarıyorum. Beni görür görmez miyavlamaya başlıyor.

"Seni bir dakika içinde çıkaracağım," diyorum ve az önce bir kediyle konuştuğumu fark ediyorum.

Tüm kilitleri iki ve üç kez kontrol etmeden önce her şeyi iki seferde aşağıya taşıyorum. Yatak odasına döndüğümde Dove hâlâ kıpırdamamıştı. Kımıldamasını da beklemiyordum zaten. Ona oldukça güçlü bir yatıştırıcı verdim. Günün geri kalanında uyursa hiç şaşımam.

Yüzüne son bir kez dokunmama izin vererek yanağını okşuyorum ve duş almak için ayrılmadan önce alnının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Birkaç temiz havlu çıkarıp banyoya giriyorum ve duşu açmadan önce kıyafetlerimi çıkarıyorum. Oda buharla dolmaya başlar başlamaz spreyin altına giriyorum. Fayanslara yaslanarak suyun yorgun kaslarıma vurmasına izin veriyorum.

Sikim hâlâ çelikten daha sert ve taşaklarım ağrıyor, serbest bırakılmam için yalvarıyor. Onun

yatağımdaki görüntüsü bana yardımcı olmuyor ve sadece vücudunun sıcaklığını daha çok arzulamama neden oluyor. Kendimi elime alarak, çubuğa sert bir vuruş yapıyorum ve dudaklarımdan bir zevk tıslamasının geçmesine neden oluyorum. Vuruşu tekrarlayarak, bu sefer biraz daha sert, başparmağımı horozumun başındaki yarığın üzerine sürüyorum.

Sikmek. Gözlerimin kapanmasına izin vererek, elimi Dove'un amı olarak hayal ediyorum, kalçalarım öne doğru itiliyor, sikim ona öfkeyle girip çıkıyor, onu her zaman istediğim gibi sahipleniyorum. Kendimi biraz daha sıkarak, onun etrafımda kenetlendiğini, dudaklarının ayrıldığını, yanaklarının kızardığını ve güzel gözlerinin sıcaklıktan çılgına döndüğünü hayal ediyorum. Bu görüntü karşısında elimi biraz daha sert ve hızlı bir şekilde itiyorum, patlamam uzun sürmüyor.

Yapışkan boşalma ipleri aletimi terk ediyor ve su onu yıkamadan önce fayansın üzerine iniyor. Kendimi zorlukla dik tutuyorum, orgazm beni doğrudan çekirdeğime kadar sarsıyor. Kaç kez zihnimin bu şekilde dolaşmasına, Dove'u mastürbasyon yapmak için bir görüntü olarak kullanmasına izin verdiğimin sayısını unuttum. Onu kamerada o kadar sık çıplak gördüm ki, çıplak vücudunun her kıvrımını biliyorum, ama onları hissetme şansım hiç olmadı, yumuşak tenine hiç dokunamadım.

Artık neredeyse çok cazip geliyor, yanımda o var ve artık kendimi tutmak zorunda değilim. Yakında, ikimize de umutsuzca hak ettiğimiz zevki vereceğim.

Duşumu tamamladıktan sonra vücudumu ve saçımı yıkayıp duruluyorum.

İşim bittiğinde dışarı çıkıyorum ve havluyu belime sarmadan önce kurulanıyorum. Yatak odasına geri döndüğümde gözlerim hemen yatakta uyuyan bedene takılıyor. Havluyu bırakıp giyinmeye başladığımda bakışlarım hiç değişmiyor. Daha yeni boşalmış olmama rağmen, aletim yeniden canlanmaya başladı bile. *Kahretsin, kendime gelmem lazım.*

Kendimi meşgul etmeye ve aklımı Dove'dan başka bir yerde tutmaya çalışarak, getirdiğim çantaları boşaltıyorum ve diğer her şeyi yerleştiriyorum. İşim bittiğinde yatağın kenarına oturup ona bakıyorum. Şimdi tek yapmam gereken uyuyan güzelimin uyanmasını beklemek.

T Uyandığımda ilk fark ettiğim şey başıma yayılan ağrı. Sanki biri kafatasımı açmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. İkinci şey ise yanağımı dayadığım ipeksi çarşaflar ve sadece bu bile ağır göz kapaklarımı açmaya yetecek kadar buhar veriyor.

Tek bir an için kafam karışıyor, sonra bir yük treni gibi olaylar aklıma geliyor. Korku ve panik beni ele geçirirken tüm kafa karışıklığı bir kenara itiliyor.

Gece kadar siyah gözler. Boynuma bir iğne battı. Aşk vaatleri.

Midem çalkalanıyor ve odayı tararken bir baş dönmesi dalgası beni çarpıyor, bakışlarım etrafta dolaşıyor, bir çıkış arıyor, *onu* arıyor. Kimseyi göremeyince vücuduma bakıyorum ve hâlâ tamamen giyinik olduğumu fark ediyorum.

Bunun için Tanrı'ya şükür.

Yatağın kenarına geldiğimde bacaklarımın arasında bir acı yok, bu yüzden bana tecavüz etmediğinden yeterince eminim. Ellerimi yüzüme götürerek herhangi bir şişlik ya da kanama olup olmadığına bakıyorum. Herhangi bir yara bulmuyorum ve boynumdaki ağrı ve başımın ağrması dışında herhangi bir acı hissetmiyorum, bunun için minnettarım.

Genel olarak, şu anda iyi görünüyorum, ancak bu tam bir rahatlama değil çünkü hangi cehennemde olduğuma ya da buradan nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bunun da ötesinde, beni esir alanın nerede olduğunu bile bilmiyorum. Ya da birden fazla olup olmadığını.

İçime bir korku dalgası daha çarpıyor ve beni hareketsiz bırakmakla tehdit ediyor. Birden fazla olmalılar. Bunun tek başına yapılmış olması mümkün değil. Kim bir insanı evinden kaçırıp kimse fark etmeden kim bilir nereye götürebilir?

Tanrım, bu çok kötü ve içimden bir ses daha iyiye gitmeyeceğini söylüyor.

Çılgınca ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladım. Büyük bir kral yatak ve pahalı görünümlü mobilyalarla oldukça lüks. İki başucu lambası odaya ışık veriyor. *Hâlâ gece olmalı.* Pencerelerin üzerine ağır perdeler örtülmüş. *Pencereler...*

Odanın öbür ucuna koşarak perdeleri iki avuç dolusu tutup çekerek açıyorum. Arkalarında ne olduğunu gördüğümde keskin bir nefes alıyorum. *Tuğlalar.* Sadece tuğla. Bu bir sahtekarlık, lanet bir cephe. Diğer pencereyi kontrol ediyorum ve onun arkasında da aynı tuğla duvarı buluyorum. Sonra üçüncüye, sanki o da farklı olacaktı gibi. Yine de içimde yaşayan küçük bir umut kırıntısı var ve bu kırıntı, son perdeyi de çeker çekmez yok oluyor.

Boğazımda safra birikiyor ve bir elimi mideme bastırıyorum. Sanırım hasta olacağım. Bir tür bodrumda kapana kısıldım. Tırnaklarımı avucumun içine batırarak kusmuğumu yutuyorum ve dikkatimi topluyorum.

Bir çıkış yolu bulmalıyım.

İki kapı var, ikisi de kapalı, bu yüzden nereye gittikleri ya da arkalarında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Derin bir nefes alarak ilkinе doğru yürüyorum. Korku damarlarıma yavaşça sızıyor. Teredditle kapı tokmağına uzanıyorum, parmaklarım soğuk metalin etrafında kıvrılıyor ve çeviriyorum. Kapının muhtemelen kilitli olduğunu düşünerek açılmasını beklemediğimden, açıldığında dudaklarımdan şaşkın bir nefes dökülüyor. Büyük açık alana çıkmadan önce iki saniye boyunca şok olmuş bir şekilde orada duruyorum.

Lanet olası bir yeraltı dairesinde sıkışıp kaldım, hem de devasa bir dairede. Benim dairem muhtemelen bu odaya üç kez sığar. Umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum ama burası bambaşka bir yer.

Geniş bir kanepenin, küçük bir sinema perdesi büyüklüğünde bir televizyonun bulunduğu eğlence merkezinin olduğu oturma odasına bakıyorum.

Mekanın ortasında altı kişilik bir masanın bulunduğu bir yemek alanı yer alıyor. Büyük renkli bir çiçek süsü odayı birbirine bağlayarak ev hissi veriyor.

Bütün bu yer kafamı tamamen karıştırıyor. Sanki burada biri yaşıyor gibi. Bir mahkumun yaşaması için fazla güzel bir yer, bu da beni burada gerçekten bir mahkum mu yoksa tamamen başka bir şey mi olduğumu merak ettiriyor.

Mutfak odanın diğer tarafında, modern görünümlü dolapları ve paslanmaz çelik aletleriyle. Sonra kafama dank etti. Tamamen işleyen bir mutfak var ve mutfak demek, silah olarak kullanabileceğim bıçaklar demek. Dikkatsizce yatak odasından mutfığa koşuyorum. Tezgahta bıçak bloğu ararken ellerim titriyordu.

Çekmeceleri açtığımda sadece kaşık ve çatal bulup tek bir bıçak bile bulamayınca umudum kırılıyor. Çaresizlik içinde, zarar verebileceğim bir şeye sahip olduğumu hissetmek için bir çatal alıyorum. Boşta kalan elimle, belki bir şeyler çıkar umuduyla çekmeceleri açmaya devam ediyorum.

Hiçbir şey olmadığında, panik yeniden başlar. Oh, Tanrım. Kendimi koruyacak bir çataldan başka bir şeyim olmadan bu bodrumda kapana kısıldım. Bir elimi saçlarımda gezdirerek kontrolden çıkmış kalp atışlarımla yavaşlamasını istiyorum.

Düşün, Dove, düşün.

"Bir şey mi arıyorsun?" O derin ses zihnimin etrafındaki sisi delip geçiyor ve ben de dönüp kolumu önüme kaldırarak çatalı sesin geldiği yöne doğrultuyorum. Gözlerim beni evimden alan isimsiz adamı buluyor. Simsiyah saçları ve kömür rengindeki gözleri adamın karanlık havasına katkıda bulunuyor.

Bakışlarımı vücudunda gezdirdiğimde, üzerinde bir çift düşük bel basketbol şortundan başka bir şey olmadığını görüyorum. Geniş, kaslı göğsü sergileniyor ve boncuk boncuk ter damlayarak arkasında bir iz bırakıyor.

Neden terliyor? Neden bakıyorum?

Kendimi onun göğsüne bakmamaya zorluyorum. Nasıl görüldüğü umurumda değil, o beni kaçırdı. Gözlerinin içine baktığımda beni süzdüğünü görüyorum, elimdeki çatalı fark ettiğinde karanlık küreler bir parça eğlenceyle parıldıyordu.

Gözlerinde gördüğüm karanlık karşısında damarlarımdaki kan buza dönüşüyor. Işık yok, iyilik yok ve bu beni neredeyse olanlardan daha çok korkutuyor çünkü eğer vicdanı yoksa, umursamak için bir nedeni yoksa, o zaman ben de ölmüş sayılırım.

"Bırakın beni!" Çatalı havada bıçak gibi keserek emrediyorum.

Bana sırtıyor, sanki özgür olmak için her şeyi yapmaya hazır bir kadın değil de sevimli bir kedi yavrusuymuşum gibi sırtıyor.

"Gerçekten beni çatalla incitebileceğini mi sanıyorsun?" diyor ve bu bir alay gibi geliyor, bu da beni daha çok kızdırıyor.

"Bunu düşünmeye gerek yok. Eğer gitmeme izin vermezsen, bu çatalı sana saplarım." Sesimi güçlü çıkarıyorum ve çatalın ucunu sıkıca kavıyorum. Avuçlarım terliyor ve korkuyorum. Çok korkuyorum. En son bu kadar korktuğumda, o süruşenin beni yakalayacağından emindim ve tekrar kötü bir şey olmasına izin vermeyi reddediyorum. Mecbur kalırsam, kendimi kurtaracağım.

Bana doğru tehditkâr bir adım atıyor ve kaslarım titriyor. Beynim bana kaçmamı söylüyor, emrediyor ama karşımdaki adama bakınca, etrafından dolaşmamın imkânı yok, dolaşsam bile nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kendine zarar vermeden önce çatalı bırak. Sana zarar vermeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim." Benimle bir çocukmuşum gibi nazıkçe konuşuyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sözleri hareketleriyle uyuşmuyor. Sesi yumuşak bir fısıltı ve yaydığı şeytan kişiliğiyle uyuşmuyor. Sadece bunun onun için hastalıklı bir oyun olduğunu varsayabilirim.

"Henüz değil... Henüz bana zarar vermiyorsun, ama vereceksin. Ben aptal değilim. Yoksa neden beni kaçırıp bir bodruma kilitleyesin ki? Bırak gideyim, polisi aramayacağım. Olanları kimseye anlatmayacağım."

"Üzgünüm ama bunu yapamam, Dove," diyor kaşlarını çatarak ve bana doğru bir adım daha atarak. Elini kaldırdığında irkiliyorum ve aramızdaki mesafeyi korumak için bir adım geri çekiliyorum.

"Yapamam ve yapmayacağım aynı şey değil." Omzunun üzerinden bakıp bir sonraki hamlemi planlamaya çalışıyorum. Bu bir hata ve pahalıya mal olacak. Bana doğru yıldırım hızıyla ilerliyor. *Beni öldürecek.* Çatalın saplı olduğu bileğimi kavrayıp onu bırakmama neden olacak kadar sertçe sıkıldığında tek yapabildiğim soluk soluğa kalmak.

Yere düşüyor, fayansın üzerinde seken metalin sesi boşluğu dolduruyor. Sanki dokunuşu tenimi yakıyormuş gibi kolumu çekerek onu tuttuğu yerden kurtarıyorum. Koyu renk gözleri kısılıyor ve elimi tekrar tutmak ister gibi bana bakıyor, ama kaçınıyor. *Kim bu adam? Neden beni istiyor?*

"Lütfen, bırak gideyim, lütfen!" Panik içimi kemiriyor.

Yüzünde pişmanlığı andıran bir şey yanıp sönüyor ama kısa süre sonra yerini duygusuz bir maskeye bırakıyor.

"Gel, sana etrafı gezdireyim, uslu durursan kütüphaneye girmene izin veririm."

Kütüphane mi? Nasıl bu kadar normal davranabiliyor, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi? Sanki yasaları çiğnemiymiş gibi? Onu her yerde takip ettiğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalı.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, burada durup beni izlediğini, ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi baktığını unutuyorum. İstemsiz bir ürperti sırtımdan aşağıya doğru dalgalanıyor.

"Sen delisin, psikopatsın." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kendimi kapana kısılmış minik bir fare gibi hissederken büyük görünmeye çalışıyorum. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Burada kalmayacağım. Bırak gideyim. Her ne istiyorsan, bende yok. Para ya da başka bir şeyle, bende hiç yok. Hiçbir şeyim yok, yanlış kızı seçtin."

Dudakları gülümsemek istercesine seğiriyor. "Hayatımda bana daha kötöleri de söylendi ve ben kesinlikle doğru kızı seçtim. Senin paranı istemiyorum, Dove." Bir adım daha atarak beni sıkıştırıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve haykırmamak için yanağımın içini ısıyorum. Kanın bakırımsı tadı yanağıma doluyor. Artık ona dokunabileceğim kadar yakınımda ve

yakınlığı beni neredeyse uzaklığı kadar korkutuyor. Yüzüme doğru eğildiğinde, ter ve sabun kokusu alıyorum ve sadece adam, "Tek istediğim sensin ve şimdi sana sahibim. Tam istediğim yerdesin, rahatla ve bırak

Size yeni evinizi gezdireyim."

"Benim... benim yeni evim mi?" Ben konuşurken dudaklarım titriyor ve o biraz geri çekiliyor, gözleri yüzümü inceliyor. İncelemenin etkisiyle yanaklarımda bir sıcaklık oluşuyor.

"Evet, yeni eviniz. Umarım kaldığınız yerden memnunsunuzdur. Mümkün olduğunca rahat olduğundan emin olmak istedim. Onu çok sevdiğini bildiğim için Max'i bile getirdim."

"M-Max?" Şok oldum. Şok oldum, dehşete düştüm ve kafam karıştı. Her şeyin gerçekliği yavaş yavaş kafama dank ediyor ve en başından beri fark etmem gereken şeyi o zaman anlıyorum. Bu adam her kimse, beni asla bırakmayacak.

MAx onun hakkında konuştuğumuzu duymuş olmalı çünkü tam zamanında mutfakta belirdi. Vücudunu dolabın köşesine sararken yüksek sesle mırıldanıyor. Dove eğilip onu kucağına alıyor ve göğsüne bastırarak koruyor. Korkusunu anlamak için elimden geleni yapıyorum ama

O daha iyi bilmeli.

"Eğer sana gerçekten zarar vermek isteseydim, bunu sen baygınken kolayca yapabilirdim." Bariz olana işaret ediyorum, ama sağır kulaklara düşüyor gibi görünüyor.

Yine de *seni çatalla bıçaklayacağım* olayı oldukça sevimliydi ve beni biraz tahrik etti. Benimle savaşılabileceğini, kaçabileceğini düşünmesi çok şirin.

"Ben... Ben burada kalamam. Hayır." Başını sallıyor, saç telleri yüzüne düşüyor ve mavi gözlerinde panikle bana bakıyor. "Burada kalmayacağım. Beni zorlayamazsın. Ben... Ben çılgık atacağım. Seninle savaşacağım. Beni burada tutmanıza izin vermeyeceğim."

Her kelime kalbime inen bir kırbaç gibi. Sözleri beni beklediğimden daha fazla incitti. Kaçmak, benimle savaşmak isteyeceğini biliyordum ama bu kadar iradeli olacağını hiç beklemiyordum. Anında farklı bir yaklaşım denemem gerektiğini fark ettim, yoksa onu tekrar uyuşturup yatağa bağlamak zorunda kalacağım.

"Sana adımı söylesem yardımı olur mu?"

Gözleri büyüyor ve şok olmuş gibi görünüyor. "Hayır! Adın umurumda değil. Bunların hiçbiri umurumda değil. Ben sadece..." Duraklıyor ve sonra ileri atılıyor, bu sırada Max'i bırakıp benden kaçıyor. Kedilerin yaptığı gibi, ayaklarının üzerine düşüyor ve koşarak uzaklaşırken bir tıslama sesi çıkarıyor.

Aman Tanrım. Bu iş boka sarıyor. Şimdi yapmak istemediğim tek şeyi yapmak zorunda kalacağım. Paniği kontrolden çıktı ve onu hizada tutacak ve sisin ardını görmesini sağlayacak tek şey korku.

Onu bu şekilde kandırma, tehdit etme fikrinden nefret ediyorum ama bu onu tekrar uyuşturmadan önceki son seçeneğim.

"Nazik olmaya çalıştım, seni ikna etmeye çalıştım ama sabrım tükeniyor." Peşinden koşarken sesim alçalıyor ve tehditkâr bir hal alıyor. Nereye gittiğine dair en ufak bir fikri olmadan yatak odasına geri koşuyor ve adeta kendini hapsediyor. Kararlılığı neredeyse komikti. Kapıyı arkasından kapatmaya çalışıyor ama ayağımla engelliyorum.

"Lütfen..." Sesindeki ıstırap beni çağırıyor. Korumam için yalvarıyor ama

Onu benden korumak için. En azından şu anda.

Kapana kısılmış yaralı bir hayvan gibi yatağın etrafından dolanıp diğer tarafa saklanıyor. Ha, sanki bir mobilya parçası onu benden koruyabilirmiş gibi. O lanet şeyi parça parça edeceğim. Hayal kırıklığıyla titreyerek, kendimle konuşmaya çalışıyorum.

Bakışlarım onunkilerle çarpışıyor ve ben yatağa doğru ilerlerken dudaklarından şimdiye kadar duyduğum en yumuşak inilti dökülüyor. Bunun onun için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor. Kendimi bırakıp her şeyi mahvetmenin benim için ne kadar kolay olacağını.

Uçurumdan düşmemi engelleyecek hiçbir şey yok, beni tutacak kimse yok.

Yatağın yanında dururken gözleri kapıya ve tekrar bana kayıyor. İleri geri, zıplayan bir top gibi hareket ediyorlar ve o farkında bile olmadan kendini ele veriyor.

Öldürmek için eğitildim, insanların bir sonraki hamlesini görmek için eğitildim. O bir satranç tahtası ve yüzü bir sonraki hamlesini ele veriyor.

Odaya biraz daha girerek, "Benden kaçmayı bırakmazsan, elimi zorlayacaksın. Yapmak istemediğim bir şeyi bana yaptıracaksın. Ben bir canavar değilim Dove, ama kendimi kanıtlamak için yapmam gerekeni yapacağım."

"Senden korkmuyorum," diye bağıyor yatağın karşısında, yanakları kıpkırmızı. Sesindeki titreme yalanı ele veriyordu.

Başımı sallayarak yatağın etrafında dolaşıyorum. Gözleri odayı tarıyor ve gidecek başka bir yeri olmadığı için yatağın üzerine tırmanıyor. Eğer bir sonraki hamlem işe yaramazsa, onu vücudumla bastırmak zorunda kalacağım.

"Eğer durmazsan, barınaktaki arkadaşını ziyaret edeceğim. Sasha... değil mi?" Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz yatağın ortasında donup kalıyor. "Ya da belki Donna'yı New Haven Senior Care'de ziyaret ederim."

Dove'un yüzünün solmasını izlerken tehdidim havada asılı kalıyor. Kendi güvenliği söz konusu olduğunda cesur ve korkusuz davranabilir ama sevdiği insanların hayatını riske atmaz. Onlara gerçekten zarar vermeyeceğimi bilmiyor.

Bu insanların onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden beri değil. Donna'nın ona ne kadar iyi baktığını ve Sasha'nın onun için ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu bilmeden.

Gözlerinde taze yaşlar birikiyor ve gözlerini kırptığında yanaklarından aşağı kayıyorlar. "Yapma... onlara zarar verme. Lütfen, ne istersen yapacağım. Sadece onlara zarar verme."

Yanakları hüznle lekelenmiş halde yatağa düşüşünü izlerken kendimden memnun hissetmeliyim ama oraya gitmek zorunda kaldığım için nefret ediyorum.

"Sen beni zorlamadıkça onlara zarar vermeyeceğim. Şimdi sana evi gezdirmek istiyorum. Burası bir hapisane olmak zorunda değil, sen ne yaparsan o olur. Şimdi uslu duracak mısın?"

Başını sallıyor ve tereddütle yataktan kalkıyor, yanıma gelirken başını yenilgiyle eğiyor.

"Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre. Ben Zane. Bütün bu yeri senin için inşa ettim. Kütüphane, spor salonu, oturma odası. Buranın her santimi senin için inşa edildi."

Bu onun dikkatini çekmiş gibi görünüyor ve yerden başını kaldırıp bana bakıyor.

"Neden burayı benim için inşa ettin? Seni tanı mıyorum bile." Birine cevap vermenin milyonlarcasına yol açacağını bildiğimden sorusunu duymazdan geliyorum.

"Gel, sana etrafı göstereyim." Elimi uzatıyorum ve kendi elini benimkine koymadan önce tereddütle bakıyor. Zevk içimin derinliklerinde kıvılcımlanıyor ve güneye, sikime doğru yayılıyor. Eli çok küçük, kırılgan ve sıcak. Beynimin beni farklı bir yöne sürüklemesine izin vermeden önce turu başlatıyorum.

"Burası ebeveyn yatak odası, birlikte paylaşacağız. Şu kapıdan geçin," diyerek en sağdaki kapıyı gösteriyorum. "Orası banyo. Büyük bir duş ve içinde ıslanman için bir küvet var, çünkü biliyorum ki

"Banyo yapmayı seviyorsun."

Gözleri inanılmaz derecede büyüyor ve şu anda kafasından neler geçtiğini ancak hayal edebiliyorum. Onu yatak odasından çekiştirerek oturma odasına doğru yürüyorum. "Mutfak ve yemek odasının nerede olduğunu zaten biliyorsun. Burası oturma odası. En sevdiğin filmler ve diziler burada." Hiçbir şey söylemiyor, sadece ağzı açık bir şekilde boşluğa bakıyor.

"Oturma odasının dışında spor salonuna ve kütüphaneye giden kısa bir koridor var." Koridorun yönünü gösteriyorum.

Bana dönüp bakıyor, ıslak kirpikleri yanağında dalgalanıyor. "Bunu neden yapıyorsun ve neyi sevip sevmediğimi nereden biliyorsun?"

Bir yanımda ona hiçbir şey söylememek, sessiz kalmak istiyor ama eninde sonunda gerçeği öğrenecek.

Eninde sonunda, benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacak.

Onu daha yakına çekip kalçasından hafifçe kavıyorum, isteğime göre kil gibi şekillenmesine bayılıyorum. "Çünkü Dove, seni izliyordum. Senin hakkında her şeyi biliyorum. Nelerden hoşlanırsın, nelerden hoşlanmazsın. En sevdiğin yemekleri, filmleri, sabah kaçta uyandığını. Ne zaman regl olduğunu ve ne kadar sürdüğünü bile biliyorum."

Şok, korku, kafa karışıklığı, hepsi yüzünde birbirine karışıyor.

"Beni izledin mi?" Şimdi titriyor ve bunun üşüdüğü için olmadığını biliyorum.

"Evet, uzun zamandır." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Evet, şimdi korkuyor ama yakında korkacak bir şey olmadığını, yaptığım her şeyin onun için olduğunu anlayacak.

"Neden?"

"Sana söyledim. Çünkü seni önemsiyorum ve güvende olmanı istiyorum."

"Ben... Sanırım hasta olacağım." Elini ağzına götürüyor, ben de onu bırakıyorum ve benden uzaklaşıp banyoya doğru koşmasını izliyorum. Peşinden gidiyorum ve içeri girdiğimde onu tuvalete eğilmiş halde görüyorum. Midesindekileri klozete boşaltırken saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Şşşt, sorun yok." Diğer elimle sırtını aşağı yukarı ovarak onu yatıştırıyorum. "Tamam değil," diye fısıldıyor, "bunların hiçbiri tamam değil." Vücudu kaskatı kesiliyor.

Saçlarını tutuşumu biraz daha sıkılaştırmak istiyorum ama onu incitmek istemiyorum. Bu istediğim son şey. İstediğim şeyler için daha sonra zamanım olacak ama şu anda Dove'un bana ihtiyacı var. Benim şefkatime ihtiyacı var.

"Şu anda mantıklı ya da iyi gelmeyebilir ama eninde sonunda bunu kabulleneceksiniz. Değişim zordur."

Küvetin kenarına yaslanırken saçlarının ipeksi telleri parmaklarımın arasından düşüyor. Kolunun tersiyle ağzını silerken şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Anlamıyorum. Neden burada olduğumu, sizin için neden önemli olduğumu ya da tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum. Lütfen, bırak eve gideyim." Gözlerinden yine yaşlar süzülüyor, kalbimin tellerini çekiştiriyor ama bu düşünceleri uzaklaştırıyorum.

Ben onun eviyim, sonsuza kadar ve her zaman.

"Burası artık senin evin ve ben aksini söyleyene kadar da öyle kalacak. Şimdi, hazır olduğunda dışarı çıkabilir ve akşam yemeği için bana katılabilirsin." Onu kollarıma almak, sarılmak ve korkuyu unutturmak istiyorum ama çok erken. Bunun yerine yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Aramıza biraz mesafe koyuyorum çünkü eskilerin dediği gibi: Mesafe kalbi daha da büyütür.

Zane banyodan çıkıp beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor, tek yapabildiğim makyaj masasına yaslanmak oluyor.

Benim hakkımda bildiği şeyler ürkütücü ve tamamen doğal değil. Bir insanla hiç vakit geçirmemişken onun kahvesini nasıl içtiğini bilmek normal değil. Bunların hiçbiri normal değil, bunun ne kadar çılgınca olduğunu nasıl göremiyor?

Yorgunum ve olacıklardan korkuyorum. Beni izliyordu... ve bildiği şeyleri. İniltimi bastırmak için dudağımı ısıırıyorum. Kendimi toparlamalı ve bu hapishaneden kaçmaya çalışmalıyım.

Kendimi Sharon'ın bana öğrettiği nefes alma tekniklerini kullanmaya zorlayarak korku çıkmazından uzaklaşıyorum ve elimdeki bilgileri analiz ediyorum. Gitmeme izin vermeyecek, bu çok açık. Bana karşı bir tür saplantısı olduğu açık ama beni incitmek istemiyor ya da en azından şu anda öyle görünüyor.

Dizlerimi göğsüme çekerek bir çözüm, bir çıkış yolu bulmak için elimden geleni yapıyorum ama yok. Hiçbir şey yok ve bu beni umutsuz ve on kat daha fazla korkmuş hissettiriyor.

"Dove." Uzaktan adımı sesleniyor ve sonra hareket ettiğini duyuyorum, ayakları neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Bir an sonra kapıda beliriyor, hala gömleksiz.

"Akşam yemeği hazır."

Kahretsin. Ne zamandır burada oturuyorum?

Kendimi yerden kaldırarak onun önünde duruyorum. Arkasını dönüp dışarı çıkmadan önce dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor.

Dairenin içinde onu takip ediyorum, attığı her adımda sırtındaki kasların hareketini izliyorum. O kadar büyülenmişim ki yemek masasına vardığımızı fark etmiyorum, ta ki o aniden durana ve ben sırtına çarpana kadar.

Dönüyor ve beni sabitlemek için kollarımdan tutuyor. Dokunuşu nazik, sıcak ve beni tuhaf hissettiriyor. Sanki bana karşı nazik olmamalıymış gibi.

"Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," diyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Oturun. Aç olmalısın." Şimdi o bahsettiğine göre, evet, açlıktan ölüyorum. Yine de bunu ona söylemeyeceğim.

Masaya baktığımda, bir çeşit doyurucu çorbaya benzeyen iki kase hazırladığını görüyorum. Oturup tuzlu kokunun burnumu işgal etmesine izin veriyorum ve midemin yüksek sesle guruldamasına neden oluyorum.

"Şu anda elimizde sadece konserve ürünler var, et ve taze ürün yok. Sen uyandığında burada olmak istedim. Bu yüzden daha önce almaya gitmedim. Şimdi uyandığına ve her şeyin nerede olduğunu bildiğine göre, yemekten sonra hızlı bir erzak alışverişi yapacağım."

Kaşığı ağzıma götürürken duraksıyorum. "Beni burada mı bırakacaksın?"

"Evet, endişelenmenize gerek yok. Burada tamamen güvende olacaksınız. Kimse içeri giremez." "Ya da dışarı?"

"Hayır, bensiz gidemezsin." Eklemeden önce zaten bildiğim şeyi doğruladı. "Ama bu senin kendi güvenliğin için." Sanki çok önemliymiş gibi, bunu biliyorum ya da öyle bir şey.

"Beni korumaya çalıştığını söyleyip duruyorsun ama kimden ya da neyden koruduğunu hiç söylemiyorsun?"

Gözleri seğiriyor ve yemin ederim yüzündeki soğuk kayıtsızlık maskesinin tekrar düştüğünü görüyorum. "Bu konuyu şimdi konuşmayalım. Yemek yemen lazım. Karnının sesini buradan duyabiliyorum."

Kaşığı ağzıma götürürken, çorba dilime değince bir iniltiyi bastırıyorum. Konserve çorba olması umurumda değil, şu anda cennet gibi geliyor. Birkaç dakika içinde tüm kâseyi bitirmiş oluyorum. Zane yavaş yavaş yiyor, sanki dünyanın en eğlenceli şeyiymiş gibi aldığım her lokmayı izliyor.

"Bana bakıyorsun."

Zane omuz silkiyor. "Seni izlemek hoşuma gidiyor."

Esprili geri dönüşümü yutuyorum ve bunun yerine kalkıp eşyalarımı mutfığa götürüyorum. Kirli bulaşıkları lavaboya yerleştirdikten sonra tezgâha yaslanıp şimdi ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

Yemek odasındaki sandalyeden kalkıp mutfığa doğru yürüyor ve gözlerim ona doğru kayıyor. Kusursuzca şekillendirilmiş karnına ya da sergilenen her bir göbeğine bakmamaya çalışıyorum ve kesinlikle düşük şortunun kısmen gizlediği derin V'ye değil.

"Burayı temizleyeceğim, giyineceğim ve sonra gideceğim. Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve yemin ederim sesindeki sırtıtmayı duyabiliyorum.

"Hayır." Yere bakarak başımı sallıyorum.

"Emin misin? Bu bir süreliğine dışarı çıkacağım son sefer olabilir. Önümüzdeki birkaç hafta ortalıkta görünmemeliyiz."

Bu ne anlama geliyor?

"Sen yokken ben ne yapacağım?"

"Nasıl istersen. Burası senin de evin. Biraz televizyon izle, kitap oku ya da banyo yap." Sanki beni kaçırmamış ve değer verdiğim insanları tehdit etmemiş gibi önerilerde bulunuyor.

"Tamam." O temizlenirken ben de mutfaktan çıktım. Yavaşça oturma odasına yürüyorum ve koltuğa oturuyorum. Deriye gömülüyorum, keşke tadını çıkarabilseydim ama çok gerginim. Midem çalkalanıyor ve içimdeki bulantıyı uzak tutmak için bir elimi karnıma bastırıyorum. Zane yatak odasına giriyor ve bir dakika sonra giyinmiş olarak geri dönüyor.

Tam önümde duruyor ve çömelerek göz göze gelmemizi sağlıyor. Bakışlarımı kaçırmaya çalışıyorum ama o tam karşımdayken başka bir yere bakmaya çalışmak imkânsız. "Ben şimdi gidiyorum. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım. Ben yokken aptalca bir şey yapma. Lütfen. Seni tekrar tehdit etmek ya da daha kötüsü tehdidimi gerçekleştirmek zorunda kalmak istemiyorum."

Alt dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum. Ne yapabilirdim ki zaten?

"Güzel." Gülümsüyor ve sonra öne doğru eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. Dudakları tenime değdiği yeri yakıyor ve içimde garip bir şey patlak veriyor. Yabancı ve kafa karıştırıcı ve

anlamıyorum çünkü garip bir şekilde, bu basit jest beni rahatlatıyor. Aynı zamanda mide bulandırıcı da çünkü bu adamdan teselliye yakın bir şey hissetmemeliyim. O beni esir alan kişi, benim değil.

oda arkadaşı ya da arkadaş.

Beni kanepede oturur halde bırakarak merdivenlerden yukarı doğru yürüyor ve tepede duraklıyor. Öne doğru eğilerek merakla kapının açılmasını ve onun dışarı çıkmasını izliyorum. Bir saniye bile geçmeden kapı arkasından sertçe kapanıyor. Yalnız kaldığım anda göğsümde bir ağırlık hissediyorum. Kapana kısılmış ve yalnızım. Odayı tam bir sessizlik kaplıyor. Tek duyabildiğim kulaklarımdaki kan şırıltısı ve kendi yumuşak nefes alışverişim.

Bir şeyler yap! Beynim çığlık atıyor. Bir daha gitmesinin uzun süreceğini söyledi, yani bu benim tek şansım olabilir.

Sonraki iki saatimi bir yandan buradan çıkmanın bir yolunu ararken bir yandan da silah olarak kullanabileceğim şeyler bulmaya çalışarak geçirdim. Her geçen dakika umudum azalıyor. İlk aklıma gelen spor salonundan bir ağırlık almak oldu ama tabii ki kilitli olan tek kapı orasıydı. Vazgeçmeden önce bir süre yumruklarımı kapıya vurdum.

Çatal bulabildiğim en iyi korumaydı. Bulduğum ikinci şey ise ağır tabanlı bir lambaydı. Gölgesini çıkarıp, onunla birkaç deneme salınımı yaptım. *Bunu yapabilirim.* Endişem tavan yaptı. Daha önce hiç kimseyi incitmemiştim, hiç yumruk atmamıştım, hiç kan akıtmamıştım ve şimdi benden daha iri bir adamı bir lambayla alt etmeye çalışacaktım.

Birkaç dakika sonra, merdivenlerin üstündeki kapının açıldığını duyuyorum. Oh, Tanrım. Elimde sıkıca tuttuğum lambayla koşarak odayı geçiyorum ve merdivenlerin yanına saklanıyorum. Kendimi duvara yaslıyorum ve sessiz bir dua ediyorum. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki duymasından korkuyorum. Basamaklardan inişini dinlerken elimi sıkıca kavradığım için avuçlarımda ter oluşuyor.

Bunu yapabilirsin. Bu ya da hiçbir şey.

Vücudu ortaya çıkıyor ve kollarının market poşetleriyle dolu olduğunu görüyorum. *Mükemmel.* Tüm mantıklı düşüncelerimi bir kenara bırakarak saklandığım yerden çıkıyorum ve tam bana doğru dönerken lambayı kafasına doğru sallıyorum.

Planladığım gibi kafasının arkası yerine yüzünün ortasından yakaladım. Lamba yüzünün yan tarafına çarptı.

Kahretsin! Lambayı yere düşürürken ellerim titriyor, aynı anda o da market poşetlerini düşürüyor. Ağır çekimde elini yüzüne götürdüğünde içgüdüsel olarak geri adım atıyorum. Elini çektiğinde parmaklarında kırmızılık görüyorum.

Kan. Kanıyor. Ciğerlerim yanıyor ve donup kalıyorum. Gözlerindeki bakış öldürücü, beni olduğum yerde köklendiriyor ve damarlarımdaki kanı buza çeviriyor. Tek düşünebildiğim, işte burası, beni öldüreceği yer burası. Beni dövdüğü ve yatağa bağladığı yer. Yavaş ve acılı bir şekilde öldüğüm yer.

"Lanet olsun, sana uslu durmanı söylemiştim." Neredeyse bir hayvan gibi hırlıyor, bana doğru tehditkâr bir adım atarken dudağı kıvrılıyor.

"Lütfen." Yüzümü korumak için ellerimi kaldırıyorum çünkü ne olacağını biliyorum. Bana zarar vereceğini biliyorum. Acıya hazırlanarak dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Ama acı hiç gelmiyor. Bunun yerine ellerimi şefkatle tutup indiriyor ve beni nazikçe geriye doğru itiyor. O anda korku beni yere yapıştırıyor ve istesem bile çığlık atabileceğimden ya da kaçabileceğimden emin değilim. Sırtım duvara çarptığında ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve kapana kısıldığımı anlıyorum.

Tutsağımı uzun zamandır tanımiyorum ama onunla her zaman kapana kısıldığımı biliyorum.
Bakıyorum

Yüzünden başka bir yere. Yanağındaki kesiği ya da çürüğü görmek istemiyorum. Ben şiddet yanlısı biri değilim ve bu durumun beni olmadığı bir haline getirmesinden nefret ediyorum.

Eli bir anda ortaya çıkıyor ve çenemi iki parmağının arasına sıkıştırıp beni gözlerine bakmaya zorlayınca irkiliyorum. Koyu siyah hiçlik havuzları bana geri yansıyor.

Zane hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onun okunamaz olduğudur. Bir göl gibi, dibini göremezsiniz ama yüzeyin altında bir şey olduğunu bilirsiniz. Karanlık, derin sularda gizlenen. Sadece ne olduğundan emin değilsinizdir. Bu Zane.

Çenemi bırakıyor, parmak uçlarını yanağımın üzerinde gezdiriyor, sonra da yanağımı avuçluyor. Bu hareket nazik, kibar ve kafamı karıştırıyor. Öfkesini, kızgınlığını, hiddetini bekliyordum ama kibarlık? Mümkün değil.

"Bana ne yaptığın önemli değil, Dove. Sana zarar verecek hiçbir şekilde ellerimi sana sürmeyeceğim. Seni asla incitmeyeceğim." Bana doğru eğiliyor, o kadar yakın ki sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

Karnımda garip bir sıcaklık oluşuyor ve bakışlarım onun gözlerinden aşağıya, dolgun dudaklarına ve tekrar geri dönüyor. Bir duygu salıncağında sallanıyorum ve doğru ile yanlış arasındaki çizgide gidip geliyorum. Bu yanlış, kötü. Onu öpmek, beni tüketmesine izin vermek, zehrini dudaklarımda tatmak istiyorum ama nedenini anlamıyorum. Dehşete kapılıyorum ama aynı zamanda merak ediyorum. Tutsağımın beni öpmesine ya da bana dokunmasına izin vermemeliyim ama çok tuhaf bir yanımla onu arzuluyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi dudakları dudaklarıma iniyor. Ellerimi kaldırıp göğsüne yaslıyorum. Onu durdurmak istiyor muyum? Beynim onu itmemi söylüyor ama kalbim onu yakınımda tutmamı söylüyor. Alt dudağı benimkini okşamadan önce üst dudağının benimkine nazikçe sürtünmesiyle tüm vücudum titriyor.

Öpücük yumuşak olsa da, bir fısıltıdan fazlası olmasa da, yoğunluğu ciğerlerimdeki havayı çalıyor. İçimde yıllardır hissetmediğim bir duyguyu uyandırıyor.

Güvenli. Korumalı.

Temiz sabun kokusu ve vücudunun sıcaklığı bana yapışıyor. Kaburgalarım bir kafes, kalbim ise kafesten kurtulmak için çırpınan bir kuş.

Gömleğinin kumaşına tutunarak onu daha da yakınıma çekmek istiyorum ve bunu yapıyorum ama ben yapamadan o uzaklaşıyor. Öpüşmeyi kesiyor ve alnını alnıma bastırırken ellerini başımın iki yanına duvara yaslıyor.

İkimiz de nefes nefese kaldık. Göğsü hızla inip kalkıyor, sanki beni öpmek yokuş yukarı bir mil koşmak gibi.

Dudaklarımı yalıyorum, kanın bakırımsı tadı dilimde kalıyor. Hem şok edici hem de çekici. *Bunu nasıl sevebilirim? Bu yanlış.*

"Sen her şeysin, Dove. Her şeyimsin. Senin için yaptığım şeyler hakkında hiçbir fikrin yok. Ellerimi kaplayan kanı. Katlandığım karanlığı, ama sorun değil çünkü artık benimsin. Buradasın, benimsin ve sonunda her şeye değdi."

Bana söylediği her şey kafamı daha da karıştırıyor. Kan mı? Karanlık mı? Benim için insanları incittiğini mi söylüyor? Bilmek istemiyorum, sormak istemiyorum ama biliyorum, eninde sonunda sormak zorunda kalacağım çünkü içten içe bilmeye ihtiyacım var.

"Yiyecekleri kaldıracağım ve seninle yatak odasında buluşacağım. Bir duş al, böylece yatmaya hazırlanabiliriz."

"Yatak mı?" Mırıldanıyorum. İşte o zaman daha önce bana evi gösterirken söylediklerini hatırlıyorum. *Yatak odasını paylaşacağımızı* söylemişti. Kaçmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki

bu kısmı unuttum ya da belki de sadece unutmak istedim.

Onunla yatmamı istiyor. Beni uyuşturup kaçırın bu deli adam beni kendisiyle yatmaya zorluyor.

"Evet, yatak, geç oldu ve sana o ilacı vermek zorunda kaldığımdan beri dinlenmelisin. Etkisinin tamamen geçmesi biraz zaman alacak. Şimdi git duş al."

Yapmak istediğı son şeymiş gibi görünse de aramıza çok ihtiyaç duyulan bir mesafe koyuyor. Aslında, beni mahvetmek, tüketmek, hiçbir şey kalmayana kadar içime çekmek istiyor gibi görünüyor. Gözlerinizin önünde gerçekleşen kötü bir kazayı izlemek gibi, kendinizi başka tarafa bakmaktan alıkoyamazsınız ve ben de şu anda böyle hissediyorum.

Kıpırdamadığımda, Zane bana damarlarımdaki kanı pompalayan karanlık bir gülümseme veriyor. "Şimdi git. Seni soymadan ve her zaman benim olan şeyi almadan önce." Ön kollarındaki kaslar geriliyor, yumrukları biraz daha sıkılıyor ve sanki kendini tutuyor.

Hep onun muydu?

Bu düşünce beni harekete geçiriyor ve ondan hızla uzaklaşıp neredeyse yatak odasına koşuyorum. Yalnız kaldığımda nihayet nefes alabildiğimi hissediyorum. Parmağımı öpücüğün kaldığı dudaklarıma götürüyorum ve neden böyle hissettiğimi merak ediyorum.

Bende korkunç bir sorun var.

S Bir elimi yüzümde gezdirirken, kalçalarımın arasındaki azgın ereksiyonu görmezden geliyorum. *Kahretsin*, bu sadece bir öpücüktü, ama dudaklarımızın o küçük dokunuşu içimde bir zevk şimşegi gibi çaktı ve tüm bedenimi canlandırdı.

Tenim karıncalanıyor ve dokununca sıcak hissediyorum. O kadar inanılmaz hissediyorum ki, şişen yüzüm ya da yanağımdaki açık kesik umurumda bile değil.

Her köşe başında benimle kavga etmesi sürpriz değil, daha azını da beklemiyordum zaten. Yine de bu beni rahatsız etmediği anlamına gelmiyor. Bana güvenmesini istiyorum, onu koruduğuma inanmasını istiyorum. Niyetimin iyi bir yerden geldiğine. Yani, bunu hala nasıl göremiyor? Sanırım biraz daha zamana ihtiyacı var.

Evet, zamanla anlayacak. Yakında her şey ona mantıklı gelecek. Bana güvenmeyi öğrenecek, ona zarar vermek istemediğimi görecektir. Korktuğunu ve emin olmadığını biliyorum, bu yüzden ona her şeyi sindirmesi için biraz daha zaman vermeliyim.

Burası o kadar sessiz ki düşün sesini kapalı kapılardan ve dairenin diğer ucundan duyabiliyorum. Bu da tabii ki ereksiyonuma hiç yardımcı olmuyor. Aklıma hemen Dove'un duşta, çıplak, teni baloncuklarla kaplı görüntüsü geliyor. Narin parmakları bacaklarının arasından kayıyor. Belki de tam şu anda amına dokunuyor. *Kahretsin*, bu hiç yardımcı olmuyor... onu çıplak düşünmek kendimi kontrol altında tutmama yardımcı olmayacak.

Çelik gibi sertleşmiş sikime bakıp inliyorum. Yakında... *çok yakında*, ama bugün değil.

Arabaya doğru bir kez daha koşuyorum. Aşağı indiğimde bu sefer biraz daha dikkatliyim. Bana tekrar zarar vermeye kalkarsa Dove'u suçlamayacağım, sonuçta o bir savaşçı. Dışarıdan öyle görünmüyor olabilir ama tanıdığım pek çok insandan daha güçlü ve cesur. Bu kadar çabuk pes edeceğini sanmıyorum. Beni zorlamaya devam edecek ve bu onun suçu değil. Vazgeçmek ona göre değil ve ben onun bu yönüne hayranım. Kararlılığına.

Tüm yiyecekleri ve malzemeleri kaldırdığımda, akan suyun sesi kesildi ve duşunu bitirdiğini biliyorum. Taşaklarımdaki ağırlık biraz azaldı, ama onun bu kadar yakınımda ve aynı zamanda bu kadar uzakta olması arzularımı dayanılmaz hale getiriyor.

Yatak odasına geri dönerken, uyku düzenimiz konusunda benimle tartışmaya kalkışıp kalkışmayacağını merak ediyorum. Eminim edecektir. Kaçmak için bu kadar uğraşıyorsa, yanımda uyumaktan kurtulmak için ne yapmayı planladığını ancak hayal edebilirim.

Odaya girdiğimde, onu şifonyerin önünde kabarık beyaz bir havluya sarınmış halde buluyorum. Kahverengi saçlarının uzun tutamları sırtından aşağı dökülürken su tanecikleri tenine yapışıyor. Onları yalamak istiyorum. Tamamen tükenene ve ben onu tekrar tekrar içime alırken orada yatmaktan başka bir şey yapamayana kadar vücudunun her santimini yalamak.

Bir iniltiyi bastırarak bu düşüncayı uzaklaştırıyorum.

"Gecelikler ve pijamalar ikinci çekmeceye sanırım," diyorum ve arkasını döndüğünde yerden bir karış havaya zıplamasına neden oluyorum.

"İçeri girdiğini duymadım," diye fisıldıyor, havluyu sıkarken şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Ona saldıracağımı mı düşünüyor? Havluyu yırtıp atacağımı ve ona tecavüz edeceğimi mi?

Bir süre sonra şifonyere dönüp çekmeceyi açıyor ve düşüncesi buhar olup uçuyor. Bir çift pazen pijama çıkarıyor ve onları ölümüne tutarken banyoya geri dönüp gözden kayboluyor. Mahremiyete duyduğu ihtiyaç gülünç. Ona benden saklanmasına gerek olmadığını, onu yıllar boyunca defalarca çıplak gördüğümü söylemek istiyorum ama henüz bunu duymaya hazır olduğunu sanmıyorum.

Bugün onunla yeterince şey paylaştım. Tüm bunları konuşmak için önümüzde uzun haftalar var. O banyoda hazırlanırken ben de kıyafetlerimi çıkarıp uyku tulumumu giyiyorum. Genelde çıplak uyurum ama Dove'u rahat ettirmek için bilinçli bir çaba sarf ettiğimden kıyafet tercih ediyorum. Henüz beni çıplak görmeye hazır değil. Bir an sonra, kapının aralığında yeniden beliriyor. Üzerindeki uyku tişörtünden sertleşmiş meme uçlarını görebiliyorum ve ağzımda tükürük birikiyor.

Sikeyim beni. Eskiden onu görmenin ve sadece izleyebilmenin çok zor olduğunu düşünürdüm ama yanılmışım. Bu çok daha zor bir savaş. Bakışlarımı indirip vücudunun geri kalanını inceliyorum. Temiz, giyinik, güvende.

"Banyo kapısı kilitlenmiyor," diyor sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.

"Biliyorum. Ana giriş ve spor salonu dışında hiçbir kapı kilitli değil." Gergin bir sessizlik anı üzerimizi örtüyor. Yorganı geri çekerek soruyorum, "Uyumadan önce bir şeye ihtiyacın var mı? Bir bardak su?"

"Seninle yatmayacağım." Çenesini havaya kaldırıyor. Onun meydan okuması gerçekten çok tahrik edici ve eğer benim için bu kadar önemli olmasaydı, onu ikiye bölerdim.

Yüzümü tamamen ona dönerek sesimi yumuşatmaya zahmet etmiyorum, bu savaşı kazanmasına imkân yok. "Benimle bu yatakta uyuyacaksın. Bu ısrar ettiğim tek şey. Seninle aynı yatakta uyumamak için çok uzun süre bekledim. Ya kendi başına bana gelersin ya da seni yatağa sürükler ve bağlarım. Seçimini yap, ama her iki durumda da benim yanımda uyuyacaksın."

Sanki beni doğru duyduğundan emin değilmiş gibi yavaşça göz kırpmıyor. "Ne olacak?" Sabrım tükenirken soruyorum.

Yatağa doğru ilerliyor, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle şiltenin üzerine tırmanıyor. Tanrım, kızdığı zaman çok sevimli oluyor. Büyük boy yatağın kenarına uzanıyor ve battaniyeyi çenesine kadar çekiyor.

Bakışları sanki büyük, kötü bir canavarmışım gibi sürekli üzerimde. Okyanus rengi gözlerinin karanlık derinliklerinde korku, öfke ve merakın döndüğünü görebiliyorum. Gömleğimi giyme zahmetine girmedim ve tıpkı daha önce olduğu gibi, yatağa tırmanıp yanında yerimi aldığımda çıplak göğsüme bakıyor.

Yanakları pembe bir tonda ama yakalandığını anladığında yüzü kıpkırmızı oluyor. "Bakman sorun değil. Bana karşı utangaç olmana gerek yok."

"Bu yanlış. Sen bir canavarsın. Beni kaçırdın."

Sözlerini duymazdan gelerek yanıma dönüyorum ve yanımdaki yeri okşuyorum. "Gel buraya. Sana sarılmak istiyorum."

Dudakları sert bir çizgi halini alıyor ve başını sallıyor. "Ben burada iyiyim."

İç çekerek ona uzanıyorum, bir kolumu ortasına atarak onu kendime doğru sürüklüyorum. "Uyu dediğimde kollarımda demek istemiştin."

"Sana bu kadar yakın uyumak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum." Bana karşı kıpırdanıyor ve yüzünü bana dönerek yan yatıyor. Onu sıkıca tutarak sırtını göğsüme bastırıyorum ve orada tutuyorum. Birkaç dakika sürüyor ama sonunda çırpınmayı bırakıyor.

Sanırım mücadele ederken sikimin sertleştiğini ve kışına baskı yaptığını hissettiği için. Yüzümü boynunun arkasına gömüp derin derin nefes alıyorum. Çok uzun zamandır ilk defa, üzerime bir sakinlik çöküyor. Yıllar önce Dove elimi tutup bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde hissettiğim sakinliğin aynısı.

Yılların acısı ve ıstırapı göz açıp kapayıncaya kadar silinip gidiyor ve tüm bunlar sonunda onu kucağıma alabildiğim için oluyor. Tek hissettiğim Dove. Sıcaklığı beni sarıyor, tatlı kokusu burnumdaki tüyleri gıcıkıyor. Ve bana bunun bir rüya olmadığını hatırlatıyor. Bu gerçek. Kalp atışlarımın sabit ritmi kulaklarımda çınlıyor ve onu biraz daha sıkıyorum.

"İyi geceler, Dove," diye fısıldıyorum saçlarına. Cevap vermiyor ama bu beni rahatsız etmiyor; yakında her şeyi olduğu gibi görecektik.

Bir süre minik bedeni korkuyla titriyor ama bir şey yapmayacağımı anladığında kollarımın arasında rahatlıyor. Uykunun beni bulması uzun sürmüyor ve tüm gece boyunca Dove'u kollarımda tutuyorum, ona olan sevgim asla kaçamayacağı kırılmaz bir hapisane.

Sonunda gözlerimi açtığımda kaslarım ağrıyordu. Dove'un yatağında olması hem cennet hem de cehennem gibiydi. Cennet çünkü sonunda ona sarılıyordum, sonunda onun yanında uyuyordum ve cehennem çünkü her birkaç saatte bir kıpırdanıp elimden kurtulmaya çalışıyordu. Benimle her kavga ettiğinde ve kaçmaya çalıştığında, kalbime küçük bir bıçak saplanmış gibi oluyorum.

"Lütfen gitmeme izin verir misin?" diye fısıldıyor uykulu bir şekilde. "Tuvaleti kullanmam gerek."

"Tabii," diye mırıldanıyorum saçlarına, sonra onu gönülsüzce bırakıyorum. Yataktan çıkıyor ve sanki yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi banyoya doğru gözden kayboluyor. Yatağa uzanıp kapıyı izliyorum, yeniden ortaya çıkmasını bekliyorum. Aletim uyku pantolonumun içinde bir çadır kurdu ve uyarılmışlığımı saklamanın bir anlamı yok.

Kapı gıcırdayarak açıldığında ve kafası dışarı fırladığında, gözleri doğrudan çadıra gidiyor ve bakışlarında korku titreşmeden önce o dolgun dudakları bir nefesle ayrılıyor.

"Korkacak bir şey yok. Sana saldırmayacağım. Sen hazır olana kadar bekleyeceğim. Kendimi kontrol edebilirim."

Boğulur gibi bir ses çıkarıyor. "Hazır mısın?"

Sırıyorum. "Evet, hazır olduğunda. Seni becermem için bana yalvarmanı bekleyeceğim, ancak o zaman sana dokunacağım."

"Uzun süre bekleyeceksin çünkü sana asla yalvarmayacağım. Senin yanında uyumak bile istemedim. Yapacağım son şey seninle seks yapmak olacak." Sanki böyle yaparsam duygularım incinecekmiş gibi düğmeli burnunu bana doğru çeviriyor.

Tek yapabildiğim sert bir kıkırdama çıkarmak oldu. "Elbette, tatlım. Sen nasıl istersen. Hadi gidip

Kahvaltıdan sonra sana kütüphaneyi göstereceğim. Tartışmak için bolca vaktimiz var ama bunu kahvemi içtikten sonra yapmayı tercih ederim."

Dove cevap vermiyor ve ben de bacaklarımı yatağın kenarına atıp kollarımı başımın üzerine uzatarak yüksek sesli bir inilti çıkarıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Dove'un bana baktığını görüyorum, onu izlediğimi görünce yere bakıyor.

Burada durup onun utançla kıvranmasını izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, gerçekten biraz kahve içebilirim. "Gel, kahvaltı edelim."

Dove arkamdan geliyor, ayakları çok az ses çıkararak hareket ediyor. Doğruca kahve cezvesine yöneliyorum, kahveyi hazırlıyorum ve sonra kahvaltı için çalışmaya başlıyorum. Dove'a kahvaltıda ne istediğini sorma zahmetine girmiyorum. Nelerden hoşlandığını, nelere alerjisi olduğunu biliyorum. Yemek konusunda onun fikrine ihtiyacım yok çünkü ona asla yemeyeceği bir şey yapmam.

İkimiz için yumurta ve pastırma hazırladıktan sonra tabağı onun önüne koyuyorum ve tezgâha yaslanıp dumanı tüten sıcak kahveden bir yudum alıyorum. Neyse ki Dove şikayet etmeden yiyor ve işi bittiğinde tabağını alıp lavaboya koyuyorum.

Sonra beni takip etmesi için işaret ettim.

Koridorda yürürken, spor salonunu geçip kütüphaneye doğru ilerlerken Dove, "Burada ne kadar kalmam gerekecek?" diye soruyor.

"Güvenli olana ve ben gitmeye hazır olana kadar." Bizi tam kapının önünde durduruyorum. Yanakları yumuşak bir pembe ve arı sokmuş dudakları öpülmek için yalvarıyor. Ona olan çekimim kontrolden çıkmaya başladı. Bunu kontrol altına almam gerekecek.

Kapının koluna uzanarak tokmağı çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Gördüğü manzara karşısında çıkardığı sesli nefesten zevk alıyorum. Burayı onu düşünerek inşa ettiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Sığınağı tasarlarken onun okuma sevgisi ön plandaydı. Aslında, aklımdaki tek sabit şey o. Önemli olan tek kişi.

İçeri girerken yüzünü, bakışlarının genişlemesini ve dudaklarının aralanmasını izliyorum. Hem şok olmuş hem de hayranlık içindeydi. Bu odayı seveceğini biliyordum.

Bana dönerek, "Bunu benim için mi yaptın?" diye sordu.

Kalbim göğsümde sıkışıyor çünkü ilk kez bana onu esir alan kişiden daha fazlasıymışım gibi bakıyor. Gözlerinde daha derin bir duygu dolaşıyor ve tam o anda, keşke beni hatırlayabilseydi. O geceyi hatırlamasını. Her şeyin başladığı yeri.

T Günün geri kalanı gergin geçiyor. Kendimi kitap okumak ve film izlemekle meşgul etmeye çalışıyorum ama hiçbir şey ilgimi çekmiyor çünkü zihnim içinde bulunduğum durumu anlamlandırmaya çalışırken çok yoruluyor. Kendimi hala bunun gerçek olamayacağını, yatağında uyuyor olmam gerektiğini düşünürken yakalıyorum. Herhangi bir Şimdi uyanıp gördüğüm çılgın rüyaya güleceğim.

Kütüphanedeki geniş koltuğa kıvrılmış, Max yanıma sokulmuş, mırıldanırken, okuduğum kitaba odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Sayfalara bakarken aynı paragrafı üçüncü kez okuyorum. *Bu anlamsız.* Zane son birkaç saattir beni yalnız bıraktı, bana biraz zaman tanıdı, dedi. Sanki sorun buymuş gibi.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda başımı kaldırıyorum ve otuz dakikadır okumaya çalıştığım kitabı kucağıma bırakıyorum.

"Benimle çalışmak ister misin?" Zane kapıya rahatça yaslanırken soruyor. "Ne... nasıl?"

Kıkırdıyor. "Spor salonunda. Egzersiz yapmak ister misin? Sabit bir bisiklet, bir koşu bandı ve bir kürek makinesi var."

"Oh..." Reddetmek üzereydim ama sonra spor salonunda muhtemelen silah olarak kullanabileceğim ağırlıklar olduğunu hatırladım. "Tabii, gelirim."

Davetini kabul ettiğim için memnun görünerek başını salladı ve uzaklaşmaya başladı. "Gel, sana dolabının geri kalanını göstereyim. Sana egzersiz kıyafetleri de aldım."

Bütün gün bu kalın pijamaları giydim, çok rahatlar ve beni burada kimse görmeyecek, bu yüzden değiştirmek için gerçekten bir neden yok, ancak sanırım bunları egzersiz yaparken giyemeyeceğim. Koltuktan kalkıp onu dairenin içinden geçerek yatak odasına kadar takip ediyorum.

Çekmeceleri çekip bana her birinin içinde ne olduğunu gösteriyor, sonra yerden tavana kadar uzanan büyük aynaya doğru yürüyor. Yanındaki -fark etmediğim- bir düğmeye basıyor ve ayna yavaşça açılıyor.

"Oh, vay canına," diye haykırıyorum devasa gömme dolap görüldüğünde. O içeri giriyor, ben de merakla arkasından gidiyorum.

"Bu tarafta benim kıyafetlerim var, bu iki tarafta da seninkiler. Egzersiz kıyafetleri şurada." Duvarın en sağını işaret ediyor.

"Vay canına," diye tekrarlıyorum çünkü gerçekten de söyleyebileceğim tek şey bu. Bütün bunlar gerçek dışı. Bütün bunları benim için mi aldı? İnsanlar diğer insanlar için para harcamazlar, onları önemsemedikleri sürece, o zaman neden tüm bu parayı benim için harcadı? Neden bu kaleyi inşa edip beni buraya getirdi? Bana takıntılı olduğu için mi?

Dolabın kendi tarafından bir şey alıp dışarı çıkmaya başladığında kendime geliyorum. "Giyinebilmen için sana bir dakika vereceğim ve spor salonunda buluşacağız."

Tek yapabildiğim başımı sallamak, bana aldığı kıyafet ve ayakkabıların sayısı karşısında hâlâ şaşkınım. Keşke bunların hiçbirini önemsemediğimi, maddi şeylerin benim için önemli olmadığını söyleyebilseydim, ama bu yalan olurdu. Acı gerçek şu ki, bu şeyler benim için bir anlam ifade ediyor. Hem de çok. Fakir bir çocukken hiç güzel kıyafetlerim, hatta *yeni* kıyafetlerim olmadı. Bana bir şekilde uyan ve üzerinde kocaman delikler ya da lekeler olmayan kıyafetlerim olduğunda çok mutlu oluyordum.

Tüm bunları benim için satın alması, ihtiyacım olan şeyleri bana sağlaması midemi düğüm düğüm ediyor.

Hayatımda hiç bu kadar çelişkiye düşmemiştim.

Ondan nefret etmek istiyorum. Ona karşı öfkeden başka bir şey hissetmek istemiyorum ama benim için yaptıklarına bakınca duygularım ve düşüncelerim çarpılıyor, içime bir bıçak saplanıyor.

Hayır, bana bunu yapmasına izin veremem. Muhtemelen bunu tam olarak bu yüzden yaptı. Güvenimi kazanmaya çalışıyor, beni minnettar etmeye çalışıyor. Ona sahip olduğum için minnettarım, bana tüm bunları kazandırdığı için minnettarım. Ağzıma ekşi bir tat doluyor.

Kazanmasına izin veremem. Aklımı başımda tutmalıyım. Ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, düşmanım o ve bunu unutamam çünkü unuttuğum anda buradan kurtulma şansımı yitirmiş olacağım. Oynadığı bu oyuna kendimi kaptıramam.

Kıyafetleri karıştırırken kapri pantolon, spor sutyeni ve bol bir tişört çıkarıp hemen giyiyorum. Sonra bir çift çorap ve koşu ayakkabısı buluyorum, hiç şaşırtıcı değil, tam benim numaram. Onları da giydikten sonra yaptığım son şey uzun saçlarımı banyoda bulduğum bir saç bağıyla at kuyruğu yapmak oluyor.

Spor salonuna doğru yürürken, zihnim dolaşüyor. Zane'in bana olan takıntısının sınır tanımadığı sonucuna vardım. Benim hakkımda tam olarak ne kadar şey bildiğini merak ediyorum. Ne kadar zamandır beni takip ediyor, izliyor? İzlendiğimi hatırlayınca ürperiyorum, korkuyorum. Başından beri oydu, öyle olmalıydı, ama en büyük soru, neden?

Sayılamayacak kadar çok fitness aletinin bulunduğu geniş bir odaya giriyorum ama gözlerim özellikle bir tanesine takılıyor. Tavandan sarkan metal bir çubuk.

Barfiks çeken gömleksiz bir Zane var. Okuldayken bunları yapmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum, o kadar güçsüzdüm ki bir tanesini bile zar zor yapabiliyordum. Zane bunu dünyadaki en kolay şeymiş gibi gösteriyor. Yukarı ve aşağı, tekrar yukarı ve aşağı, durmadan.

Sırtı bana dönük ve tek yapabildiğim hareketi tekrarlarlarken şişkin kaslarının esnemesini izlemek. O kadar büyülenmişim ki, bir an için neden burada olduğumu bile unutarak olduğum yerde donup kalıyorum.

Zane aniden durur. Şimdi bardan sarkıyor, kollarını sanki nefes alıyormuş gibi uzatmış.

"Gösteriyi beğendin mi?" Derin sesi odayı dolduruyor. Diğer tarafa bakıyor ve yüzümün kızardığını göremiyor olsa da utanarak başımı çeviriyorum. Ancak o zaman, görüşümü duvara çevirdiğimde, spor salonunun sol tarafının tamamının dev bir ayna olduğunu fark ediyorum.

Kahretsin. Beni onu izlerken yakaladı. *Tekrar.*

Biraz telaşlave kendimden utanarak koşu bandına doğru yürüyorum ve yürümeye başlıyorum.

Duvarlardan birinin ayna olduğunu görmek, ona sinsice bir ağırlıkla saldırma planımı mahvediyor.
Bana arkasını dönse bile, geldiğimi görebilecekti.

Spor salonunda biraz vakit geçirdikten sonra, Zane bize akşam yemeği hazırlıyor ve mutfakta hareket ederken kaslarının sıkışma ve çalışma şeklini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Hasta olmalıyım ya da bu gerçekten berbat bir rüyadan başka bir şey değil. *Bu olmalı.*

Neden ona çekildiğimi, hain bedenimin neden onu çekici bulduğunu anlamıyorum. Muhtemelen hiç bir erkekle birlikte olmadığım içindir. Şimdiye kadar kimse beni istemedi. Tabii ki, psikopat türünü çekmeyi bana bırakın.

"Bugün çok sessizsin." Yemeğe oturduğumuzda öyle diyor.

"Beni neden istediğini anlamaya çalışıyorum. Benimle ilgili bu kadar özel olan ne?"

Zane gülümseyerek aptalca düz, beyaz dişlerini gösteriyor. "Sen özelsin çünkü benimsin ve bilmen gereken tek şey de bu. Seni buraya korumak için getirdim ve bunu yapıyorum." Ağzına bir parça brokoli atıyor ve çiğnemeye başlıyor.

Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor. "Bunu söyleyip duruyorsun ama hiç mantıklı değil. Korunmaya ihtiyaç duyabileceğimi düşündüğüm tek kişi sensin."

Şok yüz hatlarını ele geçiriyor ve sonra yüzü kararıyor. "Dışarıda benden çok daha kötü insanlar var. Sizi öldürecek ve tecavüz edecek insanlar. Sizi satacak. Milyonlarca kez ölmüş olmayı diletecek insanlar."

İsteyerek... hayır, onu incitmeye *ihtiyaç duyarak*, saldırıyorum. "Ve bunu nasıl biliyorsun? Onlardan biri olduğun için mi? Tüm bunları ve daha fazlasını yaptığın için mi?"

Zane'in gözleri bana odaklanıyor ve karanlık, cezalandırıcı. Masaya yaslanmış eli sıkı bir yumruk haline geliyor. Kolundaki damarlar şişiyor. Kopacak mı? Bir parçam öyle umuyor. Nazik ve şefkatli olması çok zor, kızgın ve zalim olmasına gerçekten ihtiyacım var. Nezaketindense öfkesini tercih ederim.

"Sana karşı nazik davrandım, Dove. Kendini evinde ve rahat hissetmen için her şeyi yaptım. Sana zarar vermedim. Senden bir şey almadım ve sen hala beni kötü biri gibi gösteriyorsun."

"Şeytan mı? Sen de öyle değil misin? Birini kaçırmak ve uyuşturmak bu değil mi? Kendi isteğim dışında buradayım. Bu yanlış. Bana olan saplantın yanlış. Tüm bunlar yanlış!" Duygularım kontrolden çıkarken sandalyemden kalktım.

İki adım atamadan Zane beni yakalıyor, döndürüyor ve yüzüstü yemek masasına yapıştırıyor. Beni olduğu yerde tutuyor, parmakları boynumun arkasına batıyor. Vücudunun ağırlığı bana baskı yapıyor ve sert aletini kıcımda hissediyorum. Korku karnımın derinliklerinde dönüyor ve ben ona tutunuyorum. Şu anda ihtiyacım olan şey korku ve öfke. Buna ihtiyacım var çünkü onun iyiliğini kabul etmeyi reddediyorum.

"Sende bir sorun var ve bana henüz zarar vermedin diye vermeyeceğini düşünmeyi reddediyorum. İnsanları kaçıran ve öldüren herhangi birinden daha iyi değilsin," diye bağıryorum ve ona karşı mücadeleme devam ediyorum.

Diğer elini altıma sokarak, parmaklarını kaprilerimin bel bandında hissediyorum. Ciğerlerimdeki hava kesiliyor. İstedğim buydu, değil mi? Neden öfkelendim?

"Seni incitmemi mi istiyorsun, Dove? Kendimi bıraktığımda neler olduğunu görmek ister misin? Seni temin ederim ki bu unutacağın bir şey olmayacak." Ilık nefesi kulak mememi okşuyor ve sonra onu hissediyorum. Dili hassas etime değiyor. Ağlamamak için alt dudağımı ısırıyorum. Çok yanlış bir his.

Yanıt vermediğimde, tutuşu sıklaşıyor ve bir inilti çıkarıyorum. "Cevap ver bana. İstedğin bu mu? İyiliğim yetmiyor mu... öfkeme de mi ihtiyacın var?"

"Bırak beni. Senden nefret ediyorum. Bana dokunmanı ya da bakmanı istemiyorum!"

Zane karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve amımı avuçluyor. "Senden istediğim bu değil, Dove." Sesinde bir uyarı var ve bedenim titremeye başlıyor.

"Bunu istemiyorum," diye tıslıyorum, sonunda kelimeleri çıkarabiliyorum.

"Ama hissediyorsun... Seni hissedebiliyorum, sıcaklığını, külotunun önündeki küçük ıslak noktayı hissedebiliyorum."

Nefeslerim hızlanıyor ve nabzım saatte bir milyon mil hızla atıyor. *Bu yanlış. Bunu istemiyorum. Onu istemiyorum.*

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin."

"Ve yapmayacağım. Şu anda sana zarar vermiyorum, değil mi? Sanırım tam tersini yapıyorum. Seni iyi hissettireceğim. Tek yapman gereken bana izin vermek."

"Dur," diye soluyorum, parmaklarının merkezimi hafifçe sıyırdığını hissediyorum. Ona karşı geri iterek daha fazla eğiliyor, ağırlığının daha fazlasını içime itiyor. Beni yerimde tutuyor.

"Neden? İstedğin bu değil miydi?" Sesi acımasız, uğursuz. Parmağı klitorisime sürtünüyor, ileri geri, ileri geri. Vuruşları titiz ve daha önce hiç yaşamadığım bir zevk içimin derinliklerinde çiçek açıyor.

"Oh, Tanrım..."

Zevk artıyor.

Tehlikeli. Durdurulamaz. Beni boğazımdan kavıyor ve bırakmayı reddediyor. Tırnaklarım masanın tahtasına batıyor. Tutunacak bir şeye ihtiyacım var, beni ayakta tutacak bir şeye.

"Benim için gel, bunu ne kadar istemediğini *hissetmeme* izin ver." Zane kulağıma doğru pantolonunu indiriyor ve sanki emir almış gibi bedenim tam da bunu yapıyor. Gözlerimin önünde ışık parlıyor ve bir roket gibi patlıyorum. Binlerce parçaya ayrılırken kaslarım geriliyor, göbeğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor ve dudaklarımdan boşuk bir çığlık kaçıyor.

Gözlerim yaşıyor çünkü bu yanlış ama doğru hissettiriyor.

Dünyaya geri döndüğümde, Zane elini yavaşça külotumdan çekiyor ve vücudunun benim üzerimdeki ağırlığı kayboluyor. Kendimi lapa gibi hissediyorum, her kasım bitkin. İstemesem de masayı itiyorum ve parmağını ağzına soktuğunu görmek için tam zamanında arkamı dönüyorum. Gözleri kapanıyor ve yüz hatlarını karanlık, evcilleşmemiş bir zevk kaplıyor.

"Yalanlar. Tadın yalan gibi." Gözleri ilkel bir açlıkla parlıyor. "Bir dahaki sefere beni kışkırtma. Sana zarar vermeyeceğimi söyledim ama ben bir aziz değilim. Her erkeğin bir sınırı vardır..." Ben bir yanıt vermeden uzaklaştı ve banyoya yöneldi. Kaçıp saklanmayı planladığım yere.

I Bunu yapmamalıydım. Kendimi böyle bırakmamalıydım. Söylediklerinin beni rahatsız etmesine izin vermemeliydim, ama yapacağını bildiğim gibi, derimin altında sürünüyor. Uzun zamandır buna hazırlanıyordum, tamamen benim olacağı bir zaman ve yer için, ama çoğu şey gibi

Dove'a gelince, bunun gerçekten olmasını hiç beklemiyordum. Benim hakkımdaki kötü düşünceleri en sinir bozucu kısım.

Evet, insanları öldürdüm, düpedüz katlettim ve incittim. Kimsenin aklına gelmeyecek şeyler yaptım, ama beni ona zarar vermek isteyen diğer canavarlarla kıyaslaması... Beni bu şekilde düşünmesine dayanamıyorum.

Yıllarımı onu koruyarak, kollayarak, yaşayacak güzel bir yeri ve iyi bir işi olmasını sağlayarak geçirdim. Kimse ona zarar vermesin diye. *Eğer ben olmasaydım*. Tırnaklar avucumun etine batıyor. Benim tırnaklarım. Acı beni gerçekliğe geri döndürüyor, ama gerçeklik zihnimden daha iyi değil.

Kapalı yumruğumu düşün fayanslarına vurarak, kemiklerime yapışan gerginliğin bir kısmını bırakmaya çalışıyorum. Bir çıkışa ihtiyacım var ama yok.

Şiddet bir parazittir, içinizdeki tüm iyi şeyleri yiyip bitirir. Aynı zamanda beni tam teşekküllü bir seri katil olmaktan alıkoyan tek şey ve burada incitecek ve yok edecek kimsem olmadığı için kendimi daha iyi kontrol etmem gerekecek. Bu da duygularımı kapatmak yerine onlarla başa çıkmam gerektiği anlamına geliyor.

İç çekerek derimi sertçe ovuyorum, acıyı çekiyorum ve bundan zevk alıyorum. Bunun kolay olmayacağını biliyordum ama beni kışkırtma ihtiyacını anlamıyorum. Ona zarar vermemi mi istiyor?

Göğsümün içinde bir şey sıkışıyor. Muhtemelen en kötüsünü bekliyordu ve ona verdiğim tek şey tam tersi oldu. Kafasının çok karışık olduğunu tahmin edebiliyorum ama bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Henüz yok. Ona henüz içinde bulunduğu tehlikenin boyutlarını anlatmak istemiyorum. Söylersem, nedenini ve kimden geldiğini bilmek isteyecektir ve bende bu bilgilerden hiçbirisi yok.

Düşündükçe daha da sinirleniyorum.

Bizi bu duruma soktuğu için Christian'ı sikeyim. Fırsatını bulur bulmaz, gözlerinin ortasına bir kurşun sıkacağım. Kahretsin, sırf Dove'u tehdit ettiği için bunu yine de yapacağım. Son bir kez durulandıktan sonra suyu kapatıp düşün kapısını açıyorum ve raftan bir havlu alıyorum.

Sikim hala taş gibi, bu da çok sinir bozucu ve sadece hayal kırıklığımlı artırıyor. Duşta sevişmeliydim ama çok sinirliydim, kafam çok karışıktı.

Kurulandıktan sonra havluyu yere atıyorum ve yatak odasına çıplak giriyorum. Dove'un beni arayıp bulması pek olası değil. Olanlardan sonra olmaz. Yatma vakti gelene kadar kütüphanede saklanacaktır.

Lanet olsun. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, uzun tutamları çekiştiriyorum. Vücudu aklıma kazınmış. Her. Tek tek. İnç. Hala onun sıkı, küçük vücudunu altımda hissedebiliyorum, aletim giriş için çılgılık atıyor. Minik amcığı külotuna doğru fışkırıyor.

Keşke o pantolonu sıyrıp parmağımı içine sokabilseydim. Eminim tam o anda, bir ergen gibi boxerımın içinde boşalırdım.

Tanrım, bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Kendini kontrol et, pislik.

Dolaba doğru ilerleyerek çekmeceleri açıyorum ve rastgele giysiler alıp aceleyle üzerime geçiriyorum. Kendimi toparlamam, oraya geri dönmeden önce sakinleşmem gerekiyor. Kıyafet rafına yaslanarak birkaç dakika öylece duruyor ve nefesimden başka hiçbir şeye odaklanmadan bekliyorum. Kalp atışlarım yarı normal bir tempoya döndüğünde odadan çıkıp oturma alanına doğru yürüyorum. Beklediğim gibi, Dove görünürde yoktu.

Biraz daha serinlemeye ihtiyaç duyarak mutfığa girdim ve doğruca buzdolabına yöneldim. O altılı bira paketini boşuna almadığımı biliyordum.

Bir tane alıp kapağını kapattım ve şişeyi dudaklarıma götürdüm. Uzun bir nefes çekiyorum, serinletici biranın sıcak vücudumu serinletmesine izin veriyorum. İlk birayı bitirmem uzun sürmüyor ve işim bittiğinde şişeyi çöpe atıp ikincisini alıyorum, onu da biraz daha yavaş içiyorum.

Koltuğun derisine gömülüp sessizce oturuyorum ve biramı içiyorum. Kısa bir süre sonra, yumuşak ayak seslerinin bana doğru geldiğini duyuyorum. Yüzleşmekten asla çekinmeyen biri olarak, Dove'un oturma odasının girişinde durup bana bakmasını izlemek benim için zor, büyük, mavi gözleri yatak odasına doğru fırlamadan önce endişeyle genişliyor.

Benim hakkımda gerçekten bu kadar kötü mü düşünüyor? Şişeyi biraz daha sıkıyorum.

Düşün açılma sesi daireyi dolduruyor ve kendimi onu çıplak düşünmemeye zorluyorum. Onu becermeden bu kadar uzun süre dayanabildim, sanırım biraz daha dayanabilirim.

Son birayı da bitirip ayağa kalkıyorum ve şişeyi çöpe götürüyorum. Orada dururken, Dove'un şişeleri bana zarar vermek için kolayca kullanabileceği gerçeğini düşünüyorum. Aslına bakarsanız, bunu yapabileceğini tahmin bile edemezdim ama gözüm üzerinde olduğu sürece böyle bir şey olmayacak.

Beni lambayla iyi tanıştırdı ama artık neye dikkat etmem gerektiğini biliyorum. Düşün kapandığını duyduğumda, kafamda bir özür hazırlamaya başlıyorum. Benden korkmasını istemiyorum, bu yüzden özür dileyeceğim ve her şeyi daha iyi hale getireceğim.

Özür dilemek hiç aklıma gelmedi çünkü yatak odasına girdiğimde Dove'u tamamen çıplak, ayaklarının dibinde havluyla buldum. Sadece biraz şaşırdım, onu daha önce de böyle gördüğüm için tam olarak değil.

"Tanrım, kapı çalmak diye bir şey duymadın mı sen!" Havluyu yerden alırken yanakları öfkeyle kızarmış bir şekilde ciyaklıyor. Havluyu kendi etrafına sarıyor ama ben onun şımarık yuvarlak göğüslerini ve pembe, esmer meme uçlarını görmeden önce değil.

Havlu amını görmemi engelliyor ama amının tamamen çıplak olduğunu ve büyük olasılıkla tıpkı geri kalanı gibi yumuşak ve sıcak olduğunu bilecek kadar çok kez gördüm.

"Bir, aramızda mahremiyet yok. İki, seni zaten çıplak gördüm, bu yüzden neden saklandığını bilmiyorum." Bu onun dikkatini çeker ve o güzel maviler şokla genişler.

"Ne demek beni çıplak gördün?" diye sorarken boğazının düğümlenmesini izliyorum.

"Birçok kez, evet." İtirafımın onu korkutacağını ve planladığım özrün bu olmadığını biliyorum

ama duygularımı ondan saklamanın bir anlamı yok.

"Sende... sende bir sorun var. Beni nasıl izledin? Ne zaman? Nasıl?" "Beni nasıl izledin?

Sorular dudaklarından dökölüyor ve havluyu ölümüne tutarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Evinize yerleştirdiğim kamera görüntüsü. Bunun tamamen sizin güvenliğiniz için olduğunu da ekleyeceğim.

seni izledim. Ayrıca her gece sen uyurken seni kontrol ettim."

Daha fazla gerçek ortaya çıktıkça vücudu titremeye başlar. "Sen... sen benim evimde miydin? Kameralarınız mı vardı?" Bayılacak gibi görünüyor ve bu ihtiyacım olan ya da istediğim son şey. Düşerse başını yaralayabilir. İhtiyatlı bir adım atarak onu sabitlemek için uzanıyorum.

Gözlerinde korku titreşiyor ve inanamayarak başını sallıyor. Geriye doğru koşarken, benden kaçma telaşıyla duvara çarpıyor.

Şaşkınlık ve korkuyla bana bakarak fısıldıyor, "Senin neyin var? Neden beni izliyorsun?"

Kendime hareket etmememi söylüyorum. Onu köşeye sıkıştırmamak için, ama gerçek şu ki, bunu istiyorum. Onu istediğim yerde tuttuğumdan emin olmak istiyorum. Onu incitmek istemesem de, onu yanımda tutmak için her şeyi yapabileceğimi, herkesi öldürebileceğimi ve incitebileceğimi anlamasını istiyorum.

"Çünkü sen benimsin. Sana bunu zaten söyledim ve daha fazlasını söyleyebildiğim zaman söyleyeceğim. Seni korkutmamak için elimden geleni yapıyorum. Benden korkmanı istemiyorum, Dove."

"Korkuyor musun?" Odayı mizahsız bir kahkaha dolduruyor. "Korku benim kullanacağım kelime değil. Öfkeliyim, hastayım. Korkmayı geçtim." Sözleri beni bıçak gibi kesiyor, ama kendime bunun onun için yeni bir şey olduğunu hatırlatıyorum.

"Giyinmelisin, böylece yatmaya hazırlanabiliriz," diyorum onun çıkışını görmezden gelerek. "Tabii çıplak uyumak istemiyorsan, ki benim için sorun değil."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapmak?" Başımı yana eğiyorum.

"Önemli bir şey değilmiş gibi davran. Sanki her şey tamamen berbat değilmiş gibi."

"Çünkü öyle değil. Benim için değil. Şimdi giyinecek misin yoksa seni kendim mi giydireceğim? Yoruldum ve bu gece seninle kavga etmekten bıktım."

Dove bana karşı tiksintiyle burnunu kırıştırıyor. "Eğer bana dokunursan..."

Yine benimle alay ediyor. "Yoksa ne olur? Seni buraya incitmek için getirmedi. Bunu senin dairende de yapabilirdim." Yüzümdeki maske biraz kırıldı. "Bütün bunlar senin için, şimdi giyin ve ben senin için yapmadan önce yatağa gir. Eğer çocuk gibi davranmak istiyorsan, sana çocuk gibi davranacağım."

"Bir daha seninle o yatakta yatmayacağım. Yerde uyumayı tercih ederim." Korku yerini öfkeye bırakıyor ve yanımdan geçip dolaba doğru yürüyor. Komodine gidip orada sakladığım kelepçeleri çıkardım. Ona söylediklerimden ve verdiği tepkiden sonra, bütün gece onu zorlamak istemiyorum. Bizi birbirimize kelepçelemek en kolay çözümdü, böylece bana zarar verebilse bile bedenimi taşımak zorunda kalacaktı.

Dolaptan çıkıp elimdeki kelepçeleri görünce durakladı. Gözleri soğuk metalden tekrar yüzüme kaydı. Korku. Gördüğüm tek şey bu ve ne düşündüğünü biliyorum. Ondan yararlanacağımı, ona zarar vereceğimi ama öyle değil.

Ben daha bir şey söyleyemeden dönüp odadan dışarı fırladı.

Lanet olsun. Oturma odasına girdiğimde merdivenleri yarılamıştı ve ona ulaştığımda, sanki diğer tarafta biri onu dışarı çıkarmaya geliyormuş gibi çığlık atıyor ve yumruklarını kapıya vuruyordu.

Kollarımı ona dolayarak göğsüme çekiyorum ve o tekme atıp çığlık atarken bile onu sıkıca tutuyorum.

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin. Yalan söyledin! Sen bir yalancısın!" Bana karşı mücadele etmeye devam ediyor

Tut. Başını geriye atarak yüzümün yan tarafına çarpıyor, burnumu kıl payı kaçırıyor. Acı yanağıma yayılıyor ve onu biraz daha sıkıyorum. Onu sarsıp kendine getirme dürtüsü çok güçlü.

"Seninle yatmıyorum!"

"Sana ne söylersem onu yapıyorsun," diye çıkışıyorum.

Yatak odasına vardığımızda bitkin düşmüştüm, yüzüm ağrıyordu ve onun saçmalıklarından bıkmıştım. Onu yatağın üzerine bırakıyorum ve benden uzaklaşmak için elinden geleni yapıyor, ama yeterince hızlı değil. Onu ayak bileğinden yakalayıp kendime doğru sürüklüyorum. Elleri çarşafı pençeliyordu.

Yatağa doğru çırpınıyor, beni tekmelemeye çalışıyor ama ben onu sırt üstü çevirip bacaklarının arasına giriyorum. Her iki elini de tutarak yatağa bastırıyorum ve kollarını hareket ettiriyorum, böylece bir elimle bileklerini tutup diğeriyle kelepçelebiliyorum.

Kelepçeyi yerine oturtup kelepçelediğim bileği bırakıyorum ve diğeri kendi bileğime kelepçeliyorum. Vücudunun sıcaklığı benimkine sızıyor. Orada olmak istemese bile altımda mükemmel hissediyor.

"Lütfen, Zane! Lütfen, bırak gideyim! Lütfen! Kimseye söylemem. Daireme geri döneceğim ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranabiliriz." Adımı söyleme şekli... Korkudan olduğunu biliyorum ama tekrar söylediğini duymak istiyorum.

Kaçmak, kendini güvende hissetmek için yanıp tutuşuyor ama bu gezegende benim yanımdan daha güvenli bir yer yok. Gözlerinde yaşlar birikiyor, düşmekle tehdit ediyor. Göğüs boşluğumu bir gerginlik dolduruyor. Ağlamasından nefret ediyorum ve bu sefer daha da kötü çünkü o gözyaşlarının sebebi benim.

Gözlerinin içine bakarak öne doğru eğildim ve bir sonraki sözümü kararlılıkla söyledim. "Gitmene asla izin vermeyeceğim ve bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, her şey o kadar iyi olacak."

"Beni burada tutamazsınız. Birileri bana ne olduğunu merak edecek. Bir işim ve arkadaşlarım var." Ona işin benim yüzümden verildiğini, telefonunun bende olduğunu ve arkadaşlarına kolayca mesaj atıp haber verebileceğimi söylemek geliyor içimden ama yapmıyorum. Artık bu konuşmayla işim bitti. Üzerinden inerek aramıza olabildiğince mesafe koyuyorum.

"Yorganın altına gir," diye emrediyorum.

Beni dinlemek yerine kelepçeyi çekiştiriyor ve ondan çok sıkıldığım için onu kucağıma alıp göğsüme doğru çekiyorum ve ikimizi de yatağın üzerinde istediğim gibi hareket ettiriyorum.

Yere uzandıktan sonra uzaklaşmaya çalışıyor ama biz birbirimize kelepçeliyken gidebileceği yer bir yere kadar.

"Bileğim ağrıyor."

Göğsüm hızla inip kalkıyor, öfke ve şehvet damarlarımda dolaşıyor.

"Çekmeyi bırak, çekmeyecek."

"Sana kelepçelenmek istemiyorum."

"Rol yapmanı istemiyorum ama yapmaya devam ediyorsun, sanırım ikimiz de istediğimizi alamadık. Şimdi uyu, yoksa ağzını tıkayacak bir şey bulurum."

"Yapmazsın." Sesindeki şoku duyabiliyorum ve bir pislik olduğum ve zaten kızgın olduğum için korkularını besliyorum.

"Yapardım ve daha da kötüsü, bundan zevk alırdım."

Nefes nefese kaldığını duyuyorum ve şu anda yanaklarının ne kadar kırmızı olduğunu hayal edebiliyorum. Neyse ki bu onu susturuyor ve kısa süre sonra odaya sessizlik çöküyor. Kelepçeyi birkaç kez daha çekiştirerek rahatlamaya çalışıyor ama sonunda hareket etmeyi bırakıyor.

Zaman yavaş geçiyor, ama Dove kısa sürede uykuya dalıyor. Düzgün nefes alışları onu ele veriyor.

Sanki zihninin bilmediğini bilinçaltı biliyormuş gibi geceleri vücudu benimkine doğru yöneliyor.

Henüz.

Sonsuza dek güvende, kollarımda, yatağında ve kalbimde.

I sıkı bir topun içine kıvrılıyorum. Kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum, tamamen yok olmayı diliyorum. William yanımda yatıyor, eli sıkıca benimkine sarılmış. Kapımız kapalı, ama koruyucu ailelerimiz o kadar yüksek sesle kavga ediyorlar ki, sanki odamızda. Birisi evin içinde bir yerde bir kapıyı çarparak kapattığında duvarlar sallanıyor. Gürültüyle sığıyorum ve William burada olduğunu söylemek istercesine elimi biraz daha sıkı tutuyor.

"Sorun yok, korkma," diye fısıldıyor karanlık odaya. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Sıcak ve tüylü bir battaniye gibi, sözleri üzerime yerleşiyor, bana sıcaklık ve sığınak veriyor, keşke onu da koruyabilseydim. Keşke ikimizi de koruyabilseydim, ama biz sadece çocuğuz. Koruyucu ailelerimizin bize bakması gerekiyor.

Ağır ayak sesleri kulağıma geliyor. Korku omurgamdan aşağı süzülüyor. Larry merdivenlerden yukarı geliyor. Bizim için geliyor... Ne zaman odaya girse, kötü bir şey oluyor. Midem endişeyle kasılıyor. Bir an sonra kapı uçarak açılıyor ve en kötü kâbusum kapının çerçevesini dolduruyor.

Koridordan gelen ışık, vücudu tarafından neredeyse tamamen engelleniyor, ancak bir parça ışık içeri girerek yüzünü görmemi sağlıyor.

Kan çanağına dönmüş gözleri bana sarhoş olduğunu söylüyor, bunda şaşılacak bir şey yok. Sanırım geldiğimden beri her gün bardaydı ve orada olmadığı zamanlarda da bakıcı annemizle kavga ediyordu. İleriye doğru bir adım atarken ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor, yüzüne şeytani bir gülümseme yayılıyor.

"Hey, küçük kuş," diye mırıldanarak odanın içine adım attı.

William'ın elini o kadar sıkıyorum ki canı yanıyor olmalı, ama o hiç sesini çıkarmıyor. O da benim gibi, olacakları bildiği için olduğu yerde donup kalmış.

"Buraya gel, Dove." Ayağa kalkmamı işaret ediyor ama hareket edemiyorum, uzuvlarım işe yaramıyor, taş kesilmiş durumdayım.

"Hayır," diyor William, sesi sert ve neredeyse... korkutucu. En azından benim için.

"Hayır mı?" Üvey babamız Larry gülmeye başladı. "Küçük Will bir gecede taşak mı büyüttü?" Başını sallıyor. "Buraya gel dedim, Dove. Diğer odada kaliteli bir baba-kız zamanı geçirmek istiyorum." Dudaklarını yalıyor ve midem bulanıyor.

"Hayır dedim!" William homurdanıyor. "Ona dokunmayacaksın."

"Bu konuda ne yapacaksın, Willy oğlum?" Larry alay ediyor. "Sana zaten bir ders verdiğimi"

sanıyordum. Belli ki kafana yeterince sert vurmamışım."

Sarhoş olmasına rağmen Larry hala hızlı ve odayı geçip kolaylıkla bana doğru geliyor. O kadar çok titriyorum ki, tek yapabildiğim orada oturup kaçınılmaz olanın gerçekleşmesini beklemek. Son saniyede Will elimi bırakıyor ve ayağa kalkmak için hamle yapıyor. Halsiz ve hareket etmesi için muazzam bir çaba sarf etmesi gerektiğini biliyorum.

Acı yüz hatlarını buruşturuyor ve ona hayır, dur demek istiyorum, ama dilim çok ağır, kelimeler boğazımın derinliklerine gömülmüş, çıkmayı reddediyor.

"Ona dokunma dedim!" Will'in hiç bu kadar şiddetli konuştuğunu görmemiş ya da duymamıştım ve içimi yeni bir korku kaplıyor. Ya Larry onu tekrar incitirse? Tam bu düşünce aklımdan geçerken, kıyamet kopuyor.

Larry bana doğru hamle yaptı ama William araya girdi. Bunun iyi bitmeyeceğini biliyorum, ne benim için ne de Will için. Her şey çok hızlı oluyor. Yumruklar uçuşmaya başlıyor, deriye ve kemiğe ağır darbelerle iniyor. Odanın içinde çığlıklar ve homurtular yükselirken gözlerim yaşlarla doluyor. Neyin kime ait olduğunu anlayamıyorum. Tek yapabildiğim Will'in iyi olması için dua etmek. İyi olmak zorunda, beni burada bir arada tutan tek şey o.

Olayların gelişimini çaresizce izlerken korkudan zihnim karmakarışık.

Larry, "Ölmüş sayılırsın evlat," diye bağırtıyor ve cebinden bir şey çıkarıyor. Sonra onu gördüm. Parlak, metal bir şey... Bıçak ışıktaki parlıyor.

Bıçağı var. Larry'nin bıçağı var. Beynim beni uyarıyor. Düşünmeden hareket ediyorum. Korkusuzca. Sıçrayarak, vücudumu Larry ve William'in arasına atıyorum. Sonucun ne olacağı umurumda değil, tek bildiğim Will'i korumam gerektiği, onun beni koruduğu gibi benim de onu korumam gerektiği.

Bıçağın derimi keserken verdiği acı aklıma bile gelmiyor. Fiziksel acı u m u r u m d a değil çünkü çok daha kötü acılar var. William'a baktığımda hissettiğim acı gibi. Tişörtünü ıslatan kanı görmek gibi. Kan... çok fazla kan.

"Dove! Uyan..." Ellerimi üzerimde hissediyorum, sıcak ve sert. Gözlerim açılıyor ve ilk yaptığım şey doğrulmaya çalışmak oluyor.

"Sakin ol, bu sadece bir rüyaydı, korkacak bir şey yok..." Zane'in yumuşak sesi zihnime süzülüyor, ama ben hâlâ oradayım. O odada onunla birlikteyim.

Onu geri getirmek için her şeyi yaparım. Bugün hayatta olması için her şeyi yapardım. Onun yerini seve seve alırdım. Ölen ben olmalıydım.

Bir elimi karnıma bastırarak terden sıırıslıklam olmuş bedenime bakıyorum. Oradaki yara izini takip ediyorum.

Kan. Çok fazla kan... William öldü ve hepsi benim suçum.

"Kan vardı, çok fazla kan," diye fısıldıyorum. Gözlerim yaşıyor ama onları kırparak uzaklaştırıyorum. Bileğimdeki kelepçenin ağırlığı kayboluyor ve sonra orada, tam önümde, karanlık gözleri benimkileri delip geçiyor, bana şefkatten başka bir şeyle bakmıyor.

"Şşşt, sorun yok. Ben yanıdayım," diye fısıldıyor Zane beni göğsüne çekip kollarını sıkıca sararken. Ruhumun kırık parçalarını bir arada tutuyor.

Yapmamam gerektiğini, bunun aptalca ve yanlış olduğunu biliyorum ama onun rahatlığını arıyorum. Buna o kadar çok ihtiyacım var ki, canım yanıyor. İnkâr edemeyecek kadar zayıfım.

O bir yabancından başka bir şey değil, ama sahip olduğum tek şey o. Gömleğine tutunarak, onu daha yakına çekiyorum. Kendimi onun teninin altına gömmek istiyorum. Yüzümü göğsüne gömüp derin nefes alıyorum. Temiz. Sabun ve erkek gibi kokuyor ve çok yavaş bir şekilde rüya geri çekiliyor.

Havada bir yaprak gibi süzülerek aşağı inerken, kendimi en son onun yanında bu kadar güvende

hissettiğimi hatırlıyorum... William'ın yanında.

Hiç mantıklı değil. Bu adamın yanında kendimi güvende hissetmemeliyim. Adam resmen deli, bana ilaç verdi, beni kaçırdı ve yaptığı diğer şeylerden bahsetmiyorum bile, ama şu anda

başka bir yerde olmak istemezdim.

Beni esir alan kişinin rahatını arıyorsam bende bir sorun olmalı.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından geri çekiliyor, gözleri vücudumda geziniyor ve yara izimin kıyafetlerimin altında saklandığı noktaya geliyor. Karnımı tuttuğumu görmüş olmalı. Bakışlarında bir açlık, şehvet dolu bir ihtiyaç olmasını bekliyorum ama yok. Tek bulduğum göğsümü geren bir şefkat.

"Güvendesin, Dove. Benimle her zaman güvende olacaksın. Gördüğün kâbus her neyse, o sadece bir rüyaydı. Sana her zaman göz kulak olacağım." Bu sözlerde beni etkileyen bir şey var. Az önce söylediklerinin uykulu beynimde yer etmesi biraz zaman alıyor.

Güvendesin. Sana her zaman göz kulak olacağım.

"O gece kulüpten eve yürürken beni takip ettin mi?" "Takip ettim."

"Partide bir adam vardı. Sanırım beni takip etti-" "Ekose gömlekli olan mı?"

"Evet. Beni eve kadar takip ediyordu, değil mi?"

"Öyleydi ama onunla ben ilgilendim." Az önce söylediği şey hakkında ne hissedeceğimi bilemeden titrek bir nefes aldım. *Onunla ilgilendim.* Bu onu öldürmenin şifresi. "Sana zarar vermek istedi, Dove, ve ben orada olmasaydım verecekti."

Haklı olduğunu biliyorum. O adam bana zarar verebilirdi ama bu yüzden ölmeyi hak ediyor muydu? Kendimi çok kötü hissediyorum, garip bir şekilde öldüğü için değil, kısmen benim hatam olmasına rağmen çok az pişmanlık duyduğum için.

Elini kaldırarak usulca tenime dokunuyor. Uyku tişörtümün ince kumaşında bile bu hafif dokunuş elektrik çarpması gibi hissettiriyor. Canınızı yakacak bir elektrik değil ama sizi uyandıran, yaşadığınızı hissettiren bir elektrik.

Parmakları yara izinin üzerinde dans ediyor ve benim gergin olduğumda dokunduğum gibi dokunuyor. Gözlerimi kapatarak kollarımın yanıma düşmesine ve bana dokunmasına izin veriyorum. Parmaklarının üzerimdeki hissinin tadını çıkarıyorum. Aramızdaki tüm çılgınlıkları düşünmeden yakınlığın tadını çıkarıyorum.

Bir an için sadece mutlu olmak ve güvende hissetmek istiyorum. Beni nazıkçe yanına yatırıyor, parmakları karnımı okşamaktan hiç vazgeçmiyor, yaralı tenimin üzerinde ileri geri hareket ediyor.

"Uyumaya devam et," diye ikna ediyor Zane, sesi her zamankinden daha kalın. "Hâlâ gecenin bir yarısı."

Kuş tüyü yastığa daha da gömülürken yorgunluk yine üzerime çöküyor. Başım da vücudumun geri kalanı gibi ağırlaşıyor. Onun kollarında kendimi mutlu hissetmemeliydim. Bana bu şekilde, samimi ama cinsel olmayan bir şekilde dokunmasına izin vermemeliyim. Yapmamalıyım... ama yapıyorum. Ve bu şekilde tekrar uykuya dalıyorum. Memnun ve mutlu bir şekilde, içinde bulunduğum tehlikeyi görmezden gelerek. Yarın, olmasına izin verdiğim şey hakkında endişeleneceğim. Şimdilik, beni esir alan kişinin karnımı okşamasına izin vereceğim ve rüyasız bir uykuya dalarken her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Igecenin geri kalanında neredeyse hiç uyumadım. Yorgun olmadığım için değil, bu anın bitmesini istemediğim için. Sanki her an uyanacağım bir rüya gibi geliyor. Böyle bir kabus görmüş olmasından nefret ediyorum ama bana geliş şekline bayılıyorum. Onu sakinleştirmeme izin verdi.

Ona sarılmama, dokunmama izin verdi. İlk defa, onu kaçıran adamdan daha fazlası olduğuma gerçekten inanmış gibi hissetti.

Dove'un yanında yatarken uzun bir süre göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Bakışlarım sanki onun her bir parçasının fotoğrafını çekiyormuşum gibi yavaşça hareket ediyor. Yumuşak, pembe, dolgun dudaklar, minik burun, güzel, yüksek yanaklar. Dudağına yakın köşedeki minik çil. Onunla geçirdiğim bu anları asla unutmak istemiyorum.

Huzursuzlanmam uzun sürmüyor. Meşgul olmaya alışkınım, bu yüzden Dove'u uyandırmamak için yavaşça hareket ederek kendimi yataktan çıkmaya zorluyorum. Kontrol etmem gereken bazı şeyler var ve bunu o uyurken yapmayı tercih ediyorum, böylece başka bir kavgayı ya da cevabını bilmediğim daha fazla soruyu riske atmamış oluyorum.

Mutfağa doğru yürüyorum, yatak odasının kapısını arkamdan kapatıyorum ve kahve cezvesine yöneliyorum. Kahve filtresini doldurup demleme düğmesine basıyorum ve makinenin çalışmasını dinliyorum. Birkaç dakika sonra, dumanı tüten bir fincan sıcak kahvemi alıp kütüphaneye doğru yürüyorum.

Fincanımı yere bırakıp kasamın bulunduğu dolabın önünde diz çöküyorum. Kapağı açıp şifreyi giriyorum ve ağır kasa kapağının açılmasını izliyorum. Dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu çıkarıp koltuğa oturuyorum.

Dizüstü bilgisayar ve telefonun kendisi şifre korumalı, ardından internete her bağlandığınızda girilmesi gereken başka bir şifre daha var. Sığınakta yerleşik bir bağlantı olması tam bir baş belasıydı ama gerekliydi. Ne de olsa dışarıda neler olup bittiğini bilmem gerekiyor.

Önce Dove'un evinin güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol ediyorum. Oraya kimse girmemiş, yani henüz kimse kayıp ihbarında bulunmamış ya da Christian onu öldürmesi için başka birini göndermemiş, ki bu iyi bir şey.

Daha sonra telefon mesajlarıma baktığımda, hem Christian hem de Diego'dan kızı ne zaman bekleyebileceklerini soran çok sayıda arama ve kısa mesaj buluyorum. İkisi de Billy'yi sormuyor, yani cesedini henüz bulmamış olmalılar ya da bağlantıyı kuramamışlar.

"Hey." Dove'un uykulu sesi odayı dolduruyor. Başımı kaldırdığımda onu kapı aralığında durmuş, merakla elimdeki telefona bakarken buluyorum. Saçları dağınık ve çok seksi görünüyor.

"Günaydın." Telefonu ve dizüstü bilgisayarını kasaya geri koyuyorum.

Kilitlemeyi bitirdiğimde Dove beni izliyor. "Burada bir telefonun çalışacağını sanmıyordum."

"Çekmiyor. En azından cep telefonu çekmiyor. Burada internetim var; o bağlantı üzerinden arama yapabiliyorum." Dedim.

"Donna'yı aramama izin verir misin? Ya da Sasha'yı? Sadece iyi olduğumu bilmeleri için." Sesindeki yalvaran ton göğsümün daralmasına neden oluyor ama aynı zamanda bana bir pazarlık kozu da veriyor.

"Şuna ne dersin? Önce kahvaltı yapalım. Kuralları anladığından ve onlara uymaya istekli olduğundan emin olmalıyım. Eğer yapabileceğini düşünürsem, Donna'yı daha sonra aramama izin veririm."

"Gerçekten mi?" diyor tiz bir sesle, sanki bu teklifi yaptığımı inanamıyormuş gibi.

"Gerçekten." Gözlerinde umut çiçeklerinin açmasını izliyorum.

Birlikte mutfığa geri dönüyoruz, o masaya oturuyor ve ben de kahvaltı hazırlamaya başlıyorum.

"Rüyan ne hakkındaydı?" Bir anlık sessizlikten sonra sordum.

"Hatırlamıyorum..." Konuyu değiştirmek için çaresiz kalmış olmalı çünkü hemen ardından "Biliyorsun ben de yemek yapabiliyorum" diyor.

"Biliyorum ama seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor." Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve tam zamanında dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi yakalıyorum.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç."

"Sanırım kaç yaşında olduğumu biliyorsun?"

"Yirmi bir," diyorum, aslında. Elbette bunu ve çok daha fazlasını biliyorum.

"Benim hakkımda bilmediğin bir şey var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Senin hakkında, senin kendin hakkında bildiğinden daha çok şey bildiğime eminim." "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor, koltuğunda kıvranarak.

"Seni izledim. Senin görmediğin şeyleri görüyorum. Örneğin, kendini zayıf hissediyorsun ve her şeyden korktuğunu düşünüyorsun. Gerçekte ise cesur ve düpedüz korkusuzsun."

Sevimli bir homurdanma sesi çıkarıyor ve başını sallıyor. "Madem öyle düşünüyorsun. Peki ya sen? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Ben de senin gibi koruyucu aile yanında büyüdüm," diyorum, tam yumurta ve pastırma pişerken. Her şeyi iki tabağa koyuyorum ve yanına oturuyorum.

Benim koruyucu aile sözüne bir şey söylemiyor ve sadece başını sallıyor. Muhtemelen o da en az benim kadar anılarını tazelemekten hoşlanıyor.

"Başka? Mesela ne iş yapıyorsun... ya da yaptın mı? Yani suçlu olmaktan başka? Bir noktada bir işin olmalı, gerçek bir iş gibi, değil mi?"

"Hayatım boyunca sadece iki iş yaptım. Biri yerel mafya için insan öldürmek-"

Çatalı elinden kayıyor ve masaya çarparak yüksek bir ses çıkarıyor. Oturduğu yerde sıçradı, sestem ya da belki az önce söylediklerimden korkmuştu.

"Peki ya diğeri?"

"Seni koruyorum," diyorum usulca. Başını eğiyor ve derin bir iç çekiyor. Gözlerindeki çatışmayı görebiliyorum, çökmüş olsalar bile.

Yemeğin geri kalanında sessiz kalıyor. Bugünlük soruları bitmiş olmalı. İkimiz de tabaklarımızı temizledikten sonra onları alıp lavaboya bırakıyorum.

"Donna'yı aramama izin verirsem ona yalan söylemek zorunda kalacağını biliyorsun. Ona nerede olduğunu söyleyemezsin... zaten nerede olduğunu bildiğin gibi değil."

Kaşlarını çattı. "Aptal değilim, bir şey söylemeyeceğim. Sadece sesini duymak ve benim için

endişelenmediğinden emin olmak istiyorum."

"Tamam, arayalım o zaman." Sözlerimle canlandı, yüzünü bir şok kapladı. Hâlâ bana inanmıyor, muhtemelen bunun bir tuzak olduğunu düşünüyor ama değil. "Peki, hadi."

Dove hevesle beni kütüphaneye kadar takip ediyor, ben de kasayı yeniden açıp her şeyi tekrar dışarı çıkarıyorum. Güvenli bir hat kurdum ve huzurevinin numarasını aradım. Çaldığını duyunca telefonu ona verdim.

Önce hemşireyle, sonra Donna'yla konuşmasını dikkatle izliyor ve dinliyorum. Üvey annesinin sesini duyar duymaz yüzüne içten bir gülümseme yayılıyor. Dove her gün çok güzel, ama gülümsediğinde kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesiyor.

Dove'un mutlu ve memnun görüntüsünün keyfini çıkararak, istediği kadar konuşmalarına izin veriyorum. Yaklaşık yirmi dakika sonra, arka plandaki hemşirenin Donna'ya sabah egzersizi zamanının geldiğini söylediğini duyuyoruz. İki kadın vedalaşıyor ve Dove telefonu kapatıp bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım." Yani, her şey.

Öğleden sonra yaptığım antrenmandan sonra sıcak suyun yorgun cildime çarpmasına izin veriyorum. Saçımı yıkadığımda buhar tüm banyoyu doldurmuştu. Suyun süzülüşünü izlerken aklım Dove'a gidiyor. Bugün farklıydı, benim düşman olmadığım fikrine daha açıktı. Hâlâ temkinli ama artık daha az kızgınlık duyuyor gibi görünüyor.

Donna'yı aramasına izin verdiğimde gülümseyen ve çok mutlu olan görüntüsü aklıma geliyor. Onu böyle görmeyi seviyorum... neşeli, neşeli, sadece mutlu. Onun sürekli mutlu olmasını, tüm gün gülümsemesini, beni her gördüğünde gülümsemesini, ona her dokunduğumda gülümsemesini istiyorum.

İnleyerek sertleşen sikimi elime alıyorum ve onun gülümsediğini hayal ediyorum, güzel, dolgun dudakları sikimin etrafına sarılmış. Sertçe emiyor, beni ağzının derinliklerine alıyor. *Hay sikeyim.* Bahse girerim ağzı cennet gibi hissettiriyordur.

Dudaklarımdan bir zevk tıslaması kaçıyor. Onun içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki. Nerede ve nasıl olduğu umurumda değil. Ağzına, amına, götüne... Fark etmez çünkü eninde sonunda hepsine sahip olacağım. Ancak şimdilik sadece bir tanesi yeterli. Lanet elim dışında her şey.

Sikimi daha sert pompalarken, amının ne kadar sıcak ve ıslak olacağını düşünüyorum. Bekaretini aldığımda sikimi ne kadar sıkacağını. Onu ne kadar yavaş alacağımı, içinde kazandığım her santimin tadını çıkaracağımı.

Dove'a yapmak istediğim şeylerin resmi bir film gibi gözlerimin önünden geçerken elimi sıkıca kavıyorum. Taşaklarım sıkılaşıyor ve zevk artıyor. Tam duş fayanslarının üzerine büyük bir yük boşaltmak üzereyken, garip bir hisse kapılıyorum. Birinin beni izlediği hissi. Elim hâlâ sikimin içinde. Gözlerim çırpınarak açılıyor ve bir çift büyük maviyle birleşiyor.

Kim daha çok şaşırdı bilmiyorum, o mu, ben mi? Buraya tesadüfen girip beni görüp geri çıkmadı. Hayır, banyonun ortasında durmuş, mastürbasyon yapmamı izliyordu. Duş aldığımı bile bile buraya girdi.

Ağzı açık duruyor ve gözleri o kadar inanılmaz derecede geniş ki, sanırım onları bu kadar zorlamak acı veriyor olmalı. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, dudakları hafifçe kıpırdıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Şu anda o güzel kafasının içinde neler olup bittiğini bilmek için her şeyimi verirdim. Kararımı

vermem için sadece bir saniye var, dönüp gitmeden önce bir saniye.

İyi bir adam ona dışarı çıkmasını, yatak odasına gidip beklemesini söylerdi, ama bu sabahtan sonra ve

Bunca yıldır çok yakın ama bir o kadar da uzaktayken, bunu yapacak kadar güçlü değilim. Onu istiyorum, her ne şekilde olursa olsun onu almama izin verecek.

Cam kapıyı açınca buhar dışarı fişkırıyor. "Beni izlediğini görüyorum. Kıyafetlerini çıkar ve buraya gel."

Korku kısa süreliğine yüzünde parlıyor ama altında başka bir şey beliriyor. Merak mı? İhtiyaç mı? İstek?

Korksa bile, diğer duygu galip gelmiş olmalı ki gömleğinin eteğine uzanıyor.

Hareketleri yavaş ve sarsıntılı, pantolonunu indirip tişörtünü çıkarırken neredeyse emin değil. Önümde sade bir külot ve sütyenle duruyor ve ben bu görüntü karşısında patlayacak gibi oluyorum.

Mükemmellik.

"Utanmana gerek yok. Seni zaten çıplak gördüm." O tereddüt ederken, parmakları külotunun kenarlarına daldırırken söylüyorum. Zihninin çalıştığını, kendisiyle savaştığını görebiliyorum. Ne istediğini ve neyin doğru olduğunu düşündüğünü tartışıyor.

Belki de yapmaz? Belki de arkasını dönüp banyodan kaçır? Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Doğru şey.

Külotunu yavaşça bacaklarından aşağı indirip ayaklarına ulaştığında tekmeleyerek beni şoke ederken gözleri yüzümden ayrılmıyor.

Sırada sütyeni var ve kalçalarının arasındaki vadiye bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu anı hayal etmişim. Elimi bu görüntüye o kadar çok soktum ki, yasadışı olmalı. Onu zihnimde ne kadar sık becerdiğimi bilse dehşete düşerdi.

"I..." Yavaşça duşa girerken yanakları pembenin elli tonuna dönüşüyor. "Bu... Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Seni tanımıyorum. Beni kaçırdın. Bana ilaç verdin, ama..." Sanki o da inanmıyormuş gibi başını sallıyor.

Utanç yüz hatlarını ele geçiriyor ve bizi ayıran boşluğu geçmeden önce kapıyı kapatıyorum. Böyle hissetmesine izin veremem. Bunu sorgulamasına. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Biz parçalanmış bir ruhun iki farklı tarafıyız.

"Bunu yapıyorsun çünkü içten içe biliyorsun ki ben senin beni gösterdiğin gibi bir canavar değilim.

Evet, seni buraya isteğin dışında getirdim ama sana zarar verdim mi?" "Hayır," diye cevaplıyor endişeyle.

"Ve yapmayacağım. Ne olursa olsun ya da ne yaparsan yap, sana zarar vermeyeceğim. Sadece seni iyi hissettirmek istiyorum. Bunu istiyor musun? Sana dokunmamı istiyor musun?" Boğazı düğümleniyor ve dişleri alt dudağına gömülüyor. Evet demediği sürece parmaklarım ne kadar kaşınırsa kaşınırsın ona dokunmayacağım.

"Hiç bir erkekle çıplak kalmadım ya da bir erkeğe dokunmadım..." Kelimeyi yüksek sesle söylemeyi reddettiği için naifliği onu daha da çekici kılıyor.

Bedenine doğru eğilerek, titreyişini, tüylerinin diken diken oluşunu zevkle izliyorum. Onun tadına bakmak, hassas tenini emmek, onu işaretlemek istiyorum. Onu benim yapmak. Sonsuza kadar.

"Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi unuttun mu? Bakire olduğunu, seni becermeyi bırak, bir erkeğin sana dokunmasına bile izin vermediğini biliyorum."

Göğsü inip kalkıyor, dikkatimi diri göğüslerine çekiyor. "Bana dokunacak mısın?"

"Sadece sen istersen," diyorum kısık sesle, parmaklarımı göğsünün kabarıklığının altında gezdirerek. "İstedığın bu mu? Sana dokunmamı mı?"

Sesi o kadar yumuşak ki neredeyse cevabını duymuyorum. "Evet."

Kendimi yavaşça nefes almaya zorlayarak ona doğru eğiliyor ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Onu tembelce öpüyorum, ellerini kaldırıp göğsüme koyana kadar her okşamayı uzatıyorum. Minik tırnaklar etime batıyor ve diğerine geçmeden önce bir göğsünü yoğuruyorum.

Şimdi ikimiz de nefes nefese kaldık ve taşaklarım o kadar ağrıyor ki her an patlayacakmışım gibi hissediyorum. Bir an önce boşalmam lazım.

"Sana dokunmak istiyorum." Dudaklarım çenesinde ve boğazında geziniyor. Zonklayan nabzına ulaştığımda öpücüklerim daha da acıkıyor.

"Sen..." Masumca söylüyor.

Geri çekilerek kıkırdıyorum. "Hayır, yani, burada..." Elimini karnına doğru götürüyorum ve parmağımı tepesinin üzerinde gezdiriyorum.

"Seks yapmak istemiyorum," diye ağzından kaçırıyor sanki şu anda oraya gidiyormuşuz gibi. "Bunun için hazır değilim."

"Seks değil tatlım, sadece dokunmak. Başka bir şey değil."

Hayır diyecek gibi görünüyor ama sonra başını sallıyor. Gergin olduğunu söyleyebilirim ama gergin olmasını gerektirecek bir şey yok. Bunu onun için iyi hale getireceğim.

"Bacaklarını biraz aç." Hemen duruşunu genişletiyor ve parmaklarım sanki narin bir çiçekmiş gibi şefkatle teninde geziniyor. Kıvrımlarına ulaştığımda, bir parmağımı aralarından geçiriyorum ve onu benim için çoktan ıslanmış bulduğumda sırtıyorum.

Ona baktığımda, belirsizlikle bana bakıyor.

"Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim ve eğer durmamı istersen duracağım." Parmağımı klitorisine doğru çırparken, yüz hatlarının bir seksen yaptığını izliyorum. Gözlerinde vahşi bir şey var, kement atılması gereken bir aygır gibi.

"Dokunuşuma o kadar tepki veriyorsun ki... sanki benim için yaratılmışsın. Kahretsin, içinde olmayı çok istiyorum."

"Bu..." Kelimeyi bulamıyormuş gibi susuyor. "İyi mi?"

"Evet, çok iyi." Alt dudağını ağzına götürüyor ve ben de onun gibi ısırarak istiyorum ama bunun yerine tamamen onun zevkine odaklanıyorum. Bir süre klitorisine nazik daireler çizdikten sonra girişine doğru ilerliyorum, bir parmağımı yavaşça içine sokarken ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı veriyorum. Cennet gibi. Mutlak cennet, bunu tanımlayabilmemin tek yolu. Aletimin şişmiş kafasından spermeler sızıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

Dove parmağımın etrafında kenetleniyor ve ben onun melek yüzüne bakıyorum. Yine geriliyor, büyük olasılıkla sinirleridir; yine de emin olmalıyım.

"Seni incitiyor muyum?"

"Hayır... Seni istiyorum..." Sesindeki aciliyet bana doğruyu söylediğini söylüyor, ayrıca sırlıslık olmuş, parmaklarımı ıslatıyor, bunu istiyor.

Amcığı elimdeyken, parmağımı yavaşça kanalına sokup çıkarırken, klitorisine karşı baskıyı sürdürürken dikkatle yüzünü izliyorum.

Ve lanet olsun, onu izlerken gördüğüm şey, her zaman ona dokunduğumda nasıl olacağını hayal ettiğim şey. Öforik zevk gözlerini bulutlandırıyor. Gözbebekleri büyüyor ve ağzı açılarak mükemmel bir O harfi oluşturuyor. Bir seks tanrıçası gibi görünüyor.

Uyarılmışlığı elimi kaplıyor ve yakın olduğunu biliyorum, çok yakın. Parmağımı yukarı doğru kıvrarak kanalının üst kısmındaki dokuya sürtünüyorum. Tam o anda, parmaklarının sikimi tamamen kavramadan önce sıyırdığını hissediyorum.

Lanet olsun. Öldüm ve doğruca cennete gittim. Dişlerimi sıkarak, küçük eli sikimin etrafına sarılmışken kendimi uçmaktan zor alıkoyuyorum, beni yavaşça okşuyor, deneyimsizliği belli oluyor ama umurumda değil.

"Benim için gel tatlım, çırpındığını hissedebiliyorum, serbest kalmak için hazırlanıyorsun. Seni hissetmek istiyorum"

etrafımdaki gerginlik, gitmene izin verdiğini hisset. Benim için gel..." Dudaklarına doğru fisıldıyorum, içine biraz daha hızlı dalıyorum, avucum klitorisine çarpıyor.

Ağızından küçük seks kedisi sesleri dökülüyor ve tırnakları göğsümde sürüklenerek kırmızı izler bırakıyor. Acı sadece zevkimi arttırıyor. Serbest kalmak için çaresizim, onu sikimle doldurmak için çaresizim. Ama onun parçalanmasının nasıl bir his olduğunu bilmek için çaresizliğin ötesindeyim. Ellerimde parçalandığını hissetmek için.

"Ben..." Başlıyor ama zevke balıklama daldığı için bitiremiyor. Eli sikimin üzerinde hareket etmeyi bırakıyor ve amı parmağımın etrafında kenetlenmeye başladığında parmak uçlarına doğru iterken vücudu benimkine doğru yükseliyor. O kadar tahrik olmuştum ki, serbest kalmaya o kadar ihtiyacım vardı ki, onunla birlikte ben de paramparça oldum. Zevk şimşekleri içimde çakıyor, doğrudan ağrıyan taşaklarıma yöneliyor ve ilk kez amcığa dokunan bir genç gibi, dikişlerimi yırtarak çözülüyorum.

Aletimin başından yapışkan meni ipleri fişkırıyor ve Dove'un kalçasına inerek onu işaretliyor. Isı tenimde yırtılıyor, kalbim göğsümde gümbürdüyor ve tek hissedebildiğim kollarımda, parçalanıyor, amı elime karşı kremleniyor.

Bir süre sonra onu rahatça bırakıyorum ve gözlerim kalçasından aşağı damlayan salgıma takılınca gülümsüyorum. Ona genelde bu kadar kolay boşalmadığımı söylemek geliyor içimden ama yapmamaya karar veriyorum. Umursayacak kadar tecrübeli değil ve onu becerme zamanım geldiğinde, ona şimdiye kadarki en iyi sikiş performansını sunacağımdan emin olacağım.

"Teşekkür ederim." Alnının tepesine yumuşak bir öpücük konduruyorum ve ikimizin de nefes almasını bekliyorum.

Bana yarım bir gülümseme veriyor, gözleri orgazm sonrası zevkle dolu. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Suyu kapattıktan sonra ona doğru dönüyorum. "Evet, yaptın. Özel bir şeyin parçası olmama izin verecek kadar bana güvendin, yani evet, bir şey yaptın."

Omuz silkiyor. "Yapmadım, pek sayılmaz."

Kurulamasına yardım ediyorum ve sonra gri bir eşofman altı giyiyorum. Aceleyle dolaba giriyor ve gecelik giyerek çıkıyor. Gözleri yere dikilmiş, sanki bana bakmaya korkuyor. Endişe içimde düğümleniyor.

Çok sessiz. Sonrasında ne olacağını düşündüm bilmiyorum ama bu kadar geri çekileceğini düşünmemiştim. Belki de onu incittim ve bana söylemek istemiyor. Tüm bu süre boyunca yüzünü izledim ve dağıldığını hissettim, ama belki de bir şeyleri yanlış değerlendirmiştim.

Söz konusu o olduğunda böyle hissetmekten nefret ediyorum ve dilimi ısırmayı reddediyorum. Bir şey yapıp yapmadığımı bilmek zorundayım.

"Her şey yolunda mı?" Yatmak için uzandığımızda soruyorum.

Başını sallıyor ama benimle göz teması kurmuyor. "Her şey yolunda. Sadece garip hissediyorum, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi. Sanki bana dokunmana izin vermek kötüymüş gibi."

"Kötü değildi-" Açıklamaya başlıyorum ama bitiremeden sözüm kesiliyor.

"Sadece yatağa gidebilir miyiz? Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum." Her kelimesinde çaresizlik var ve kafasında neler olup bittiğini bana açıklaması için onu zorlamak istesem de bunu yapabileceğim başka zamanlar da olacak. Kavga etmek ve paylaştığımız anı mahvetmek istemiyorum, bu yüzden ışığı kapatıp yanına yatıyorum. Aramızda bir karış boşluk var, duşta ne kadar yakın olduğumuzdan sonra bu şimdi garip geliyor.

"İyi geceler, Dove,"

diyorum. "İyi geceler," diye
fısıldıyor.

Çok geçmeden uykuya dalıyor, yumuşak horultuları sessiz odayı dolduruyor. Ancak, hayatımdaki tüm gecelerde olduğu gibi, uyuyamıyorum ve onun yerine ona bakıyorum, mutlu bir uykuya dalmasını izliyorum.

T günler birbirine karışmaya başlar. Saat ya da güneş ışığı olmadığında zaman bir değişken değil. Duvarlar her gün biraz daha üzerime kapanıyor gibi. Artık hayatım uyumak, okumak ve yemek yemekten ibaret. En azından Max bu izolasyondan rahatsız değil. O hala mırıldanıyor

Kendimi. Öte yandan, benim kabin ateşim var.

Zane'den uzak durmak için elimden geleni yapıyorum ama bu sandığınızdan çok daha zor. Bir kutunun içine tıkıldım ve sadece onunla, beni tamamen şaşkına çeviren bir adamla iletişim kurmak zorunda kaldım. Burada olmak beni yalnız hissettiriyor. Güneş yok, hayvanlar yok, eksi Max var ve yapacak hiçbir şey yok. Normal, sıkıcı hayatımı her geçen gün daha fazla özleyorum. İnsanlarla konuşmayı, sohbet etmeyi özleyorum. Sadece bu duvarların dışında elde edebileceğiniz insani teması özleyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim, diğer insanlarla bağlantı kurmanın.

Ondan uzak durmaya çalışmakla onu aramak arasında sürekli bir savaş içindeyim. Şimdiye kadar beynim kazandı ve fiziksel dürtülerimi kontrol altında tutmayı başardım, ancak bunun çok uzun sürmeyeceğini çok iyi biliyorum.

Duştaki o geceden beri ne zaman göz göze gelsek vücudumun her yeri karıncalanıyor. Aptalca, yaptıklarımızı zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Kalın parmağı içime giriyor, bana sahip oluyor. Kontrolden çıkışımlı. Zevk boyunca beni nasıl tuttuğunu, benimle birlikte nasıl bitirdiğini.

Onun düşman olduğunu kendime tekrar tekrar söylemek, bedenim de benimle aynı şekilde hissetse daha kolay olurdu. Bu kafa karışıklığının bana tek yaptığı bitmek bilmeyen bir baş ağrısı vermek.

O gün neden tuvalete gittiğimi hâlâ bilmiyorum. Sanki zihnim kapandı ve bedenim kontrolü ele aldı. Duşun çalıştığını duydum ve yemin ederim sadece hızlıca bir göz atacaktım. Merak ve her şey. Kendi kendime, beni bu kadar uzun süre izlediği için onu izlemenin adil olacağını düşündüm. Ama sonra onu duşta mastürbasyon yaparken gördüm, eli sikine sarılmıştı. Büyüleyiciydi. Beni gördükten sonra bile umursamadım. Ayaklarıma bağlanmış beton bloklar bir yere gitmemi engelliyordu.

Aptalca. Bana dokunmasına izin verdiğim için aptaldım. Onun dokunuşunu arzuladığım için aptaldım. Max yanıma sokulurken ben kitap okuyormuş gibi yapıyorum.

Zane'in bana olan takıntısının bir başka boyutunu keşfettim. Sanki her şeyi biliyor, yani her

şeyi. En sevdiğin renk ya da yemek gibi basit şeyler değil. Neye alerjim olduğu, geçirdiğim ameliyatlar, çalışma saatlerim ve terapi programım.

Başkalarının asla fark edemeyeceği şeyleri biliyor. Mesela yarama dokunduğumda.

Bildiği diğer şeyleri düşünmemeye çalışıyorum... koruyucu ailede geçirdiğim zaman ya da o gece gibi. Bir parça zafer hissediyorum çünkü ne kadar çok şey bilirse bilsin, o geceyi bilemez. Polis raporunu okumuş olabilir ama gerçekte ne olduğunu bilmiyor çünkü kimseye anlatmadım.

Arada bir kendisiyle ilgili bir şeyler paylaşır, ancak bu anlar çok azdır ve bunların hiçbirisi büyük önem taşımaz. İtalyan yemeklerini sevmesi ama Çin yemeklerinden nefret etmesi gibi sıradan şeyler.

Ona mafya ile çalışıp çalışmadığını sormuyorum, çünkü bana söyleyeceklerinden korkuyorum. Öte yandan, onun hakkında en kötüsünü düşünmek benim için muhtemelen kötü bir fikir olmazdı. Bu kesinlikle ondan nefret etmemi kolaylaştırırdı.

Olayların neresinde olduğumu hâlâ çözebilmiş değilim. Bana olan takıntısının nerede ve nasıl başladığını bilmiyorum. Tek bildiğim Zane'in beni burada tutmaya ve dış dünyada gizlendiğini hissettiği kötülüklerden korumaya kararlı olduğu. Onun iyiliği ve bana karşı beslediği hisler yüzünden, nefretimi ve korkumu sürdürmek giderek zorlaşıyor.

Bana zarar vermeyi reddeden birinden nefret etmem imkansız. Evet, o benim tutsağım ama öyle davranmıyor. Bana hayatı boyunca beklediği bir sevgili gibi davranıyor. Nadir bir cam parçası gibi, onun için kırılganım. Güzelim. Bir rafa konulup bakılacak kadar. Ama ben bunların hiçbirisi değilim. Ya da en azından olmak istemiyorum.

Onun varlığının aşırı farkındayım ve bundan nefret ediyorum. Ona çekilmekten nefret ediyorum. O yakınımdayken meme uçlarım sertleşiyor ve içim yanıyor.

Aptal, hain vücut.

Kendime bunun daha önce hiç bir erkeğin ilgisini üzerimde hissetmediğim için olduğunu söylüyorum, belki de öyledir, ya da belki başka bir şeydir. Kabul etmek istemediğim bir şey. Üzerimde sahip olduğu güç korkutucu. Beni baştan çıkarıyor. Duştan beri bana dokunmaya çalışmadı ama istediğini biliyorum.

Bakışları olması gerekenden biraz daha uzun sürüyor ve evet, duygularını saklamakta iyi olabilir ama o kadar da iyi değil. Bana bakışı, açlıktan ölmek üzere olan bir adamın bifeğe bakışına benziyor. Sanki onu yiyip bitirebilir, hepsini tek bir ısırıkta tüketebilirmiş gibi.

Bu tek düşünce bile kafamdaki çarkın dönmesine neden oluyor. Ya bana olan takıntısını ona karşı kullanırsam? İçten içe beni istiyor, bunu görebiliyorum ve hissedebiliyorum, peki ya onu baştan çıkarmaya çalışırsam? Belki de bu şekilde.

"Benimle film izlemek ister misin?"

Dudaklarımdan tiz bir ciyaklama sesi çıkıyor ve sandalyeden bir adım kadar zıplıyorum. Hareketlerim kucağımdaki kitabın yere düşmesine neden oldu. "Tanrım!" Kalbimin yerinden fırlamasını engellemek için bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Ortaya çıkmadan önce biraz gürültü yapsan iyi olur."

Zane iki gamzesini göstererek sırtıyor. İçimin şimdiden ısındığını hissediyorum. Hormonlarım kontrolden çıktı. O kadar yakışıklı ki acıtıyor. Vücudu taştan kesilmiş, yüz hatları tehlikeli ama çekici. Onu sokakta görseydim, sadece çekici bulmazdım. Salyalarım akardı.

"Etrafının daha fazla farkına varmalısın. Beş dakikadır burada durmuş sana bakıyorum."

Beni ne kadar kolay izlediğini şimdi anlıyorum. Hayalet ya da ninja gibi ya da ikisi birden. Ve görünüşe göre, daha iyi dikkat etmem gerekiyor. Belki de dikkat etseydim, şu an burada olmazdım.

"Yani bu evet mi hayır mı?"

"Uhhh." Yüzüm güneşin sıcaklığına kadar ısınıyor. "Evet, tabii." Aramızdaki mesafeyi korumak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Belki de Şimdi planımı uygulama zamanıdır. Bu konuda hiçbir Şey bilmiyorum.

Bir erkeği baştan çıkarmak, ama tek yapabileceğim denemek. Bu benim tek umudum. Ayrıca, Zane ne kadar tecrübesiz olduğumu biliyor. Bir şeylerin ters gittiğini fark edemeyecek gibi değil.

Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onu takip edip oturma odasına geçiyorum. Kanepeye uzanıp yumuşak minderin ve büyük yastıkların beni yutmasına izin veriyorum. Filmi açmasını izlerken bir yandan da çok gergin görünmemeye çalışarak bir plan yapmaya çalışıyorum.

Film başladığında ve o yanımdaki kanepeye yerleştiğinde, aklıma hiçbir şey gelmiyor. Endişelerim Jenga blokları gibi üst üste yığılıyor. Tek bir yanlış adımda her şey yerle bir olabilir.

"İyi misin?" Zane dönüyor, içime ulaşan ve bırakmayı reddeden o derin çakıllı sesiyle bana soruyor.

Ağzımı açarsam ağzımdan çıkabileceklerden korkarak başımı sallıyorum. Zane bana yarım bir gülümseme veriyor ve dikkatini tekrar televizyona yöneltiyor.

Göz ucuyla onu izliyorum. Filmi izliyormuş gibi görünüyor ama izlemiyor. O da beni izliyor. Hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum.

Göğsümde çırpınan bir his var. Sanki bir kelebek yorulmadan kanatlarını çırpıyor, kaçmaya çalışıyor.

Sadece yap. İlk hamleyi yap. Bu senin tek çıkış yolun.

Zane'e yaklaşırken, acaba ne kadar gergin olduğumu hissedebiliyor mu? Gah, ne düşünüyorum ben? Tabii ki hissedebilir. Dediği gibi, beni benden daha iyi tanıyor, bu arada bu çok korkutucu.

Hareket etmeye devam etmek için kendimi zorluyorum, gittikçe yaklaşıyorum. Eğer şimdi durursam, daha fazla hareket edemeyeceğim, bu yüzden devam etmeliyim. Korkuyu bastırmalıyım. Ona yaklaşırken hareketlerimi ince tutmaya çalışıyorum ama bu düşündüğünüzden çok daha zor.

Yanaklarımdaki sıcaklığı ve kaslarımdaki gerginliği görmezden gelerek, vücut ısısının yan tarafıma yayıldığını hissedebileceğim kadar yakın olana kadar hareket etmeye devam ediyorum. Zane bana kıyasla devasa, vücudu benimkini cüceleştiriyor ve ben onun yanına sokulmaya çalıştıkça bunun daha çok farkına varıyorum.

Bunun benim için neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Her gece bana sarılıyor, bu farklı olmamalı ama öyle. Çok daha farklı çünkü geceleri bana seçme şansı vermiyor. İstesem de istemesem de beni göğsüne çekiyor ve sarılıyor.

Ancak bu yüzde yüz benim seçimim. Bunu ben başlatıyorum. Karanlık sulara balıklama dalıyorum. Batma ya da yüzme zamanı.

Zane'in beni fark etmemesi için düzensiz kalp atışlarımı ve nefes alış verişimi sakinleştirmeye çalışarak filme odaklanıyorum ve yanımdaki kas duvarını görmezden geliyorum. İçimdeki gerginlik yavaşça azalıyor ve başım koluna yaslanana kadar Zane'e daha da yaslanıyorum.

Geri çekilip çekilmeyeceğini ya da itiraz edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum, ama vücudu benimkine yapışmış halde kalıyor. Muhtemelen vücudumun yakınlığından, ona yakın olmak için kendi başıma çaba göstermemden hoşlanıyor. Film oynadıkça, gözlerimin onun kalçalarının tepesine doğru yöneldiğini fark ediyorum.

Şimdi yapmalı mıyım? Penisini avuçlamak çok mu yerinde olur? Çaresiz görünmek istemiyorum, ama dürüst olmak gerekirse öyleyim, yani gerçekten önemli mi? Sabır benim güçlü yanımdan değil ve burada olmak beni daha da sabırsız yaptı.

"Filmi izliyor musun ki?" Zane beni hazırlıksız yakalayarak soruyor.

"Uhh..."

"Sırf sana sarılayım diye benimle izlemek zorunda değildin. Film olsun ya da olmasın, sana yakın olmak benim için sorun değil." Sözlerinin bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Sanki değerliymişim, bir hediyeymişim gibi.

Anında, onu bu şekilde kandırdığım için kendimi kötü hissettim. Hasta ve kafayı yemiş olabilir ama gerçekten de kendimi güvende ve rahat hissetmemi sağlamaya çalışıyordu ve birçok açıdan da bunu başardı. Will'den beri kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Zane bana rahatlık veriyor, beni koruyor ve sormadan bile benim için bir şeyler yaptığını biliyorum. Asla hayal edemeyeceğim şeyler.

"Oh, tamam," diye mırıldanıyorum. "Yine de filmi izlemek istiyorum," diyorum, aslında hiç dikkatimi vermemiş olsam da.

Zane kolunu kaldırıyor ve yaklaşmam için işaret ediyor. Davetini kabul ediyorum ve yanına sokuluyorum. Kolunu indiriyor ve omuzlarımın üzerinden geçirerek beni sıcaklığıyla sarıyor. Güzel bir his. Doğru. Sanki burada olmam gerekiyormuş gibi.

Film sonuna kadar oynuyor ama gerçekten konsantre olamadım. Kafamın içinde kendimle çok fazla tartışıyorum, başım ağrıyor.

"Yatmaya hazır mısın?" Zane uzaktan kumandayla televizyonu kapatarak soruyor.

"Evet, tabii..." Birbirimizden ve kanepeden ayrılıyoruz. Birlikte yatak odasına doğru yürürken kalbim saatte milyonlarca mil hızla atıyor. *Bunu yapabilirim.*

"İyi olduğuna emin misin? Gergin görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diyorum. Muhtemelen benim hissettiklerim kadar inandırıcı gelmiyor.

Yatak odasına girdikten sonra pijamalarımı giyip banyoda üstümü değiştiriyorum. Üst düğmeleri bilerek açık bırakıyorum ve normalde olduğundan biraz daha fazla tenimi gösteriyorum.

Geri döndüğümde Zane çoktan yatağa yayılmıştı. Battaniye alt yarısını örtüyor, üst bedeni çıplak. Kaslı göğsü tam teşhir halinde. Ağzım sulanmaya başlıyor ve içim daralıyor.

Yatağa doğru ilerlerken seksi bir şekilde yürümeye çalıştığımı gören Zane kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Yanındaki battaniyenin altına giriyorum ve normal kaşık pozisyonumuzu almak yerine yüzümü ona dönüyorum. Kolumu ortasından geçirerek göğsünü yastık olarak kullanıyorum.

Bu şekilde, onun kalp atışlarının sabit ritmini duyabiliyorum ve benimkinin şu anda ne kadar hızlı attığını merak ediyorum. Zane komodine uzanıyor ve ışığı kapatarak odayı karanlığa gömüyor.

"İyi geceler, Dove."

Ya şimdi ya da asla.

"Aslında," diye fısıldıyorum ve elimin karnından aşağıya doğru inmesine izin veriyorum. Korkumu bastırarak kalçasına ulaşıyorum ve bacaklarının arasındaki çubuğu sıyrıyorum. Kalın ve sert ve aniden bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Sanırım boyumdan büyük bir işe kalkıştım.

"Ne yapıyorsun?" Zane'in sesi bir kova soğuk su gibi. Ona dokunmak ateşmiş gibi elimi çekiyorum.

"BEN..." Zane beni sırt üstü çevirip üzerime tırmanmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu.

"Benimle oyun oynama, Dove," diyor, yüzü benimkine o kadar yakın ki naneli nefesi yüzümde dolaşıyor. İri bedeni üzerime abanıyor, beni içine hapsediyor, yatağa bastırıyor.

Karanlıkta yüz hatlarını seçmek zor ama kızgın olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Bunu tenimde bir dağlama demiri gibi hissedebiliyorum.

"Değilim." Yalan söylüyorum... sayılır.

"Seni becermemi mi istiyorsun? Bunu hemen şimdi yapabilirim. Sadece söyle, kıyafetlerimizi çıkarayım ve içine öyle bir gireyim ki kime ait olduğunu asla unutmayasın. İstedğin bu mu, Dove?"

Evet de, evet de. İstedğin buydu.

Aramızda büyüyen ereksiyonunu hissedebiliyorum, uzun ve sert, vücutlarımızın arasında yuvalanmış. Nem külotumu ıslatıyor ve meme uçlarım gerginleşerek gömleğime sürtünüyor. Bedenim hazır, ama ben...

"Bilmiyorum..." *Tanrım, tam bir korkağım.*

Daha da yakınımaya eğilerek kulağımın kabuğuna fısıldıyor, "O zaman benimle dalga geçme."

Üstümde olduğu kadar hızlı bir şekilde gitti. Yanıma yerleştiğinde hâlâ derin derin nefes alıyordum. Bizi döndürerek her zaman yaptığı gibi beni göğsüne çekti. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum, böylece az önce büyük bir hata mı yaptım yoksa birinden zar zor mu kurtuldum diye düşünürken uyuyabiliyorum.

I Uykuya daldığım gibi, içimde korkunç bir hisle uyanıyorum. Bu benim ilk rodeom değil. Daha önce birçok kez kadınlarla birlikte oldum ve Dove'u karakterinin dışında davrandığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Bu o değil. O tatlı, saf ve inanılmaz derecede masum. Elimi uzattığımda Horoz onun yapacağı bir şey değil... tabii benimle oynamaya çalışmıyorsa. Bu durumda, bu çok mantıklı olurdu.

Amacının ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama önemli değil. Her iki şekilde de, beni manipüle edebileceğini düşünüyor. Vücudunu bir silah olarak kullanmak. Ha. Bu düşünce bile başlı başına gülünç. Başka bir kadın olsaydı, onu bağlar ve ağzından çıkan kelimeleri sikerdim. Az bir çabayla ne yaptığını öğrenirdim, hatta dün gece bile yapabilirdim.

İçimde sessiz bir öfke kabarıyor. Şimdiye kadar nezaket gösterdiğim tek kişi o ve ben böyle mi ödüllendiriliyorum? Günlerdir buradayız; şimdiye kadar sadece onun güvende olmasını istediğimi anlamış olmalı. Başlangıçta korktuğunu anlıyorum ama kendimi defalarca kanıtladım. Yine de beni kullanmak mı istiyor? Beni manipüle etmek mi? Seksi bana karşı mı kullanacak?

Oyun oynamak mı istiyor? Olur. Ben de oynayacağım. İyi davrandım. Merhamet gösterdim. Belki de ona, seni arzulamaktan deliye dönmüş bir adamı kışkırttığında neler olacağını göstermeliyim. Tam zamanında, Dove yanımda kıpırdandı.

Kollarımda dönüyor, gözleri yavaşça kırpışarak açılıyor. Ona kızgın olsam da güzelliğine hayranım. "Sabah oldu mu?" Uykulu uykulu soruyor.

En azından birimiz dün gece iyi uyudu.

"Evet, kalkma ve parlama zamanı." Elini omzuma koyduğunu hissettiğimde önce ben çekiliyorum ve yataktan yuvarlanmaya başlıyorum. "Evet?" Omzumun üzerinden fırlatıyorum.

Dove utanmış bir ifadeyle yorgana bakıyor. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum ama içimden gelmiyor. Şu anda değil. İkimiz de hazır olmadığını bildiğimiz halde beni kendisiyle seks yapmaya ikna etmeye çalışmasına hâlâ kızgınım.

Sebebi ne? Bunu yaparsa gitmesine izin vereceğimi mi sanıyor?

"Dün gece için özür dilerim. Ben... Ben ne düşündüğümü bilmiyorum," diye utanarak mırıldanıyor ve yanaklarında iki parlak noktanın oluştuğunu görebiliyorum. Dün gece olayları ele alış tarzımla onu yaraladım, ama buna mecburdum ve o anlayana kadar bu şekilde ele almaya devam edeceğim çünkü beni çok zorlarsa, patlayacağım ve ikimiz de mahvolacağız.

"Sorun değil. Bir hata oldu. Her şey yolunda," diyorum. Gerçi beynim bana öyle olmadığını haykırıyor. Lanet olası sikim sürekli sertleşiyor ve taşaklarım onun yüzünden sürekli ağrıyor. Tatlı kokusu etrafımı sarıyor ve vücudu ona günahkârca kötü şeyler yapmam için beni baştan çıkarıyor.

Kendini bana atmasına gerek kalmadan da onu yeterince istiyorum. Olduğumdan daha fazla baştan çıkarılmaya ihtiyacım yok.

"Yine de kızgın görünüyorsun." Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Bunu seni kızdırmak için yapmadım."

Gerginim. "Hayır, bunu ne yapacağımı görmek için yaptın ama bir dahaki sefere seni almaktan kendimi alıkoyacağıma söz veremem. Seni buraya kadar bağışladım, bunu benim için olması gerekenden daha zor hale getirme. Ben sadece insanım ve bekaretini alma zamanı geldiğinde bunu hak ettiğin gibi yapacağıma dair kendime söz verdim ama sen bunu her geçen gün daha da zorlaştırıyorsun."

Dove bana şaşkın bir bakış attı. "Daha önce seks yapmadığımı nereden biliyorsun?"

Bunu yapmak için çok erken ama neden olmasın? Ya şimdi ya da beş dakika sonra. Gözlerini tamamen görebilmek için ona dönerek, "Çünkü kimsenin o kadar ileri gitmeyeceğinden emin oldum. Sen her zaman benim olacaktın."

Ağzı bir anda açıldı ve gözleri şok içinde genişledi. Bir süre bana baktı, az önce ona verdiğim bilgiyi işliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen akıllı bir kızsın. Ne anlama geldiğini biliyorsun." Kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdim. "Onları korkutup kaçırdın mı?"

Omuz silkiyorum, birkaçını öldürdüğümü ona söylememeye karar veriyorum. "Yani, öyle de denebilir, evet. Başka bir randevu için geri gelmediklerinden emin oldum. Hatta bazılarının randevuya hiç gelmemelerini bile sağladım." Evet, ben lanet olası bir pisliğim, ama hiçbir şey ve hiç kimse benim olana dokunamayacak ya da lekeleyemeyecek.

Dove bembeyaz bir kardı ve bir pisliğin onun üzerine işemesine izin veremezdim. Çıktığı adamlar domuzdu ve sadece bacaklarının arasına girmek istiyorlardı. Bu pisliği asla izlemeyecektim.

"Bunca zaman bende bir sorun olduğunu düşündüm..." Sesini hüzün kaplıyor, ama gözleri hızla ateşe dönüyor ve başını öfkeyle sallıyor. Onun bu ifadesi benim öfkemi birkaç basamak aşağıya çekiyor. "Beni istemediklerini düşündüm. Çirkin ve sevimsiz olduğumu. Bende bir sorun olduğunu düşündüm!"

Hay sikeyim. Kahretsin, bu hale gelmesini beklemiyordum. Sözlerindeki acı, göğsüme saplanan bir bıçak gibi. Ona uzanıyorum, tek yapmak istediğim onu rahatlatmak, ama parmaklarım elini sıyırdığında geri çekiliyor. Bana hayatını mahvetmişim gibi bakıyor, ama sadece daha iyi hale getirdiğimi görmüyor mu?

Göğsüm sıkışarak, "Özür dilerim, Dove. Bunu sadece seni korumak için yaptım. Seni incitmeye çalışmıyordum.

Sen bunların hiçbirini değilsin. Sen mükemmelsin."

Yataktan kalkıyor, aramıza çok fazla mesafe koyuyor.

"Bana yalan söyleme! Bunu yaptın çünkü bencilsin ve beni kaçırma şansın olmadan önce başka birine aşık olmamı istemedin. Beni yalnız istedin çünkü sen bana sahip olamazsan, kimse olamaz. Bu doğru değil mi?"

Onu yakalayıp yatağa geri atmamak için kendime hakim olmam gerekiyor. Onu bağlamak ve benimle birlikte bu yatağa bağlı tutmak için. Evet, az önce söylediği her şey doğru. Ona kimse sahip olamaz, sadece ben. Evet, bencilik ettim ve evet, bir şekilde yalnız kalmasını istedim. Kendisini

hatalıymış gibi hissetmesini hiç istemedim ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Geçmişin hiçbir önemi yok. O artık benim.

Konuşurken sesimi öfke dolduruyor. "Birini bulmuş olsaydın da fark etmezdi. Onu yok ederdim ve seni yine de alırdım. Sen benimsin, bunu görmüyor musun?"

Dove'un minik elleri yumruk şeklinde ve vücudu dizginlenemez bir öfkeyle titreşiyor. Acaba bana yumruk atıp öfkesini dışa vuracak mı?

"Ben senin değilim! Ben duyguları olan bir insanım. Bir hayvan ya da bir şey değil. Ben senin değilim ve asla da olmayacağım!"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yataktan kalkıp odanın diğer ucuna geçiyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve düşünmüyorum. Sadece tepki veriyorum. Dove'u ensesinden kavrayıp, ona bakarken olduğu yerde tutuyorum. Vücudu titremeye başlıyor ve onu korkuttuğumu biliyorum ama belki de ihtiyacı olan şey budur. Onun şımarıklığından bıktım. Bizim için, onun için yaptığım her şeye nankörlük etmesinden bıktım.

İçimi bir soğukluk kaplıyor. Benim olmadığını söylemeye nasıl cüret eder. O hep benimdi ve hep *benim* olacak.

"Sen. Benimsin!" Yüzüne doğru homurdandım. "Senin için öldürdüm, senin için kanımı akıttım, senin için her şeyimi feda ettim. Ne olmanı istersem o olacaksın."

"Senden bunların hiçbirini yapmanı istemedim!! Bunu hiç istemedim. Seni hiç istemedim!" İşte böyle, patladım. Sabrım tükendi. Şu anda hissettiğim tek şey öfke. Yakıcı, kırmızı sıcak öfke. Görüşüm bir anlığına bulanıklaştı.

Ensesini serbest bırakıyorum ve parmaklarımı ipeksi saç tellerine batırıyorum. Bir yumruk dolusu saçla başını geriye yatırıp beni görmeye, gerçekten görmeye zorluyorum. İri, mavi gözleri korkuyla doluyor ama ben umursamayacak kadar ileri gitmiş durumdayım. Benden bu kadar. Ellerini kaldırıp göğsüme koyuyor ve beni itiyor ama ben lanet olası bir dağım ve bir santim bile kıpırdamıyorum.

"Bu hiçbir zaman senin seçimin olmadı ve olmayacak. Benimle istediğin kadar savaş. Ağla. Yalvar. Yalvar." Aşağı bakarken gözlerim nabzına takılıyor ve eğilip hassas derisini yalayarak korkusunu tadıyorum. "Sen benden kurtulmadan önce ben öleceğim."

"Canımı yakıyorsun," diye inliyor Dove, elime karşı mücadele ediyor. Geceliğini yukarı itmek ve külotunu üzerinden yırtmak istiyorum. Ona bir ders vermek için. Eğer orada durabileceğimi bilseydim, dururdum. Ama yapamayacağımı biliyorum. Bana yalvarsa bile yapamazdım, bu yüzden istediğim son şeyi yaptım. Gitmesine izin verdim. Saçını tutmayı bıraktım ve bir adım geri attım.

"Senden nefret ediyorum!" Dudaklarından öfkeli bir pantolon çıkıyor ve ben de kendi öfkemden taşıdığımı hissediyorum. Bu odadan çıkmalı, ondan uzaklaşmalıyım.

"Benden istediğin kadar nefret et, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sen hala benimsin ve öfken geçtiğinde bile burada olacaksın. O yüzden benden nefret et. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Odadan çıkarken kendi öfkemde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Kütüphaneye ulaştığımda kapıyı arkamdan kapatıyorum ve sandalyelerden birine oturuyorum. Başımı uzun süre ellerimin arasında tutarak nefesimi ve zihnimi yeniden düzene sokmaya çalışıyorum.

Başka bir şey düşünmem gerekiyor, kasaya doğru yürüyorum, kodu giriyorum ve bilgisayarla telefonu çıkarıyorum. Dış dünyadan gelen bazı şeylerle uğraşmak yardımcı olmalı. Her Geyi ayarladıktan sonra e-postalarımı ve mesajlarımı kontrol ediyorum. Christian'dan çok sayıda mesaj var ve her birini okudukça Dove'u kaçırma kararım konusunda daha da iyi hissediyorum.

Bana kızı getir, ben de seni bağışlayayım.

Seni ve kızı bulup öldürmeleri için adamlarımı gönderdim. Sen iyi bir çocuksun, Zane, ama mafyaya bulaşmayacaksın.

Christian: Kız hangi cehennemde?

Christian: Sen öldün.

Bunun gibi en az bir düzine mesaj daha var. Bazıları ikimizi de ele vermezsem işkence ve tecavüzden bahsediyor. Yine de korkmuyorum. Dove'u burada asla bulamayacaklar. Onu sakladığımdan asla şüphelenmeyecekler. Onun benim için kim olduğunu bilmiyorlar. Tıpkı Dove'un Christian için kim olduğunu bilmediğim gibi, ama bunu çözeceğim. Yaşadığımız dünyada hiçbir şey uzun süre gizli kalmaz.

Bazı rüşvetçi pislikler bilgi için teklif ettiğim parayı alacak. Bu daha önce de oldu ve yine olacak. Bir süre ortalıkta görünmememiz gerekiyor, sonra birilerine ulaşp işi başlatabilirim.

Dove'un dairesindeki güvenlik kameralarını kontrol ettim. Evin tamamen yağmalanmış olduğunu görünce şaşırmadım. Dairesinin şu anda nasıl görüldüğünü görebilseydi, harap olurdu ya da belki sonunda bana kendi güvenliği için burada olduğuna inanırdı.

Onu karanlıktan kurtardım, kalp kırıklığından kurtardım. Benimle savaşmak yerine bana teşekkür etmeliydi. Söylediklerini düşünmek beni daha da kızdırıyor ve düşüncelerimi tamamen kapatıyorum. Bilgisayarı ve telefonu kilitleyerek bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Henüz kahvaltı ya da kahve yapmadım ama midemin ikisini de kaldırabileceğini sanmıyorum. Egzersiz yapmaya karar verdim. Kaslarımdaki bu gerginlikten kurtulmam gerekiyor.

Bir çıkışa ihtiyacım var ve kum torbası bu konuda en iyi şansım olacak.
günü atlatmak.

IO odadan çıktıktan sonra nefesimi kontrol altına almam uzun zaman alıyor. Saçımı çektiği yerde kafa derim karıncalanıyor ve içim saf öfkeyle burkuluyor. Hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Nefret tarafından tüketilmişim. Tek yapabildiğim kaçmayı düşünmek. Ben onun için bir insan değilim. Ben bir saplantıyım, bir nesne. Sahip olduğu ve kimsenin dokunmasına izin vermeyeceği bir şey.

Tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum. Benden aldığı onca insan... *Shawn*. Ona, onlara yaptığı kötü şeyleri hayal bile edemiyorum. Korku içimi sarıyor. Ondan asla kurtulamayacağımı söyledi. Gözlerimden yaşlar dökülüyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Bunu kendi hastalıklı zevki için yaptı. Beni korumuyor. Beni tutuyor. Beni kilitliyor. Kurban olmayacağım. Beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Ne yapmak zorunda kalırsam kalayım, bundan kurtulacağım. Gözyaşlarımı silip, giyinmek için kendimi zorluyorum.

Giysilerimi giymem sonsuza kadar sürüyor, odadan çıkmam daha da uzun sürüyor ama çıktığımda Zane'i hiçbir yerde bulamıyorum. Onu göremediğim için kalbimde garip bir acı hissediyorum ama bu duyguyu kendimden uzaklaştırıyorum. Benden hiçbir şey hak etmiyor, en azından benim onu önemsememi hak etmiyor. O bir canavar, bir katil ve bir suçlu. Bana zarar vermemiş olabilir ama başkalarına zarar verdi ve bu da aynı şey.

Oturma odası da mutfak gibi boş. Spor salonuna ve kütüphaneye giden koridora doğru yürümeye devam ediyorum. Gürültü yapmamak için elimden geleni yapıyorum ve spor salonunun kapısına ulaştığımda Zane'i görüyorum. Yerde sınav çekiyor, tüm dikkatini her bir yukarı ve aşağı tekrarı saymaya vermiş. Birkaç adım ötede duran serbest ağırlıklara bakıyorum.

İşte sana fırsat...

Onu ıskalarsam ya da nakavt edemezsem mahvolacağımı biliyorum. Bunun geri dönüşü yok ama diğer seçenek daha kötü. Beni burada gerçek canavarlara benzeyen bir adamla kalmaya zorluyor ve ben bunu yapamam. Nemli avuçlarımı yoga pantolonumun önüne silerek ağırlık rafına doğru yürüyorum ve on beş kiloluk bir dambıl alıyorum. İşimi görecektir. Gergin bir şekilde, Zane'e yaklaşırken ona çelme takmamak ya da ürkütmemek için elimden geleni yapıyorum.

Yapabilirsin. Kısa bir an için ağırlığı geri verip uzaklaşmayı düşündüm. Ben kimseyi incitecek biri değilim ve bu bana zarar verecek. Beni içten içe parçalayacak. Bunun dışında bir yol göremiyorum. Ya o ya ben ve kendimi kurtarmak zorundayım.

Ağırlığı başımın üzerine kaldırırken karnımdaki kaslar geriliyor. Gözlerimi kapatarak -çünkü

buna bakamam- bir kavis hareketiyle aşağı indiriyorum. Ağır yük başımı kaldırırken

temas etti ve vücudu bir gümbürtüyle yere düştü. Ağırlığı tekrar kaldırıyorum, kafasının arkasını hedefliyorum, muhtemelen en başta hedeflemem gereken şeyi.

Ancak ben ağırlığı başımın üzerine kaldırırken Zane yuvarlanıyor ve yıldırım hızıyla ayağa kalkıyor. Korku beni sardı ve donup kalmama neden oldu. Yüzüne düşen karanlık gölge dehşet vericiydi. Zane beni önemsiyor olabilir, takıntılı olabilir ama şu anda tek gördüğüm bana zarar vermek isteyen bir adam. Ciğerlerim büzüşüyor ve boğazım sıkılıyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve o bana henüz dokunmadı bile.

Beni öldürecek.

"Ne zaman bırakacağını bilmiyorsun, değil mi?" Dudağı öfkeyle kıvrılıyor ve ağırlığı elimden çekip alıyor, sanki hiçbir şey değilmiş gibi arkasından yere fırlatıyor.

Öleceğim. Bunu hissedebiliyorum. Gözlerinde cinayetle bana bakıyor ve gidecek hiçbir yerim, ondan kaçacak hiçbir yolum yok. Bana doğru hamle yaparken boğazımda yükselen çığlığı yutkunarak bastırıyorum, burun delikleri bir boğa gibi açılıyor.

Beni kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı. Sertçe yere düştüm ve sırtına vurmaya ve ayaklarımı tekmelemeye başlamam yarım saniye kadar sürdü.

"Benimle savaşmaya devam et, Dove. Mücadele ettiğini hissetmek sikimi sertleştiriyor ve ikimiz de beni ne kadar çok istediğini biliyoruz."

"Bırakın beni! Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum ve bir daha bana dokunmana asla izin vermeyeceğim. Asla." Şimdi kelimeleri haykırıyorum, sesim korku ve öfkeden çatlıyor.

Ben daha ne yapacağımı bilemeden Zane beni bırakıyor, ama bir bez bebek gibi yatağa fırlatıldığımda rahatlamam kısa sürüyor.

Sert vücudu bir anda benimkini örtüyor ve ben uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni yerinde tutuyor, parmakları kalçamdaki ete batıyor. "Sana diğer herkese davrandığın gibi davranmamı mı istiyorsun? Nezaketimi istemiyor musun? Çünkü şimdiye kadar sana verdiğim tek şey buydu. Hâlâ benimle savaşıyor ve kaçmaya çalışıyorsun. Tüm bunları seni korumak için yapıyorum ama sen bunu görmüyorsun. En büyük canavarım ben değil, başkası olduğunu görmüyorsun. Neden gerçeği göremiyorsun?"

Yırtıcı bir hayvanın pençesindeki yaralı bir hayvan gibi vücudumu büküyor ve bacaklarımı tekmeleyerek ona bir yumruk indirmeyi umuyorum. Ancak Zane yetenekli ve beni yatağın daha derinlerine bastırarak saldırılarımı daha başlamadan durduruyor.

Nefesim kesik kesik geliyor ve sanki boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Korkudan boğuluyorum. Hissedebildiğim tek şey vücudunun ağırlığı. Sert aleti karnıma dayanıyor ve sanırım kusacağım. Boğazımda safra yükseliyor.

Dövüşün. Dövüş! İçimin derinliklerine inerek, saldırıyorum. Elimle yüzünün tam ortasından yakalıyorum ve tırnaklarımı burnuna ve yanağına geçirerek derin oyuklar açıyorum.

"Siktir!" İki bileğimi de tek eline alıp göğsüme bastırıyor. Beni kıstırdığında, nefes almak bir yana, zorlukla hareket edebiliyorum. Yüzüme doğru eğildiğinde tek gördüğüm bana bakan şeytan oluyor.

Gözlerindeki bakış saf şiddet. Acı, ıstırap, ızdırap vaat ediyor. Bu benim tanıdığım Zane değil. Bu, düşünmeden öldüren, beni istediği yerde tutmak için her şeyi yapacak olan saplantılı adam.

"Bunu gerçekten yapmamalıydın, Dove."

Hayır. Bu gerçek değil. Birdenbire, bu gerçek oldu. Vücudu bana karşı. Kaya gibi sert aleti. İki bedenimiz arasında fokurdayan yakıcı sıcaklık. Nefret ve şehvet birbirine karışıyor.

"Lütfen. Bunu yapmak zorunda değilsin. Özür dilerim..."

"Oh, biliyorum... Sana bir ders vermem gerekiyor. Kabul etmek istemediğin şeyi sana

göstermeliyim. Biz

Birbirimize aitiz ve bunu size kanıtlamanın zamanı geldi."

Bileklerimi bıraktı ve kıyafetlerimi yırtmaya başladı. Sütüyenim ve gömleğim bedenimden sökülürken kumaş yırtılıyor ve serin hava tenimi öpüyor. Korkudan titriyorum ama yine de kaçmak için göğsüne doğru olabildiğince sert itmeye çalışıyorum. Yine de bir anlamı yok. Onu hareket ettiremiyorum. O çelik bir duvar, soğuk ve aşılmaz.

Bileklerimi bir kez daha yakalayarak bu kez başımın üzerinde tutuyor. Boştaki eliyle yatağın yanındaki çekmeceye uzanıyor ve daha önce bana taktığı kelepçeyi çıkarıyor. Bir dakika sonra, soğuk metal bileğimin etrafına bağlandı ve diğer ucu yatak başlığına tutturuldu. Başka bir çift çıkarıyor ve aynısını diğer elime de yapıyor.

"Lütfen..." İnliyorum ama ben bile yalvarma zamanının geçtiğini biliyorum. Kendi mezarımı kazdım ve şimdi onun içinde yatmak zorundayım. "Bana asla zarar vermeyeceğini söylemiştin!"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Zane, pantolonumu hızla indirip külotumla birlikte aşağı çekerken ve beni tamamen çıplak bırakırken. "Beni öldürmeye çalıştın. Bensiz buradan nasıl çıkabileceğini sanıyorsun? Kapının şifresi sende yok. Burada öldürdün!"

Tüm vücudum titriyor, kıyafetlerini çıkardıkça korkum daha da artıyor. Çok sert, çok kızgın aleti ortaya çıkıyor ve korkum yeni boyutlara ulaşıyor. O kadar büyük ki, üzerindeki damarlar kabarıyor, gözle görülür bir şekilde zonkluyor.

Bekaretimi bu kadar vahşi bir şekilde kaybedeceğimi, acımadan benden alınacağını düşünmemiştim ama onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"İstedüğün bu muydu?" Bana bakıyor. "Senden bir şey alacak kadar kızgın olmamı mı istiyordun? Seçimi senden almamı, böylece bunu istediğini kabul etmek zorunda kalmamanı mı?"

"Senden nefret ediyorum," diye yalan söylüyorum. Etmeliyim ama edemiyorum, şimdi bile. Gözlerimi sıkıp dünyayı kapatmaya çalışıyorum.

Dışarı.

"Benden nefret etmeye çalışıyorsun ama ikimiz de gerçekten nefret etmediğini biliyoruz.

Yapamazsın, biz birbirimize çok bağlıyız.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin. Biz birbirimize aitiz ve sana ne kadar ait olduğumuzu göstermek üzereyim." Dudakları dudaklarıma değiyor ve içgüdüsel olarak ona doğru hareket ediyorum, beni incitme tehdidine rağmen onun rahatlığını arıyorum.

"Gözlerini aç ve ben seni alırken bana bak. İçinin derinliklerine batarken aletimin her santimini hisset." Sikin başı girişime sürtünüyor ve donup kalıyorum, tüm vücudum kapanıyor. Kendime hissetmeyi bırakmamı söylüyorum. Gözyaşlarım gözlerimden kaçıyor ve yanaklarımdan aşağı kayıyor. Nefes alamıyorum. Yutkunamıyorum. Her yerim üşüyor, kırılmış ve korkmuş hissediyorum, çok korkuyorum. Bana yapmayacağını söylediği halde bana zarar verecek, verecek. Şu anda bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Bana yaptıklarından sonra sözleri hiçbir şey ifade etmiyor ama içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

Onlar her şey demek.

Acı dolu bir çılgılık odayı dolduruyor. Benden geldiğini fark etmem bir anımı aldı. O sesi ben çıkarmıştım. Zane'in bedeni benimkinin üzerinde donuyor ama ben hâlâ gözlerimi açmıyorum. Açamıyorum. Bunu istiyorum ama bu şekilde değil. Onun öfke ve hiddetinin kurbanı olmak istemiyorum.

Nefes almaya çalışıyorum ama göğsüm çok dar, panik onu yüz kiloluk bir ağırlık gibi hapsediyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum, oksijen için nefes nefese kalıyorum. Zihnim bana yapacakları, beni tekrar tekrar vahşice sahipleneceği şeylerle dolup taşıyor.

"Şşşt." Elinin sıcaklığını soğuk yanağımda hissediyorum. Nazikçe avuçluyor ve hâlâ orada

duran gözyaşlarımı siliyor. Sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyor. Yapmamam gerektiğini, ondan nefret etmem gerektiğini, beni bırakmasını söylemem gerektiğini biliyorum ama bunları yapmak yerine, dokunuşunda teselli arıyorum, yüzümü onunkine sokuyorum

Avuç içi, ona ihtiyaç duymak. Ona ihtiyacım var.

"Seni asla incitmek istemem, Dove. Ama kahretsin... davranış şeklin, seni tekrar inşa edebilmek için seni yıkmak istememe neden oluyor. Bana ihtiyacın olduğunu kanıtlamak için. Ama bundan geri dönebileceğimden emin değilim. Güvercinimin kafesinde kırıldığını göremem. Şarkı söylemesini ve uçmasını istiyorum ama kaçmaya çalışmasından yoruldum."

"Bunu kabul edemem..." İnledim.

"Mecbursun ve bugünden sonra benden uçup gidemeyeceksin, Güvercin. Seni kendime zincirleyeceğim. Seni sonsuza dek benim yapacağım. Anladın mı?"

"Zane, lütfen..." İnliyorum, nefesim yavaş yavaş normal hızına dönüyor. Sonunda gözlerimi açmaya zorladığımda, Zane'i üzerimde gezinirken buluyorum. Gözlerinde bir yumuşaklık var. Uzanıp onu yakalamak, kendimi ona sarmak istiyorum.

Beni dikkatle, neredeyse şefkatle izliyor, bakışlarıyla ruhuma nüfuz ediyor. Daha önce ona baktığımda hiçbir şey yoktu. Hiçlikten oluşan boş bir çukur. Şimdi, gözlerinde ışık var, onun parçaları parlıyor ve bana doğru iniyor.

Sert bir el vücudumun yan tarafına doğru kayıyor, gergin etimi nazıkçe okşuyor. Sanki bana verdiği korkuyu alıyor ve yerine başka bir şey, daha derin bir şey koyuyor. Öne doğru eğilip göğsüme ağzı açık bir öpücük konduruyor, dilini etimin üzerinde gezdirerek beni ürpertiyor. Vücudumdaki her tüy onun dokunuşuyla uyanıyor. Meme ucuma ulaşıyor, onu ağzına alıyor ve diliyle tomurcuğu oynatıyor.

Karnımda bir zevk kıvılcımı tutuşuyor ve kendimi onun ağzına doğru eğilmekten alıkoymak zorunda kalıyorum. Derin bir şekilde emiyor, bir patlamayla serbest bırakmadan önce sert tomurcuğu çekiştiriyor. Diğerini de aynı şekilde emiyor ve onun için duyduğum tahrikin kalçalarımın aşağı damladığını hissediyorum. Sırılsıklam oldum, içim kasılıyor, sessizce beni alması için ona yalvarıyorum.

Onu istiyorum. Yapmamam gerektiği halde. Yanlış olsa bile. Onu hala istiyorum ve bunu inkar edemem. Aramızdaki garip bağ hakkında yalan söyleyemem. Zane'le ilgili hiçbir şey normal değil ve bana söylediği onca şeyden sonra onunla savaşmam gerektiğini biliyorum ama onu kendimden uzaklaştırmaktan yoruldum. Bunu istiyorum... buna ihtiyacım var.

"Seni istiyorum, Dove, ve sana sahip olacağım. Benim olanı alacağım, sana sahip olacağım, bedenlerimizi bir bütün olarak mühürleyeceğim. Benim olman gerekiyordu ve seni sahiplenmemin zamanı geldi. Zane, seni benim yapacağım, böylece başka kimse yapamayacak."

Vücudumdaki her kas geriliyor ve beni iyice ayırıp içime dalacağını düşünüyorum ama geri çekilip bacaklarımın arasına baktığında beni şok ediyor. Karnına doğru inerek ellerini kıkımın altından geçiriyor ve beni yüzüne doğru kaldırıyor. Derin nefes alıyor ve yanaklarım yanıyor. Düşündüğüm şeyi yapmıyor, değil mi?

Kelepçeleri çekiştiriyorum ve ona bakmaya çalışıyorum ama bu pozisyonda onun merhametine kalmış durumdayım. Tıpkı istediği, ihtiyaç duyduğu gibi. *Altın kafesine hapsolmuş bir güvercin.*

"İlahi, mükemmel kokuyorsun ve seni tatmak için sabırsızlanıyorum. Bu anı yıllardır hayal ediyorum. Dilimle seni becermek. Ağzımın içinde patladığında salıverilmenin tadına bakmak." Dudakları uyluğumun iç kısmında geziniyor. Dilinin sürtünmesiyle kaslarım zıplıyor. Her dokunuş daha da artıyor. Sıcak nefesi girişime geliyor ve durması için yalvarsam mı yoksa devam mı etsem emin olamıyorum. Zane benim yerime seçim yapmadan önce bu düşünce üzerinde uzun süre düşünmememe fırsat vermiyor.

Dudakları kıvrımlarımın arasına gizlenmiş sinir demetinin etrafına yaklaşıyor ve kıvılcımlanan zevk o kadar yoğun ki aynı anda hem kalçalarımı kaldırıyorum hem de adını haykırıyorum. Beni

daha geniş açarken güçlü parmakları kalçalarımaya giriyor, iri gövdesi sanki hep orada olmak için yaratılmış gibi kalçalarımın arasına sığıyor. İlkel bir ihtiyaçla, umursamadan benimle ziyafet çekiyor. Ağzı acımasız ve tek hissettiğim onun bana sahip olduğu, bana taptığı.

O emdikçe daha da ıslanıyorum ve dili tomurcuğun üzerinde gezindiğinde patlıyorum. Orgazmı içimden söküp alıyor. Ne kadar hızlı dağıldığımdan neredeyse utanıyorum ama beynim bunu uzun süre düşünemeyecek kadar şehvet sarhoşu. Tüm vücudum cennete gitmiş gibi hissederken olmaz. Ayak parmaklarım yatağa kıvrılıyor ve kalçalarımı yüzüne doğru kaldırıyorum.

Zane tümseğime bir öpücük konduruyor ve sonra giriş yerimde bir parmak hissediyorum. Yavaşça içime girip o tek parmakla beni becermeye başladığında daha yeni kendime gelmişim. Tek yapabildiğim bana verdiği zevke odaklanmak ve vücudum ikinci bir serbest bırakma için hazırlanmaya başladığında, beni gererek bir parmak daha ekliyor.

Onun tarafından tüketildim ve başımı kaldırdığımda gözlerimiz birleşti. "Benim için gel, dağıl ki seni olması gerektiği gibi becerebileyim. Sadece benim yapabileceğim gibi."

Gözlerindeki yoğunluğu, içinden akan aşkı ve arzuyu. Takıntılı ama duyguları bundan daha derin ve bunu şimdi hissediyorum. Cazibesini hissediyorum. Parmağını prize sokmak gibi bir şey.

İki parmağını içimde kaydırarak, kanalımın arkasında daha önce dokunduğu o tatlı noktaya dokunuyor ve çözülüyorum. Ortadan ikiye ayrıldım. Kaslarım geriliyor ve lastik bir bant gibi vücudum kopuyor. Zevk merkezimde birikiyor ve parmaklarını sıkıyorum, kanalım onu asla bırakmak istemiyormuş gibi kavırıyor.

"Beni istediğini söyle... sikimi istediğini söyle," diyor Zane parmaklarını içimden çıkarırken. Bakışlarım onun kocaman sikine kayıyor. Aramızdaki boşlukta sallanırken ucuna boncuklar geliyor. Bunu yapabilir miyim? Onu alabilir miyim? Korkuyorum... ama aynı zamanda ihtiyaçtan büyülenmiş durumdayım.

Onu istiyorum, ona ihtiyacım var. "Evet, al beni..."

Sözcükler dudaklarımdan henüz çıkmıştı ki üzerime çıktı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Üzerimde gezinirken tüm vücudu titreşiyor. O kadar büyük ve sıcak ki kendimi güvende hissediyorum. Beni esir alanın kollarında kendimi güvende hissediyorum. Bir elini bedenlerimizin arasına sokarak sikişin tepesini girişime doğru yönlendiriyor ve ben geriliyorum. Ona bakıyorum ve beni izlediğini görüyorum.

"Bunun başka yolu yok. Acıtacak ama söz veriyorum elimden geldiğince nazik olacağım," diye fısıldıyor kısık sesle ve damarlarımdan rahatlama akıyor.

Bana zarar vermeyecek. Sadece almayacak.

Aletin başı içime girerken rahatlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Sanki benden her şeyimi alıyormuş gibi hissediyorum. Acıyı. Zevk. Sevgiyi. Nefreti. Ciğerlerim sıkışıyor ve düşüncelerim sersemleşiyor. Sanki beni ikiye ayırıyor.

"Nefes al bebeğim, benim için nefes al." Zane'in sesi benim hissettiğim kadar acı veriyor ve o anda nefes almadığımı fark ediyorum. Titrek bir nefes çekerek, o anda içime dalmasını bekliyorum ama yapmıyor. Acele etmiyor, kazandığı her santimin tadını çıkarıyor. Acı içimde dalgalanıyor, zevkin önüne geçiyor.

Dolu hissediyorum, çok dolu ve bekaretimin direncine ulaştığında gülümsüyor. İleriye doğru iterken ve onu sahiplenirken gerçekten gülümsüyor. Asla iade edilemeyecek ya da başkasına verilemeyecek bir ödül gibi, onu her zaman hatırlayacağımdan emin oluyor. Bu anı hatırla. Ne olursa olsun, ilkimin kim olduğunu hep bileceğim.

Yüzümü öpücüklere boğarak biraz daha derine itiyor ve taşakları kıcıma bastırdığında inliyorum. Sonuna kadar girdi... içime girdi. Kasları geriliyor ve bir boncuk ter yüzünün kenarından aşağı kayıyor.

Dudakları kulağıını buluyor ve içimde hareketsiz kalıyor. İçime tekrar tekrar dalmamak için ne kadar kendini kontrol etmesi gerektiğini hayal bile edemiyorum.

"Tanrım, kaç gece senin amını düşünerek elimi becerdiğimi anlatamam.

Ne kadar sıcak ve sıkı olacağını hayal etmek. Bir daha hiç kimsenin sahip olamayacağı o tek parçana sahip olmanın nasıl bir his olduğunu. Tüm hayallerim boyunca, bu kadar iyi hissettireceğini asla hayal edemezdim. Bu kadar mükemmel olacağını. Bir yapbozun iki parçası gibi birbirimize bu kadar iyi uyacağımızı." İçimdeki sikine alışmaya çalışırken tek yapabildiğim inlemektir.

Dudakları benimkileri ağızla kavuruyor ve bir elini terli bedenlerimizin arasında gezdirip klitorisimi bulduğunda zevk yeniden oluşmaya başlıyor. Beni nazikçe okşuyor, sinir yumağımın etrafında dönüyor, tüm vücudum gevşeyip yavaşça erimiş bir lapa yığınının dönüşüne kadar onları bir enstrüman gibi çalıyor. Kalçalarımı kaldırıp ağzına karşı miyavlamaya başladığımda, geri çekiliyor ve tekrar içeri itiyor. Vuruşları ilk başta yavaş ve hassas ve her itişte bir acı ısırığı olsa da, parmağı klitorisimdeyken çok daha katlanılabilir.

"Seni incitiyor muyum?" diye soruyor, alnımız birbirine değerken.

"Hayır..." Nefesim kesiliyor ve ona doğru eğiliyorum, kalçalarını döndürüp içimde bir şeye dokunurken bileklerimdeki kelepçeler derime batıyor. Yabancı ama cennet gibi hissettiriyor.

"Güzel. Benimle gelmeni istiyorum."

"Yapabilir miyim bilmiyorum... kızlar ilk seferlerinde boşalmazlar," diye fısıldıyorum.

Zane gülümsüyor. "Zevklerini önemsemeyen erkeklerle birlikte olan kızlar ilk seferlerinde boşalmazlar. Ya boşalacaksın ya da boşalana kadar seni sikmeye devam edeceğim."

Gözlerindeki yoğun bakış bana yalan söylemediğini söylüyor ve beni becermeye başladığında onun tarafından hipnotize oluyorum, etimin derinliklerine batıyor, hiçbir şey kalmayana kadar alıyor ve alıyor. Ben bir kabuk olana kadar ve o benim tüm mutluluğum ve mutsuzluğum için bir liman olana kadar.

Birlikte zevk tepesine tırmanıyoruz, önce ben duvara çarpıp paramparça oluyorum ve onu orgazm olmaya zorluyorum. Beni boşalmasıyla dolduruyor, sıcak ipler rahmimi boyuyor ve zevk dalgalarına bindiğim için az önce ne yaptığımızı anlamam biraz zaman alıyor.

"Prezervatif kullanmadık." O anı yarıda kestiğim için kelimeler titrek çıkıyor.

Zane yavaşça içimden çıkıp kelepçeleri çözerken sert bir nefes veriyor. "Sorun yok. Ben temizim ve sen de vurulacaksın."

Bunu nereden bildiğini sormak üzereyim ama cevabı zaten biliyorum, o her şeyi biliyor. Zane bileklerimi tutuyor, büyük olasılıkla yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor. Tatmin olduktan sonra kollarıma yeniden hayat veriyor ve sonra yanımdaki yere yerleşiyor. Bacaklarımın arasındaki acıyı şimdiden hissedebiliyorum, karnımda aşağıya doğru sarkan donuk bir ağrı gibi geliyor. Bakışlarım yeniden sertleşmeye başlayan sikine yöneliyor. Kana bulanmış, benim kanıma ve bu beni hasta ediyor.

Kendimi ona verdim.

"Seni seviyorum Güvercin," diye fısıldıyor beni yanına çekerken, sırtımın küçük kısmına küçük daireler çizerek sürtünüyor. Hiçbir şey söylemiyorum çünkü söyleyecek bir şey yok. Zane'i sevmiyorum. Kendime izin veremem. Beni kaçırdı, her şeyimi elimden aldı, hayatımı çaldı.

Onun kollarında güvende hissedebilirim ama o William değil. Beni kurtarmayacak. Beni tuzağa düşürecek ve sonsuza dek elinde tutacak.

TOnu tamamen benim yapmamın ve kalçalarının arasındaki o tatlı kirazı almamın üzerinden iki gün geçti. Gergin bir kırk sekiz saat oldu. Onu becermek cennet gibi olsa da, ondan önce ne yaptığını aklımdan çıkaramadım. Seks sırasında bana çok güzel boyun eğdi ama Ayrıca beni öldürmeye çalıştı. Umarım bunu unuttuğumu düşünmüyordur.

Mesafemi koruyordum, bana saldırdığı için değil, ama şimdi ona sahip olduğum için, içimdeki canavarı zar zor dizginleyebiliyorum. Onu tekrar istiyorum ve bu sefer nazik olmayı reddediyorum.

Her zaman ona sahip olduğumda, ona olan saplantılı ihtiyacımın azalacağını düşünmüştüm. Asla yok olmayacağını biliyordum ama en azından sınırı kaldıracığını ummuştum.

Oğlum, yanılmışım... çok yanılmışım.

Ona sahip olmak arzularımı daha da yoğunlaştırdı, ona sahip olma ihtiyacı şimdi her zamankinden daha güçlü. Ona her şekilde sahip olmak istiyorum. Vücudundaki her deliğe, ruhunun her parçasına sahip olmak istiyorum. Hepsini istiyorum ve karşılığında ben de ona aynısını vereceğim. Ona iyiyi, kötüyü, meleği ve şeytanı vereceğim. Karanlık tarafımı artık saklayamam. Kan istiyor ve Dove'u en az benim kadar istiyor.

"Aç mısın?" Bu sorum onun koltuktan fırlamasına neden oldu. Hâlâ çevresinin farkında değil. Geldiğimi hiç duymuyor ve hep korkuyor. Kendini koruyamaması karşısında başımı sallıyorum. Bana ihtiyacı olmadığını nasıl düşünebilir ki? Bensiz on dakika içinde öldü.

"Evet, açlıktan ölüyorum aslında." Bana verdiği gülümseme, utangaç olsa da, onu yemek masasının üzerine eğip anlamsızca becermek istememe yetiyor. Derimin altında, kafamın içinde, vücuduma pompalıyor. Beni tüketiyor.

Dün akşamdan kalan yemekleri yeniden ısıtarak masaya iki tabak koyuyorum ve yanına oturuyorum. "Benden kaçıyordun," diyor lokmaların arasında.

"Evet," diye itiraf ediyorum. Yalan söylemeye gerek yok.

"Yanlış bir şey mi yaptım? Yani... bu benim ilk seferimdi. Senin için sorun olup olmadığından emin değilim." Onun bu sözleri karşısında neredeyse çatalımı düşürecektim.

"Cidden seksten zevk almadığım için senden kaçtığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet. Hayır. Belki. Sadece bilmiyordum," diye kekeliyor, yanakları pembeleşiyor.

Seks kötü olsaydı ondan kaçınmak daha kolay olurdu ama kötüye yakın bile değildi.

"Belki de beni öldürmeye çalıştığın için senden kaçıyorumdur?"

Yüzü düşünüyor ve suçluluk duygusu yüzünden okunuyor. Sanki tüm cevaplar ondaymış gibi tabağındaki brokoliye bakıyor. "Bunun için özür dilerim," diye fısıldıyor, hâlâ bana bakmıyor. Özü benim için dünyalara bedel ama olanları değiştirmiyor. Kaçmak için o kadar çaresizdi ki beni öldürmeye hazırdı. Bunu unutamıyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum ama aslında uzak durmamın nedeni bu değil."

Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor, yüzünde bir merak ifadesi beliriyor. "O zaman neden?"

Ona nedenini söylemek istiyor muydum? Yalan söyleyebilirdim ama bu hiç mantıklı olmazdı. Aramızda yalanlar olmasını istemiyordum. Boğazımı temizleyerek dürüstçe cevap verdim. "Çünkü acıyacağını biliyordum ve sana her yaklaştığımda tek düşünebildiğim seni çırılçıplak soymak ve sikimi daracık amına sokmak."

Kaba bir şekilde kullandığım kelimeler karşısında ağzı açık kalıyor ve çatalı tuttuğu eli gözle görülür bir şekilde titremeye başlıyor. *Korkmuş muydu? Tahrik mi oldu?*

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Artık ağrımıyor..."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Kimi ikna etmeye çalışıyor, kendini mi beni mi? "Bu bir davet mi, Dove? Seni tekrar becermemi mi istiyorsun? Çünkü sana şu anda söylüyorum, daha önce sana karşı nazıktım çünkü ilk seferindi, ama bu sefer kendimi tutmayacağım. Seni çok fazla istiyorum. Sana sert ve hızlı bir şekilde sahip olmalıyım."

O kadar sert yutkunuyor ki, hem sesini duyabiliyorum hem de boğazının çalıştığını görebiliyorum. Çatalı masaya, tabağının yanına bırakıyor. Dudaklarını yalayarak odaya bakıyor, belli ki bir yanıt bulmaya çalışıyor. Hâlâ kelimeleri bulamadığında, açıklıyorum.

"Yatak odasına geri dönmek, seni soymak ve bağlamak istiyorum. Yanlış bir şey yaptığın için değil, sadece seni bağlamaktan hoşlandığım için. Kontrolün bende olması, senin çaresiz ve merhametimde olman hoşuma gidiyor. Bana boyun eğmeni, seninle ilgileneceğime güvenmeni istiyorum. Bu sefer gözlerini bağlamak istiyorum ve sonra vücudunu uygun gördüğüm şekilde kullanmak istiyorum. Bunu istiyor musun?"

Sonunda başını sallayacak cesareti bulana kadar aramızda bir sessizlik anı daha geçiyor. Ama bu yeterli değil. Bana bunu istediğini söylemesi gerek.

"Kelimelerini kullan, Dove." Sözcükler niyet ettiğimden biraz daha sert çıktı, ama söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemiyorum.

"Bunu yapmanı istiyorum," diyor sonunda bana bakarak.

"Yemeğini bitir o zaman." Masanın altında sertleşen sikimi ayarlıyorum ve kalkıp tabağını lavaboya atmadan önce ağzına birkaç parça yemek daha tıkıştırmasını izliyorum. Kendi tabağımla uğraşmıyorum bile. Elini tutup onu yatak odasına çekiyorum.

"Soyun!" Kendimi soyarken emrediyorum. Dove dediğimi yapıyor ve soyunuyor, hevesiyle beni şaşırtıyor. Ona ne yapmak üzere olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Kahretsin, ne kadar ileri gideceğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim ona sahip olmak zorunda olduğum. Onu benim yapmalıyım, vücutlarımızı birbirimize bastırılmış hissetmeliyim.

Tamamen çıplak kaldığında, odanın ortasında duruyor ve sanki ona ne yapacağını söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyor. Yalan söylemeyeceğim, emirlerimi yerine getirmesi beni fena halde tahrik ediyor.

"Yatağa geç," diyorum ve onun büyük boy yatağa tırmanışını izliyorum, gözlerim doğrudan bacaklarının arasındaki vadiye gidiyor. "Sırt üstü uzan, bacaklarını aç."

Bir an sonra, yatağın üzerine bir adak gibi serilmişti. Koyu renk saçları yastığın üzerinde bir hale gibi dalgalanıyor, pürüzsüz, kremi teni tüylerim diken diken oluyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve pembemsi amciğının bulunduğu kalçalarının arasına iniyor.

Dudakları şimdiden uyarılmayla parlıyor. Kahretsin, o çok mükemmel. Onu kırmak istemiyorum, ama onu bükeceğim.

"Kımıldama." Aceleyle dolaba giriyorum ve yan tarafımdaki en alt çekmeceyi açıyorum. Dört parça seçmeden önce içeriğini kısaca gözden geçiriyorum. Odaya geri döner dönmez, ona gözlerini kapatmasını emrediyorum.

Çekmecedeki eşyaları yatağın üzerine boşaltıyorum, önce göz bağıını alıp gözlerinin etrafına sabitliyorum. Sonra ipi alıp karyolanın etrafına dolamaya başlıyorum, böylece her bir uzvunu bağlayabiliyorum. Onu bağlarken tek kelime etmiyor ve bana olan güveni en güçlü afrodisyak. Yatak odasında ve dışında benimle her zaman güvende olduğunu bilmesini istiyorum.

Sonra, küçük kayganlaştırıcı şişesini alıyorum, kapağını açıyorum ve avucuma biraz döküyorum. Sonra elimi bacaklarının arasına götürüyorum. Parmaklarım onun merkezini bulduğunda Dove keskin bir nefes alıyor. Yavaşça, kayganlaştırıcıyı amının her yerine, yarığında aşağıya ve sıkı büzülmüş göt deliğine sürüyorum. Onun üzerinde hak iddia etmeyi planladığım bir sonraki bakir delik.

"Ne yapıyorsun?" Serçe parmağımın ucunu kıcının içine daldırdığımda yarı gergin bir şekilde nefes nefese kalıyor.

"Vücudunu istediğim gibi kullanacağım konusunda seni uyarmıştım. Her parçan benim. Bu kısmın da," diyorum parmağımı kıcına biraz daha sokarak. Kasları parmağımı sıkarken göğsümde bir inilti dalgalanıyor. "Sadece rahatla... ve bana güven. Sana asla zarar vermeyeceğim. Asla." Ona hatırlatıyorum.

Parmağımı içeri ve dışarı kaydırarak, bir saniye eklemeden önce boyutuna ve açısına alışmasına izin veriyorum. Acıttığını ve muhtemelen yabancı hissettirdiğini biliyorum, ama yapacağım şey ona hayatında yaşadığı en iyi orgazmı vermek. Sıkı küçük deliğini gererek parmaklarımı daha hızlı hareket ettirirken aynı zamanda başparmağımı şişmiş klitorisine bastırıyorum.

"Oh, Tanrım..." Haykırıyor ve boşalmaya yakın olduğunu anlıyorum, sıkı, küçük vücudu titriyor ve meme uçları elmas gibi sert tepelere dönüşüyor.

Diğer elimi kullanarak, getirdiğim dördüncü eşyayı alıyorum ve küçük boyutlu popo tıkacının üzerine biraz daha kayganlaştırıcı döküyorum, kıcına getirmeden önce her tarafının kaygan olduğundan emin oluyorum. Parmaklarımı hafifçe dışarı çıkararak tıkaçla değiştiriyorum.

Dove yumuşak bir inilti çıkarıyor ama durmamı istemiyor. Şükürler olsun, çünkü istesem bile yapabileceğimden emin değilim.

Becerikli işime bakıyorum, onun daracık küçük göt deliğinin popo tıkacının etrafında kenetlendiğini gördüğümde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kahretsin, onun içinde olmak için sabırsızlanıyorum. Ona şimdi ihtiyacım var. Hemen şimdi.

"Sikime hazır mısın, Dove?"

"Evet," diyor, neredeyse nefessiz bir şekilde.

Bir elimi kaldırarak vücudunu okşuyorum ve nerede olduğumu bilmesini sağlıyorum. Onun merhametinde olması kafama çılgınca şeyler yapıyor. "Sana söylediklerimi unutma. Bu sefer nazik olmayacağım. Seni çiğ çiğ sikmek istiyorum. Zorlukla yürüyene kadar seni becermek istiyorum. Yarın her hareket ettiğinde beni hâlâ içinde hissetmeni istiyorum."

"Mhmm..." Görünüşe göre, artık kelimeleri aştık.

Aletimi kavrayarak bacaklarının arasına geçmeden önce birkaç kez pompaladım. Birkaç santim üzerinde durana kadar kendimi alçaltıyorum. Sertleşmiş meme uçları aldığı her nefeste göğsüme sürtünüyor. Kendimi merkeze doğru hizalayıp sikimin ucunu onun girişine getiriyorum.

Derin bir hamleyle içine giriyorum, taşaklarım dolmuş göt deliğine değene kadar dibe vuruyorum. Tüm vücudu yataktan kalkıyor ve oda onun zevk çığlıklarıyla doluyor. Tıkaç amını daha da daraltıyor ve tüm kısıtlamalarım ortadan kalkıyor.

Tekrar tekrar içine dalarak, onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum. O kadar derine iniyorum ki

kanalına, horozumun başı her itişte ona çarpıyor.

"Bunu hissediyor musun?" Soruyorum, sesim kaba ve çakıllı çıkıyor. "Beni içinde derinlerde hissediyor musun?"

"Evet... çok derin," diye inliyor itişler arasında. Başını yastığa yaslıyor, ince boynunu bana doğru uzatıyor.

"Sen kime aıtsın? Söyle bana, Dove."

"Sen... sen, ben sana aidim."

Çıldırılmış bir hayvan gibi, her hamlede homurdanarak içine giriyorum. İnliyor ve altımda kıvranıyor, küçük bedeni benim büyük bedenim tarafından boğuluyor.

Tenimde ter oluşuyor ve kaslarım ağrıyor ama doyamıyorum. Onu bu şekilde sikmeyi asla bırakmak istemiyorum. Ham, ilkel, hayvani. Sert ve kaba.

Orgazmı birdenbire ona çarpıyor, amı beni çok sıkı bir şekilde sıkıyor. Kalçaları titriyor ve dudaklarında sessiz bir çığlık oluşuyor. Yatağın içine doğru gevşemeden önce tüm vücudu geriliyor. Sikim çelikten daha sert ve onun bir sonraki bakir deliğini sikmeye hazırım.

"Kıçın sikim için hazır mı?" Ben soruyorum, o da cevap olarak inliyor.

Kaybettiği için inlemesini dinleyerek ondan çekiliyorum. "Merak etme, kısa sürede tekrar içine gireceğim."

Ayak bileklerindeki ipleri çabucak çözüp onu ters çeviriyorum ve bileklerini yatak başlığına bağlı bırakıyorum. Göğsü düz bir şekilde yatağa bastırılmış, yanağı yastığa bastırılmış, kıcı havada asılı duruyor. Pembe amcığı sularıyla parlıyor ve onu tatmak, her damlasını yalamak istiyorum ama şu anda daha çok istediğim başka bir şey var.

Kıçına doğru ilerleyerek, popo tıkacını dikkatlice çıkarıyorum. Parmağımı içeri soktuğumda kıcı hala sıkı, ama muazzam bir şekilde gevşemişti.

Kahretsin, sabırsızlanıyorum.

Parmağımı kaldırıp yerine sikimin tepesini koyuyorum. İçeri itmeye başlamadan önce ellerimi ipeksi pürüzsüzlükteki teninde birkaç kez aşağı yukarı gezdiriyorum.

Dove yatağın içinde inliyor. "Çok büyüksün..."

"Şşşt, biraz dar olacak ama sen benim için yaratılmışsın. Sikimi her deliğine almak için yaratılmışsın." Bir elimi vücudunun altına sokuyorum ve klitorisini nazıkçe okşuyorum. Açgözlü amının ıslandığını hissettiğimde, içine doğru itiyorum, kıcının sikimi güzelce yutmasını neşeyle izliyorum.

O benim için yaratılmıştı. Beni her deliğine almak için yaratılmış. Benim tarafımdan tapılmak ve korunmak için yaratılmış. Benim. Hepsi benim.

"Kahretsin, Dove... Kıcının beni ne kadar iyi aldığını görmelisin. Hissedebiliyor musun? Açgözlü kıcının beni nasıl yuttuğunu... daha fazlası için yalvardığını? Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Kıcını doldurmam hoşuna gidiyor mu? Kendini bana teslim etmek."

"Evet... Evet... Tanrım, evet," diye bağılıyor yastığa.

Birkaç vuruş için yavaşça kıçına sokuyorum. Ben iriyim ve onu yırtmak istemiyorum, ama benim için yeterince gerildiğini anladığımda, onu ciddiyetle becermeye başlıyorum. Demir çubuğumu onun içine ve dışına, tıpkı birkaç dakika önce amını becerdiğim gibi öfkeyle pompalıyorum.

Ellerim kalçalarına giriyor ve biliyorum ki morluklar olacak. Ona karşı nazık olamam. Ona ihtiyacım var, her santimine. Her hamlem bir öncekinden daha sert ve ben onu sikerken yatak başlığı duvara çarparak gürültülü bir gümbürtü çıkarıyor.

Taşaklarım çok dolu ve patlamaya hazır. Omurgamın dibindeki karıncalanma bana boşalmak üzere olduğumu söylüyor. Hızımı artırıyorum, ona olabildiğince hızlı ve derin bir şekilde

arpıyorum. İnemeler, homurtular ve birbirine çarpan çıplak etlerin sesi odayı dolduruyor. Etrafım onun kokusu ve tatlı

Ter ve amının birleşimi.

"Tekrar gel, Dove. Kıcını sertçe sikerken benim için gel. Sikimi sık."

Kıcının bana kenetlendiğini ve serbest kaldığını hissettiğimde, onunla birlikte kenara düşmeme izin veriyorum. Orgazmım bir gelgit dalgası gibi içime çarpıyor ve vücudumu saf bir coşkuyla dolduruyor. Toplarımın tüm içeriği onun dar küçük kıcına pathıyor, yapışkan ipler artık bakire olmayan deliğini dolduruyor.

Ve boşalmaya devam ediyorum, sikim onun kıcını boşalmayla dolduruyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve başım dönüyor. *Sikeyim. Ben.*

İkimiz de yatağa yığılıyoruz ve kaslarımın yeniden düzgün çalışmaya başlaması biraz zaman alıyor. Dove neredeyse hemen uykuya dalıyor. Vücudu az önce yaptığımız yoğun seks yüzünden yıpranmıştı. Bana ise tam tersi oldu. Az önce uyuşturucu almış bir bağımlı gibiyim. Tamamen uyanığım ve gözlerimi kapalı tutamayacak kadar gerginim.

Banyoya girip bir bez aldım ve ılık suya batırdım. Sonra kalçalarının arasını temizliyorum, göz bağıını çıkarıyorum ve bileklerini çözüyorum. Çıplak vücudunu battaniyeyle örtüyorum ve onu yatırıyorum. Kütüphaneye gitmeden önce nemli alnına bir öpücük konduruyorum. Uyuyamadığıma göre, dış dünyada neler olup bittiğini de kontrol edebilirim.

Kıyafetlerle uğraşmadan, çıplak bir şekilde dairenin içinden geçip kütüphaneye giriyorum. Kasadan dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu çıkarıp ikisini de açıyorum.

Beklendiği gibi, Sergio ailesinden çok sayıda telefon ve mesaj var. Christian benim için resmi bir vur emri çıkardı. Kellemi getirene on bin dolar. *Ucuz piç.* Daha büyük bir vurgun yapmaması beni şaşırtmadı. Aslında, biraz alındım.

Dove'dan resmi bir hit çıkarmamış olması beni rahatlattı, ki bu da ilginç.

Onun ölmesini istiyor ama insanların bilmesini istemiyor. Bu bana bir şey hatırlattı... Castro ailesinden insanları da sessizce ortadan kaldırmamı istedi.

Bir bağlantı olabilir mi?

Bu düşünce üzerinde daha fazla duramadan gözüme başka bir mesaj takılıyor. Donna'nın kaldığı bakımevinden. Hemen kötü bir hisse kapıldım. Faturalarını ben ödüyordum çünkü karşılayabileceği tek yer berbat bir bakımeviydi ve Dove'un da benim de buna izin vermeyeceğimizi biliyordum. Bu yüzden masrafları üstlendim ve Dove bilmesin diye bir sigorta programı uydurdum. Bakımevinde numaram var ama onlara sadece bir sorun olduğunda benimle iletişime geçmelerini söyledim.

Oynat tuşuna basıp mesajı dinliyorum.

"Merhaba Bay Brennan, ben Westfield huzurevinden Julie. Bayan Miller'a bir şey olursa sizi aramamızı istemiştiniz. Bu sabah felç geçirdiğini söylemekten korkuyorum. Acilen hastaneye kaldırıldı ve şu anda durumu kritik. Son duyduğumda yoğun bakımdaydı. Eminim hastane size daha fazla bilgi verebilir. Bunu telefonda yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm..."

Kaydı sonlandırıyorum, yeterince dinledim. Midem bulanıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Lanet telefonu odanın öbür ucuna fırlatma dürtüsüne direnerek dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve her şeyi kilitliyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Kafamdan vuruldum. Dove hala büyük tehlikede. Sığınağın güvenliğinden ayrılamayız... ama gitmesine izin vermezsem ve Donna ölürse. Siktir, ölürse ve Dove veda edemezse benden sonsuza dek nefret eder.

I daha gözlerimi açmadan bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Sadece havada asılı kalan bir his. Kötü bir şey olacağına dair bir his. Ellerimi yatağın Zane'in tarafına götürdüğümde orayı boş ve soğuk buluyorum. Zane yanımda değil. Kalbim biraz sıkışıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. gözlerini açar ve doğrulup odaya bakar.

Oda karanlık, tek ışık kaynağı banyodan geliyor. Kapısı sadece aralık, içeri fazla ışık girmiyor. Onu neredeyse görmüyorum. Zane yatağın kenarında oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, başı yenilmiş gibi ellerinin arasında. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum.

"Neyin var?" Sesim hâlâ uykunun etkisindeyken soruyorum. Üzerimdeki battaniyeyi atıp ona doğru sürünüyorum. Söz verdiği gibi, her hareketimde bacaklarımın arasında bir ağrı hissediyorum, dün gece yaptıklarımızı hatırlatan bir ağrı.

Elimi omzuna koyarak tekrar soruyorum, bu sefer biraz daha ısrarla. "Zane, sorun ne?"

Elini kaldırıyor ve konuşmaya başlamadan önce benimkinin üzerine koyuyor. Ona bakıyorum. O kadar nazik ve kibar bir jest ki, hem nazik hem de sahiplenici olabileceğini hatırlatıyor.

"Üzgünüm, Dove. Sana kötü haberlerim var." Bana bakış şekli beni neredeyse paramparça ediyor. Bana söylemekten korkuyormuş gibi derin bir nefes alıyor. Yaşamak için insanları öldüren, beni takip eden ve kaçırın adam korkuyor mu? Her ne söyleyecekse kötü olacak ama bilmek zorundayım. Bilmek zorundayım.

"Lütfen, söyle bana!" Sesim istediğimden daha talepkâr çıkıyor ama elimde değil. Sorunun ne olduğunu bilmem gerek.

Zane iç çeker, gözleri panikle dolar. "Donna... felç geçirdi, Dove."

Kelimeleri hemen duyuyorum ama sanki kulağımdan öteye gidemiyorlar. Bir şekilde beynim onları anlamıyor. *Ne oldu ki?* Bilgi yavaş yavaş beynime yerleşiyor ve beynim bana ne söylediğini anlayana kadar saniyeler geçiyor, ama anladıktan sonra korku beni tüketiyor.

"Donna mı? Donna felç mi geçirdi?" Sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi soruyorum. Başını sallıyor ve ben de bir sonraki sorumu sormaya çalışıyorum. "O..."

"Yaşıyor ama durumu iyi değil. Bakımevi durumunun kritik olduğunu söyledi-" "Onu görmem gerek!" Cümlesinin ortasında sözünü kestim. "Zane, beni bırakmalısın." Kolundan çekiştirdim. "Biliyorum... ama hazırlık yapmam gerek. Senin için güvenli olduğundan emin olmalıyım."

"Benim için güvenli mi? Güvenliğim umurumda bile değil. Sahip olduğum tek ebeveyn hastanede ölüyor ve benim de orada olmam gerek! Hemen şimdi!" Lütfen bunun benim için ne kadar önemli olduğunu görmesine izin verin çünkü eğer görmezse... eğer beni ona götürmezse. "Zane, eğer o ölürse ve ben orada olmazsam, seni asla affetmem."

Birden yataktan fırlıyor, iri vücudu üzerime abanıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun! Benden sonsuza kadar nefret edebilirsin ama en azından hayatta olacaksın! En azından biri seni benden aldı diye endişelenmek zorunda kalmayacağım!"

"Kendim umurumda değil," diye bağıryorum ona, yüzüm kızarıyor. Bana ne olacağı umurumda değil, yeter ki Donna ölmeden onu görebileyim.

"Bunu ben de biliyorum ama önemsiyorum. Önemsiyorum. Hâlâ anlamıyor musun? Sen benim her şeyimsin. Eğer sana bir şey olursa, kendimi öldürürüm. Benim için önemli olan tek kişi sensin ve sen ölürsen, ben de seninle birlikte ölürüm."

Gözlerim doluyor ve ciğerlerim yanıyor. "Zane, onu görmek zorundayım. Senin için en önemli kişinin ben olduğumu biliyorum ama Donna benim için önemli ve şu anda ölüyor. Onun yanında olmalıyım. Ona veda etmeliyim."

Çenesi çeliğe dönüşüyor ve insandan çok hayvana özgü bir hırıltı çıkarıyor. "Kahretsin, Dove, eğer sana bir şey olursa. Seni arıyorlar. İkimiz için de. Seni orada koruyamam. Orada sana bir şey olmamasını sağlayamam." İlk defa gözlerinin panikle dolduğunu görüyorum. Korkuyu, gerçek korkuyu görüyorum ve onun için ne kadar önemli olduğumu anlıyorum.

Bunun sadece bir takıntı olduğunu sanıyordum ama daha fazlası, daha derini olduğu açık.

"Bunu yapmama izin vermelisin. Korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum ve bana zarar vermeye çalışanın kim olduğunu bile bilmiyorum ama son nefesini verirken yanında olmamaktansa ölmeyi tercih ederim. Lütfen, Zane. Lütfen bunu benim için yap. Artık seninle savaşmayacağım. Kaçmaya çalışmayacağım, sadece, lütfen... Lütfen, bana onunla son bir an ver."

Zane bir heykel gibi görünüyor, tüm vücudu kaskatı, her kası sıkılı. Ona baktığımda gördüğüm tek şey dehşet. Olabileceklerden korkan bir adam. Gitmeme izin verirse ve vermezse.

Yıldırım çarpmış gibi, kendini toparladı. "Gideceğiz ama sen hep benim yanımda olacaksın. Bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin. Eğer bir şey olursa, buradan ayrılır ve geri döneriz. Hayatını riske atmayacağım. Eğer güvenli değilse, içeri girmeyeceğiz."

Temel kuralları belirlemeyi daha yeni bitirmişti ki yataktan kalkıp kıyafet almak için dolaba koştum. Saniyeler içinde giyindim ve yatak odasına geri döndüğümde Zane'i aynı yerde dururken buldum. Düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünüyor ve kalbim mideme iniyor. Fikrini mi değiştirdi?

Beni gördüğünde bakışları giyinik halimin üzerinde geziniyor.

"Gitmeye hazır mısın?" "Evet, hazır mısın?"

Bizi ayıran boşluğu geçerek yanaklarımı ellerinin arasına alıyor ve dudakları dudaklarımdan bir santimetre uzakta olacak şekilde eğiliyor. "Hazırım ama sana bir şey olmasından hiç şu an korktuğum kadar korkmamıştım."

Peşimizde kimin olduğu ya da neden bize zarar vermek isteyecekleri hakkında hiçbir şey bilmesem de, "Hiçbir şey olmayacak," diye onu temin ediyorum.

"Çok saf ve çok iyisin. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamayı beklemiyorum. Sadece bilmeni isterim ki, eğer sana bir şey olursa, herhangi bir şey, sonsuza kadar kendimi suçlayacağım ve kendi gözlerimin arasına seve seve bir kurşun sıkacağım. Sen benim dünyamsın ve eğer içinde olmazsan, uğruna yaşayabileceğim hiçbir şey kalmaz."

Her kelimenin tenimi kestiğini ve kalbimi delip geçtiğini hissediyorum. Bu adam beni tüketiyor

ve ona karşı tek bir şey bile hissetmemem gerektiğini bilmeme rağmen, duygularım bükülüyor, daha da

Burada olduğum her gün kafam karışıyor. Zane'i istememeliyim ama bir parçam ona, onun karanlığına çekiliyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırmadan önce. Neler olacağını bilmiyorum. Bildiğim tek şey, çok geç olmadan Donna'ya ulaşmam gerektiği.

Bir süredir görmediğim güneş ışığı tenime iyi geliyor. Yalan söylemeyeceğim, ayrılma nedenimizden nefret ediyorum ama biraz temiz hava aldığım ve o yerin sınırlarından ayrıldığım için mutluyum. Görünüşe göre, şehirden kilometrelerce uzakta, ıssız bir yerdeyiz, bu yüzden kaçmış olsaydım bile çok önemli olmazdı. Yol boyunca Zane direksiyonu yumrukluyor, gözleri dikiz aynası ile ön cam arasında sanki orada biri belirecekmiş gibi gidip geliyor.

Peşimizde kimin olduğunu ve neler olup bittiğini söylemesi için onu zorlamak istiyorum ama şu anda en önemli şeye odaklanmam gerekiyor. Donna felç geçirdi, benimle ilgilenen tek kişi büyük olasılıkla ölüyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Şehre yaklaştıkça suçluluk duygusu üzerime yapışıyor. Belki onunla daha fazla zaman geçirmeliydim, belki onu daha iyi bir bakımevine, belki daha yakın bir yere yerleştirmeye çalışmalıyım. Düşünceler bir kanalizasyondan akan su gibi dönüyor.

"Her şey yoluna girecek. Seni her zaman koruyacağım... seni seveceğim," diyor Zane, sessizliği bozarak. Sanki sırtımı yaslayabileceğim birine ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor.

Sanki damarlarımda dolaşan umutsuzluğu hissedebiliyormuş gibi. Onun sözleri şu anda olanları değiştirmiyor ve Donna'nın kaybını daha kolay hale getirmiyor ama kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

"Kalbim acıyor. Sanki ruhumun bir parçasını kaybediyormuşum gibi hissediyorum." Boğazımdaki duygu yumağını yutkunarak bastırıyorum. "Donna benimle ilgilenen tek kişiydi. Tüm umutlar tükendiğinde beni evlat edindi. Sonsuza dek sistemin içinde sıkışıp kalacağımdan emindim. Onun kadar tatlı ve şefkatli biri ölmeyi hak etmiyor, özellikle de felç geçirerek." Bunu ona neden anlattığımı bilmiyorum, Donna ve benim hakkımdaki her şeyi zaten bilmiyor değil.

Zane'in eli bacağıma geliyor, dokunuşu içimi sızlatıyor. "Donna bunu hak etmiyor, hayır, ama birinin nasıl öleceğine biz karar veremeyiz." Ona dönüyorum. "Bunu insanları öldüren kişi söylüyor."

Bana sinsi bir sırıtış atıyor ve tüm vücudum ısınıyor. "Touché."

Birkaç dakika sonra hastaneye varıyoruz ve acil servis otoparkına giriyoruz. Zane park ediyor ama ben inmeden başını sallayarak bir saniye beklememi emrediyor. Çok yaklaşmıştık ve tek istediğim içeri girip Donna'yı görmektir. Arabanın etrafından dolaşarak kapımı açıyor ve çıkmama yardım ediyor. Kaldırımında yürüyüp hastaneye girerken parmakları benimkilerle kenetleniyor. Attığım her adımda kendimi daha da hasta hissediyorum. Bir yanım bağırıp çağırmak ve bunun neden olduğunu sormak istiyor, diğer yanım ise sadece yıkılıp ağlamak istiyor.

Resepsiyon görevlisinin bulunduğu yuvarlak masaya ulaştığımızda Zane'in talimatlarını hatırlıyorum. *Kimseyle konuşma. Gözlerini aşağıda tut. Dikkat çekmeyin.* Gördüğüm en görkemli şeymiş gibi birleşmiş ellerimize bakarak, konuşmayla ilgilenmiyormuşum gibi davranırken tüm konuşmayı Zane'in yapmasına izin veriyorum.

"Kendisi yoğun bakım ünitesinde. Sizi oraya göndereceğim ve hemşirelerden biri sizinle görüşecek," diyor resepsiyonist. Zane'i kontrol ettiği gerçeği hakkında yorum yapma zahmetine bile girmiyorum, salyalarım akıyor

Çenesinden aşağı damlıyor. Kıskançlığın şu an kalbimde yeri yok.

"Teşekkür ederim," diyor Zane gülümseyerek ve hastanedeki tabelaları takip ederek yoğun bakım ünitesine doğru ilerliyoruz.

Birime ulaştığımızda, içeri girmek için zile basmanız gereken bir dizi çift kapı var. Zane elimi daha sıkı sıkıyor ve bana dönüyor.

"Onu bu şekilde görmek zor olacak. İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Buradayız ve içeri giriyoruz. Ne durumda olduğu umurumda değil. Onu görmem gerek." Sesim çatlıyor ve kalbim göğsümde parçalanıyor. Zane başıyla onaylıyor ve içeri girmemiz için düğmeye basıyor. Bir saniye sonra kapı açılıyor ve yoğun bakım ünitesine giriyoruz. Her yerde monitörler ve alarm gibi ses çıkaran şeyler var.

Zane bizi önlüklü bir kadının karşıladığı başka bir masaya yönlendiriyor.

"Merhaba, Donna Miller'ı görmeye geldik."

Hemşire masanın etrafında dolaşıyor ve elinde bir dosyayla yanımıza geliyor. "Benimle gelin, durumunu konuşalım."

Zorlukla nefes alabiliyorum ve aniden başım dönüyor. Zane'in koluna yapışarak bizi gitmemiz gereken yere götürmesine izin veriyorum. "Donna'nın durumu şu anda kritik. Solunum cihazına bağlı ve beyin fonksiyonları..." Hemşire tepkimi görünce duraksıyor ve kaşlarını çatıyor. Bayılacakmışım gibi görüldüğüme eminim.

"Hiç beyin fonksiyonu yok mu?" Sonunda sesim kırılarak soruyorum.

"Felç sonrası bu durum çok yaygındır. Beyni çok uzun süre oksijensiz kaldı. Doktorlar herhangi bir beyin aktivitesi, iyileşeceğine dair herhangi bir işaret arıyorlardı ama bu sabah itibariyle hiçbir şey yoktu. Çok üzgünüm. Doktorlar bu noktada ellerinden geleni yaptılar. Onu görmenize izin verebilirim."

Tuttuğum gözyaşlarım serbest kalıyor ve yüzümü Zane'in yanına gömerken hıçkırıklarımı yutuyorum. Elimi bırakıyor ve kollarını bana dolayarak biraz daha sıkı sarılıyor. O gitmişti. Sahip olduğum tek ve biricik insan gitti. Fiziksel olarak hala burada, ama gerçekten burada olması anlamında, ruhu, o gitti.

Hemşire bizi odasına götürüyor ve içeri adım attığımda gördüğüm şey ayaklarımın altındaki zeminin parçalanmasına neden oluyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Donna. Tatlı annemin vücudunun her yerine tüpler girip çıkıyor. Vücudu o kadar hareketsiz ki canlı bile görünmüyor ve bir bakıma, sanırım öyle de değil.

Hemşire, "Sizi biraz yalnız bırakayım," diyerek yanımdan ayrılıyor. Oda etrafımda dönüyor ve kendimi sabitlemek için bir elimi alnıma bastırıyorum.

"İyi misin?" Zane'in çakıllı sesi kulaklarımı dolduruyor. Beni kendisine doğru çeviriyor, elleri kollarımı sarıyor, beni yerimde tutuyor ve Donna'yı görmemi engelliyor.

"O sadece..." Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ve yüzümü gömleğine bastırıp kumaşa tutunuyorum.

Sanki her şeyimi kaybediyorum.

"Sorun yok. Sana bunun zor olacağını söylemiştim ve öyle de. Ama veda etmene izin verilmeli. O da bunu isterdi." Başımı salladım, gömleğinin içine hüngür hüngür ağladım. Berbat haldeyim, tam bir karmaşa. Bunu nasıl atlatacağım?

"Ben iyiyim. Bunu yapmam gerek." Kelimeler sadece benim için olsa da yüksek sesle konuşuyorum. Zane başıyla onaylıyor ve bir adım geri çekilerek beni serbest bırakıyor, gerçi yapmak istediği son şey bu gibi görünüyor. O aradan çekilince, uzun bir süre orada öylece durup ona

bakıyorum. Kendimi umutsuz hissettiğimde bana destek olan kadına. Beni besledi ve suladı, solmuş bir gülü bir kadına dönüştürdü. Ondan önce kaybolmuştum ve tanıştığımız anda buldum. Şimdi beni yine terk ediyor ve bu, geride bırakıldığım tüm o zamanlar gibi hissettiriyor. Asla seçilen çocuk olamadım. Sonsuza dek yalnız.

Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak yatağın yanına doğru yürüyorum. Elini elime alıyorum. Soğuktu ve dokununca  rperiyordum. Tabii ki dokunuşuma tepki vermiyor. Elimi sıkıyor. Orada olduğumu bile kabul etmiyor. Bağlı olduğu makineler göğsünün inip kalkmasına neden oluyor.

Onu bu halde görmek kalbimi kırıyor. Onu her ziyaret ettiğimde yüzündeki gülümsemeyi ve gözlerindeki sevinç pırıltısını görmeyi  zliyorum. Onu son kez uyanık ve mutlu gördüğüm anın aslında onu bu şekilde göreceğim son an olacağını hiç düşünmemiştim. Orada durup elini tutarken gözyaşlarının akmasına engel olamıyorum. Omuzlarım düşüyor ve hıçkırıklarımı tutmak için dudağımı ısırıyorum.

"Seni şimdiden özledim ve sen daha gitmedin bile." Elimin tersiyle yüzümü siliyorum. "Orada olamadığım için  zg n m; çok meşguldüm ve çok fazla gelip ziyaret edemedim. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Keşke bunlar olmasaydı."

Burnumu çekerek devam ediyorum. "Beni yanına aldığın ve bana bir gelecek verdiğin için çok minnettarım. Seninle geçirdiğim her dakikadan keyif aldım ve sana annem demekten gurur duyuyorum."

Eğilip alnındaki gri saçları tarıyorum ve oraya nazık bir öpücük konduruyorum. Geri  ekildiğimde o kadar çok ağlıyorum ki zar zor görebiliyorum. Sanki ruhumun bir parçasını, yetiştirilme tarzımın bir parçasını kaybediyor gibiyim.

"Yanımdayım," diye fısıldıyor Zane, kolları belimi sarıyor. Beni göğsüne doğru geri çekiyor ve ben de tutunacak birine ihtiyaç duyarak onun kollarında dönüyorum.

W Yirmi dakika daha kaldık ve bunun her saniyesinden nefret ediyorum. Dove'un incindiğini görmekten nefret ediyorum ve burada, onu koruyamayacağım açık bir yerde olmamızdan nefret ediyorum. En azından benim istediğim şekilde değil. Kısa bir süre sonra, ona zamanın geldiğini söylemem gerektiğini biliyorum.

"Dove, gitmemiz gerek. Burada kalmak güvenli değil."

Göğsümden çekiliyor ve anlayışla başını sallıyor. Başını öne eğik, bir kez daha Donna'nın yanına doğru yürümesini izliyorum.

Bana dönmeden önce gözyaşları içinde vedalaşıyor. Kollarımı açıyorum, o da kollarıma atlıyor ve onu odanın dışına çıkarmama izin veriyor. Donna'ya düzgün bir cenaze töreni yapılacak, en azından bunu yapabilirim ve biliyorum ki cenazesıyla ilgilenilmesi Dove'u rahatlatacak.

"Her şey yoluna girecek, Dove. Söz veriyorum her zaman bu kadar acıtmayacak." Onu teselli etmeye çalışıyorum ama hıçkırıkları daha da şiddetleniyor. Hemşire odasının önünden geçip koridorun sonuna kadar yürüyorum. Dove'a o kadar odaklanmışım ki, çevremize gerektiği kadar dikkat etmiyorum. Tek düşünebildiğim bizi bu hastaneden çıkarıp sığınağa geri götürmek.

Merdivenlerden otoparka iniyoruz ve dışarı adımımızı atar atmaz bir şeylerin ters gittiğini hissediyoruz.

Duraklıyorum, Dove'u daha da yakına çekiyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak.

"Henüz bilmiyorum." Etrafı tarıyorum ve park ettiğimiz koridorda iki karartılmış cip görüyorum. İki arabanın kapısı açılırken Dove'u arkamdan iterek bir adım geri çekiliyorum. *Kahretsin.*

Arkamı dönerek Dove'un yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve gözlerinin içine derin derin bakıyorum. "Beni dinle. İçeri girmeni ve saklanacak bir yer bulmanı istiyorum. Ben gelip seni bulana kadar saklan, tamam mı?" Sesimi paniklemiş gibi çıkarmamaya çalışıyorum ama bu benim en kötü kâbusumun hayata geçirilmiş hali.

"Sorun ne?" Tekrarlıyor, bu sefer sesi daha çılgınca geliyor. Elimden çekiştirerek omzumun üzerinden bakmaya çalışıyor.

"Sana her şeyi sonra açıklayacağım, lütfen git ve saklan. Lütfen Dove," diyorum, daha önce hiç olmadığı kadar çaresiz hissederek. Başını sallıyor ve ben de onu bırakıyorum, benden uzaklaşmasını izliyorum. Gitmesine izin vermek fiziksel olarak canımı acıtıyor ama orada durmuş beni izlerken

onu koruyamayacağımı da biliyorum. Sayıca ve silahça üstünüm. Aynı anda hem onlarla savaşıp hem de onu güvende tutamam. Merdiven boğluğuna açılan kapıdan kaybolduğunda, Christian'ın beni almaya gönderdiği kişiyle yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

Kendini beğenmiş, yıpranmış yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle bana doğru yürüyen pisliğin kendisini gördüğümde şok oldum. "Gerçekten sonsuza kadar saklanabileceğini mi sandın?"

Omuz silkiyorum. "Senden saklanmıyordum. Sadece çok ihtiyacım olan bir tatile çıkıyordum." Belki onu biraz konuşturabilirim, bu da Dove'a saklanmak için biraz daha zaman kazandırır.

"Aptal gibi mi görünüyorsun, Zane?" Başını yana eğiyor. Attığı her adım onu ve beni ölüme daha da yaklaştırıyor.

Yanında iki adam var ve buralarda bir yerde daha fazla adamı olduğunu biliyorum. Christian aptal değil; iki adamı kolaylıkla alt edebileceğini biliyor. Sanki aklımı okuyabiliyorlarmı? gibi, arabaların kapıları açılıyor ve dört adam daha yaklaştırmaya başlıyor.

"Sadece sohbet etmek için bir sürü insan getirdim," diyorum dudaklarıma zorla bir sırıtma yerleştirerek.

"Çok fazla konuşma olmayacağını biliyorsun. Daha az konuşma, daha çok öldürme."

"Bunun için de bir sürü insan getirdin. Sen de mi silah tutmayı unuttun?" Onu kızdırtmanın şu anda yapabileceğim en iyi şey olmadığını biliyorum ama lanet olsun, çok kızgınım. Ona kızgınım, kendime kızgınım, dünyaya kızgınım.

"Bunu benim için yapabilecek insanlar varken neden silahı kendim ateşleyeyim? Senin gibi insanlar. Bu gerçekten utanç verici, sen benim favorilerimden biriydin. Sanırım gerçeği daha önce öğrenmemek benim hatamdı." Hâlâ inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Neyi öğrenmek?"

"Dove'u bul... sonra onun senin için kim olduğunu öğren-"

Sözünü bitirmeden kestim. Onunla olan ilişkim hakkında konuşmasını istemiyorum ama onu neden istediğini bilmek istiyorum. "Neden son on yıldır onu arıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Demek Billy'yi öldüren sendin. O pislige güvenmemem gerektiğini biliyordum. En azından önce ona acı çektiirdin mi?"

"Barışçıl ölümler sunmamla mı tanınıyorsun?"

Daha yüksek sesle gülüyor. "Hayır. İşte tam da bu yüzden senin gidişini görmek beni üzecek. Benimle uzun ve başarılı bir kariyerin olabilirdi."

"Soruma cevap ver!" diye hırslıyorum. Adamlarından ikisi bana doğru tehditkâr bir adım atıyor ama Christian elini kaldırarak yerlerinde kalmalarını iğare ediyor. "Onu neden istiyorsun?"

"Onun ölmesini istemem Castro'nun suçu diyelim. Ama ölmekle meşgul olacağın için seni sıkıcı detaylarla rahatsız etmek istemiyorum. İçiniz rahat olsun, küçük Güvercin'inize iyi bakacağım. Onu öldürmeden önce adamlarımın onunla biraz eğlenmesini sağlayacağım."

Son sözleri ağzından çıkmadan ona doğru hamle yaptım. Hızlıydım ama adamları hamlemi önceden sezmişti. Ben daha Christian'a yaklaşmadan ikisi üzerime çullandı. Yumruğumu savurup birinin burnuna vuruyorum, kemikler eklemlerimin altında çıtırdıyor. Diğer kolumu yakaladı ve acıyla geriye doğru büküldü.

Vücudumu döndürerek kendimi kurtarıyorum ve tek hamlede göğsüne yumruk atıyorum. Adam tökezleyerek geri çekiliyor ama kafamın yan tarafına vurmadan önce değil. Bağımlı çatlayacak gibi oluyor ama silkinip Christian "a ulaşmak için onu geçmeye çalışıyorum. Yukarı baktığımda, donup kaldım.

Christian benden sadece birkaç adım ötede, silahını göğsüme doğrultmuş durumda. Silahın patladığını duyuyorum ve göğsümde dışarı doğru ilerleyen bir ateş gibi sıcak, yakıcı bir acı hissediyorum. Kurşun kaslarımı ve dokularımı kesip geçerken vücudum istemsizce geriye doğru sarsılıyor.

"Sanırım senin için bir istisna yapabilir ve tetiği kendim çekebilirim, eski dostum," diyor

Christian ve onu daha iyi tanımasaydım, beni öldürdüğü için aslında biraz pişman olduğunu söyleyebilirdim. "Kızı bulun ve bana getirin," diye emrediyor adamlarına, gözlerini benden ayırmadan.

Öfke ve çaresizlik vücudumun her zerresini dolduruyor. Onu öldürmek istiyorum, adamlarının her birini öldürmek istiyorum ama bedenimin tek yaptığı yere yığılmak. Silahıma uzanmaya çalışıyorum ama uzuvlarım işe yaramıyor. *Ben işe yaramazım.* Dove ölecek. Her şeyimi kaybedeceğim.

"Güle güle, Zane..." Christian'ın sesi uzaklardan geliyor, ama bu doğru olamaz. Az önce buradaydı. Gözlerimin kapandığını, zihnimin kaybolduğunu hissediyorum. Hayır, hayır, hayır! Uyanık kalmalıyım. Dove'a ulaşmalı, onu korumalıyım.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama vücudum kurğundan yapılmış gibi hissediyorum. Zihnim dönüyor ve tek düğünbildiğim Christian'dan ne kadar nefret ettiğim. Onu şu anda ne kadar çok öldürmek istediğim. Eskiden onun benim kurtarıcım olduğunu düşünürdüm, Dove'un da. İkimizi de kurtardı ve şimdi ikimizi de bitiriyor.

Her şeyin nasıl başladığına dair anılar öne çıkar. Sonun başlangıcı.

"Serbest bırakılmamam gerekiyor; bir hata yapıyorsunuz."

"Erken bırakıldığınız için şikayet ettiğinize inanamıyorum. Gittiğin için mutlu ol. Hata ya da değil. Artık benim sorunum değilsin," diyor gardiyan ve bana kapıyı gösteriyor.

Sadece on yedi yaşındayım ama son birkaç aydır her gün spor yapmaktan başka bir şey yapmıyorum. Artık yaşıtım olan çoğu çocuktan daha büyüğüm, belki de bu yüzden beni hapislane için yeterince olgun buldular. Beni eyalet hapishanesine göndermeden önce ıslahevinde sadece birkaç hafta geçirmiştım.

"Bunu giy." Ayağımın önüne bir çanta atıyor ve hemen fark ediyorum ki beni getirdikleri gün giydiğim kıyafetler. Mahkûm üniformamı çıkarıp eski, yıpranmış kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum.

Sonra aklıma geldi. Buradan çıkıp gitmek üzereydim. Özgürüm. Ama gidecek hiçbir yerim yok. Bunu kendime bile itiraf etmekten nefret ediyorum ama burada her sabah ne olacağını biliyordum. Her gün aynıydı, sonsuz bir yapı ve rutin döngüsü. Dışarıda ise kaostan başka bir şey yoktu.

Kaybolacağım.

Yirmi dakika sonra dışarıdayım, elimde yirmi dolarlık iki banknottan başka bir şey olmadan bir otoparkta duruyorum. Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Başka ne yapacağımı bilmeden kaldırımda yürümeye başladım. Orada öylece duramam. Yolun yaklaşık yarım mil aşağısına geldiğimde karartılmış bir SUV yanıma yanaşiyor. Camlar açılıyor ve diğer tarafta bir adam beliriyor.

"Arabaya ihtiyacım yok," diye bağıriyorum o daha bir şey söyleyemedi. "Sen Zane olmalısın," diyor daha önce hiç görmediğim adam.

"Adımı nereden biliyorsun?" Yürümeyi bıraktım ve araba da aynı anda durdu.

"Ben Christian'ım ve seni erken serbest bıraktıran benim."

"Peki bunu neden yaptın?" Şüpheyle sordum.

"Neden içeri girmiyorsun ve bu konu hakkında konuşabiliriz."

"Sikini yalamak için seninle o arabaya binmeyeceğim. Git de bunu deneyen son adama ne olduğunu sor. Bekle, yapamazsın çünkü onu öldürdüm."

Christian adındaki adam başını geriye atar ve yüksek sesle gülmeye başlar. Tekrar konuşacak kadar kendini toparlayana kadar on dakika boyunca aralıksız güler.

"Senden şimdiden hoşlanıyorum, Zane. Merak etme, ben de öyle bir şey istemiyorum. Benim için çalışmanı istiyorum... insanlarla ilgilenmeni. Tıpkı şu bahsettiğin adamla ilgilendiğin gibi."

"Bunda benim çıkarım ne?"

"Ne istersen. Para, güç, kadın, uyuşturucu. Adını koy ve senin olsun."

Belki de o gün yürümeye devam etmeliydim. Belki de onu farklı bir yerde güvende tutabilirdim.

bir şekilde. Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğim. Geçmiş geçmişte kaldı ve artık bunları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Gözlerim kapanıyor ve bu sefer onları tekrar açamıyorum. Bilincim gidip geliyor, içten içe bunun böyle olduğunu biliyorum. Öleceğim.

Hayatımda sevdiğim her şeyin resimleri gözlerimin önünden geçiyor, her biri Dove'un bir görüntüsü.

F Ciğerlerime hava çekerken attığım her adıma odaklanıyorum. Yapmak istediğim son şey takılıp düşmek ya da kendimi yaralamak. Peşimizde kimin olduğundan emin değilim ama öğrenmek de istemiyorum. Zane'in gözlerindeki korku, soru sormayı bırakıp sadece dinlemem için yeterliydi.

Şu anda sevinçten havalara uçuyor, kaçışımı planlıyor olmalıydım ama Zane'in orada kim bilir neler yaşadığını bildiğim için bunu düşünemiyorum bile. Evet, farklı hissetmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum işte. Ona kötü bir şey olduğunu düşündüğümde midem bulanıyor. Kahretsin, sanırım hasta olacağım. Metal korkuluklara tutunarak merdivenlerde duruyorum ve değerli oksijeni ciğerlerime çekiyorum.

Sanki göğsümün üzerinde bir fil oturuyormuş gibi hissediyorum. Sanki ne kadar hava solursam soluyayım, nefesimi asla tam olarak alamıyorum. Bir kat üstümde bir kapı açılıyor ve ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak beni merdivenlerden aşağıya taşıyor. Merdivenlerden inen birinin sesini duyana kadar birkaç adım atmış oluyorum. *Hayır*. Biri değil, iki çift ayak sesi var. İki kişi.

"Kaçabilirsin ama saklanamazsın..." Bu ses kara tahtaya çakılmış çiviler gibi ve sesle birlikte korku omurgamdan aşağı süzülüyor. Hemen merdivenlerden aşağı koşmaya başlıyorum. Bu merdiven boşluğundan çıkmalıyım. Burası bir tuzak gibi. Eğer burada kalırsam, yakalanmış sayılırım. Öldüm.

En alt kata geldiğimde kapının kolunu tutup çevirerek açıyorum. Dışarı çıkarken soğuk hava saçlarımda dalgalanıyor. Kapı arkamdan kapanıyor ve sokakta koşmaya başlamaya hazırlanırken olduğum yerde duruyorum. İki adam sadece on adım ötemde duruyordu, yüzlerinde korkunç şeyler vaat eden gülümsemeler vardı.

Ne yapacağım ben? Nereye gideceğim?

Kapana kısılmış bir fare gibi bir çıkış yolu arıyorum ama yok. Merdiven boşluğuna geri dönemiyorum. İleriye de gidemiyorum.

"Vazgeç bebeğim, sadece bizimle gel ve belki sana yumuşak davranırız... belki seni hemen öldürmeyiz. Her zaman biraz eğlenebiliriz, sana biraz zevk verebiliriz..."

Gözlerim boşlukta geziniyor, gidecek hiçbir yer yok. Kapana kısıldım. Zane bana kaçmamı, saklanmamı söyledi. Bu şekilde ölemem. Bu şekilde ölmeyeceğim.

"Bunu aklından bile geçirme." Sesi beni ölümüne korkutmadıysa, yüzünde gözünden çenesine kadar uzanan yara izi korkuturdu.

Ne yapacağım ben? Paniğin yükseldiğini, içimde fokurdadığını hissediyorum. Sırtımdaki tüyler

boyunum diken diken oldu. Bu kötü bir şey. Korkunç bir şey olacak. Zane haklıydı. Haklıydı. Bir sonraki an, arkamdaki kapı açılıyor ve ben arkamı dönmeden önce bir el dudaklarıma çarpıyor, bir kol da orta yerimi sarıyor.

Kan donduran bir çığlık atarak tüm gücümle mücadele ediyorum, bacaklarımı tekmeliyorum ve onun pençesinde çırpınıyorum. Bir tekme isabet etmiş olmalı çünkü bir saniye sonra adam beni serbest bırakıyor, sert bir *sikiş sesi* kulaklarımı dolduruyor. Koşmaya başladığımı sanmıyorum. Önüm kesilmeden önce on adım kadar gidebildim. Ciğerlerim yanıyor, kaslarım gergin, korku ve panik bedenimi ele geçiriyor. Ya savaşıcağım ya da öleceğim ve henüz ölemem.

"Uslu bir kız olursan seni rahat bırakacağımızı söylemiştik ama tabii ki sessizce gelemedin... Görünüşe göre işleri zor yoldan halletmemiz gerekecek." Adamlardan biri silahını çekti, çığlık atmak için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Ben tepki veremeden üzerime geliyor, silahının kabzası başımın yan tarafına çarpmadan önce görüş alanımda parlıyor. Yere yığılıyorum, etrafımdaki tüm dünya kararıyor.

Kendime geldiğimde tüm vücudum zonkluyor ve başımın üzerinden otobüs geçmiş gibi hissediyorum. Gözlerimi kırıştırarak açtığımda, başımın üzerinde sallanan parlak ışığa bakıp irkilme dürtüsüne direniyorum. Bu da *ne*?

- Ellerime baktığımda bir sandalyeye bağlı olduğumu, bileklerimin kollara bağlı olduğunu fark ettiğimde düşüncemi tamamlayamıyorum. Anılarım arasında gezinerek buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Donna. Hastane. Zane. Bayılmış.

"Yardım edin! Biri yardım etsin!" Beni sandalyeye bağlayan ipleri çekerken beni duyabilecek herkese sesleniyorum. Zane'i bulmalıyım, buradan çıkmalı ve bu insanlardan uzaklaşmalıyım. Yumuşak bir kıkırdama odayı dolduruyor ve sesin ait olduğu kişiyi aramak için başımı çeviriyorum ama kimseyi göremiyorum. Başımın üzerinde asılı duran küçük ışık dışında karanlık etrafımı sarıyor. Korkumu bastırmaya çalışıyorum ama beni boğuyor.

"Merhaba, Dove." Önümde bir adam beliriyor, güzel bir takım elbise giymiş bir gangstere benziyor. Boncuk gibi gözleri vücudumda geziniyor ve her bir hareketini hissedebiliyorum. "Sonunda seninle tanışmak bir zevk, tabii en iyi şartlar altında olmasa da." İpi ve sandalyeyi işaret ediyor. "Üzgünüm, size daha iyi bir konaklama sunamazdım. Ben Christian." Adını sanki bilmem gerekiyormuş gibi söylüyor.

"Zane nerede? Ben neredeyim? Beni neden götürdünüz?" Sorular içimden taşan bir lavabo gibi dökülüyor. Bu adamın bana bir cevap vereceğinden şüpheliyim ama yine de soruyorum. Sormak zorundayım.

"Zane?" Yüzüme doğru eğiliyor ve aramıza biraz mesafe koymak için başımı geriye atıyorum. Adamın sesi içki kokuyor ve bu korkumu daha da artırıyor. Titremeler vücudumu sarıyor ve üşümüş gibi titremeye başlıyorum. "Zane öldü. Cesedini otoparkta bıraktım." Yüz ifademi anlamak istercesine duraklıyor. Sonra bana söylediği şeyi anlamamı izlerken dudakları küçük bir sırtışıla kıvrılıyor.

Zane öldü. Göğsüm sıkışıyor ve kalbim acıyor. Ruhumun bir parçası paramparça olmuş gibi hissediyorum. Mantiken, ölmüş olması umurumda olmamalı ama nedense kendimi ona bağlı hissediyorum. Sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi.

"Yani, bunca zaman sonra ölmesi gerçekten çok utanç verici. Birbirinizi yeniden bulmanız o

kadar uzun yıllar aldı ki, sırf o sizi terk etsin diye..." Christian kaşlarını çatıyor ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp beni ensemden yakalıyor, parmakları hassas etime çürükler bırakacak kadar sert giriyor.

"Ben... ben... anlamıyorum. Sen neden bahsediyorsun?" Kafası karıştı. "Bilmiyorum Zane.

"Beni kaçırdı ve..." Christian enseme öyle bir sıkıyor ki kelimeler kesiliyor ve acı beni yiyip bitiriyor.

"Bana yalan söyleme, seni küçük sürtüğ. Zane ile olan bağlantın hakkında her şeyi biliyorum. Çok uzun sürdü ama sonunda anladım."

Başımı geri çekiyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Gerçek şaşkınlığımı görmüş olmalı çünkü bir an sonra iliklerime kadar hissettiğim mizahsız bir kahkaha attı.

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? William ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Şimdi kafam daha da karıştı. William'ı nereden biliyor ve onunla ne ilgisi var? Bilgiler beynimde bir araya gelmiyor ya da belki de bir araya getirmeye çalışmak umurumda değil.

"William... o öldü. Öldüğünü gördüm... Oradaydım."

"O ölmedi, tatlım. İyileşti ve birkaç ay sonra geri dönüp üvey babanı soğukkanlılıkla öldürdü. William Zane Brennen doğuştan katildi ve ben de tam olarak bu yüzden onu işe aldım."

Bir atom bombası gibi, etrafımdaki her şey patlıyor.

Zane,

William'dır.

William,

Zane'dir.

Christian beni boynumdan tutup sarsıyor ve aklımdan çıkarıyor.

"Sana hikayenin geri kalanını anlatayım, Dove. Onu hapishanede bulduğumda, en genç mahkumlardan biri olmasına rağmen sağda solda adam öldürüyordu. Benim için çalışabilmesi için onu dışarı çıkarmanın bir yolunu buldum. Yeteneği hapishanede gerçekten boşa gitmişti. Kendisi için de iyi şeyler yaptı. Çalışarak yükseldi, en iyi adamlarımdan biri oldu. Bilmiyordum ki, başından beri aradığım tek şeyi saklıyormuş. Seni."

Ben mi? Benden ne istiyor? Kafamı tam olarak toparlayamıyorum. Bunların hiçbirini. Çok fazla sorum var, çok fazla, ama sanırım artık herhangi bir cevap için çok geç. Zane... William gitti.

Pislik herif boynumu bıraktığında, bir kenara çekilip hiçliğe bakıyorum. Bunu nasıl göremedim? Nasıl oldu da bir ile ikiyi bir araya getiremedim? Neden bana söylemedi?

Şimdi o gitti ve ben... ben öleceğim. Beni uarmıştı ama ben dinlemedim. Gözyaşlarım gözlerimde yüzüyor.

"Onu seni öldürmesi için gönderdiğimi biliyor musun?" Tehditkâr sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor ve karanlığın içinde ürperiyorum. "Onun yerine seni saklanmaya götürdü. Sanırım bunun için ona teşekkür etmeliyim. Seni öldürmek iyi bir şeyi ziyan etmek olurdu, bunu şimdi anlıyorum." Gözleri vücudumda geziniyor ve boğazımda kusmuğun yükseldiğini hissediyorum.

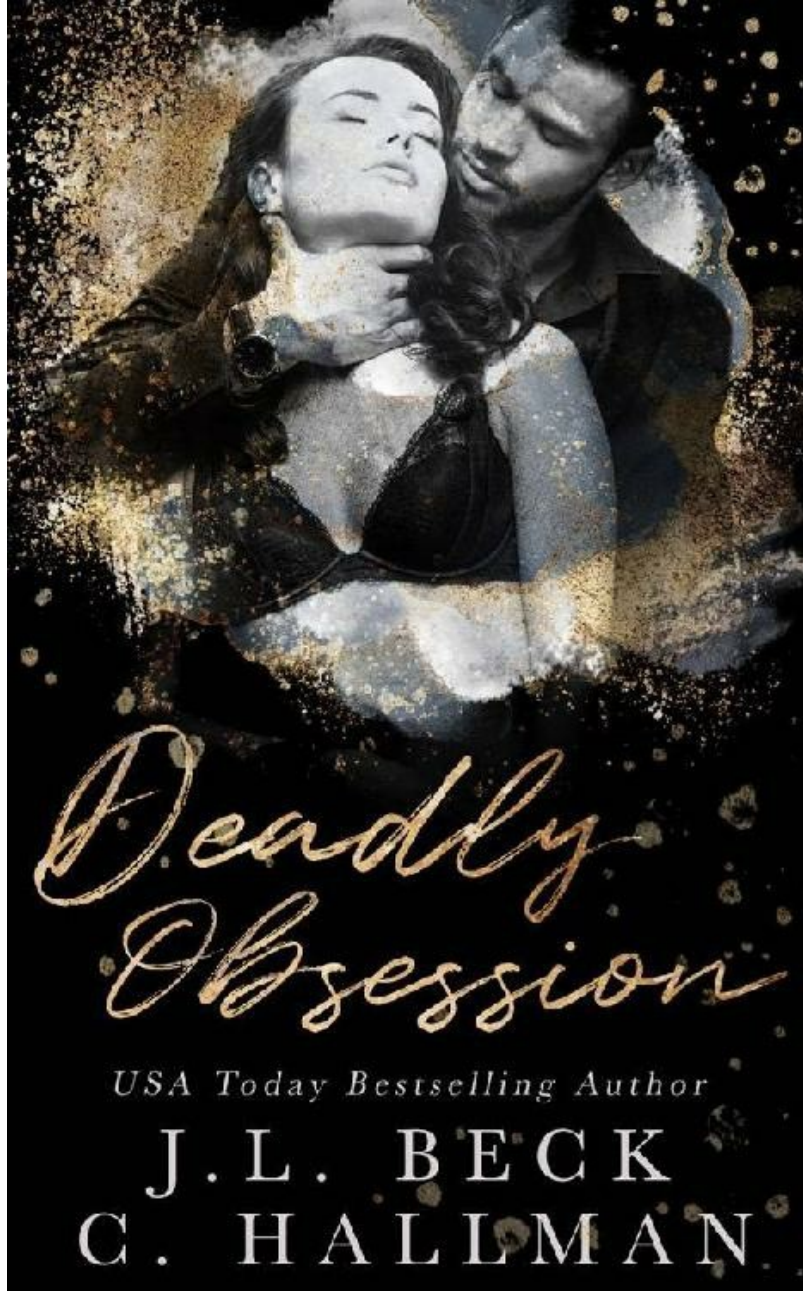
"Ne... Bana ne olacak?" Açıkça ölümün kıyısında dururken sormak aptalca bir soru ama gideceğim yerin orası olup olmadığını bilmek zorundayım. Eğer şu anda öleceksem. "Beni hâlâ öldürecek misin?"

Christian gülümsüyor ve ben o tek bakışta acının vaadini hissediyorum. "Yapacaktım ama bugün senin şanslı günün çünkü kendimi cömert hissediyorum ve şimdi seni çok daha iyi kullanabilirim." Ben daha cevap veremedim yumruğu birdenbire patlıyor ve eklemeleri yüzümün yan tarafına çarpıyor. Acı yüzüme yayılıyor ve her şey kararmadan önce düşünebildiğim tek şey Zane'i dinlemem gerektiği.

DEVAM EDECEK...

ÖLÜMCÜL SAPLANTI

TAKINTI DÜETİNİN İKİNCİ KİTABI

Ölümcül Saplantı
Çok Yakında!

YAZAR HAKKINDA

Jenna Reed, çağdaş ve karanlık romantizm yazar uluslararası çok satan yazar ikilisi J.L. Beck ve C. Hallman'ın takma adıdır.

ÜCRETSİZ KİTAPLARIN yanı sıra satışlar ve güncellemeler için bültenimize katılın.

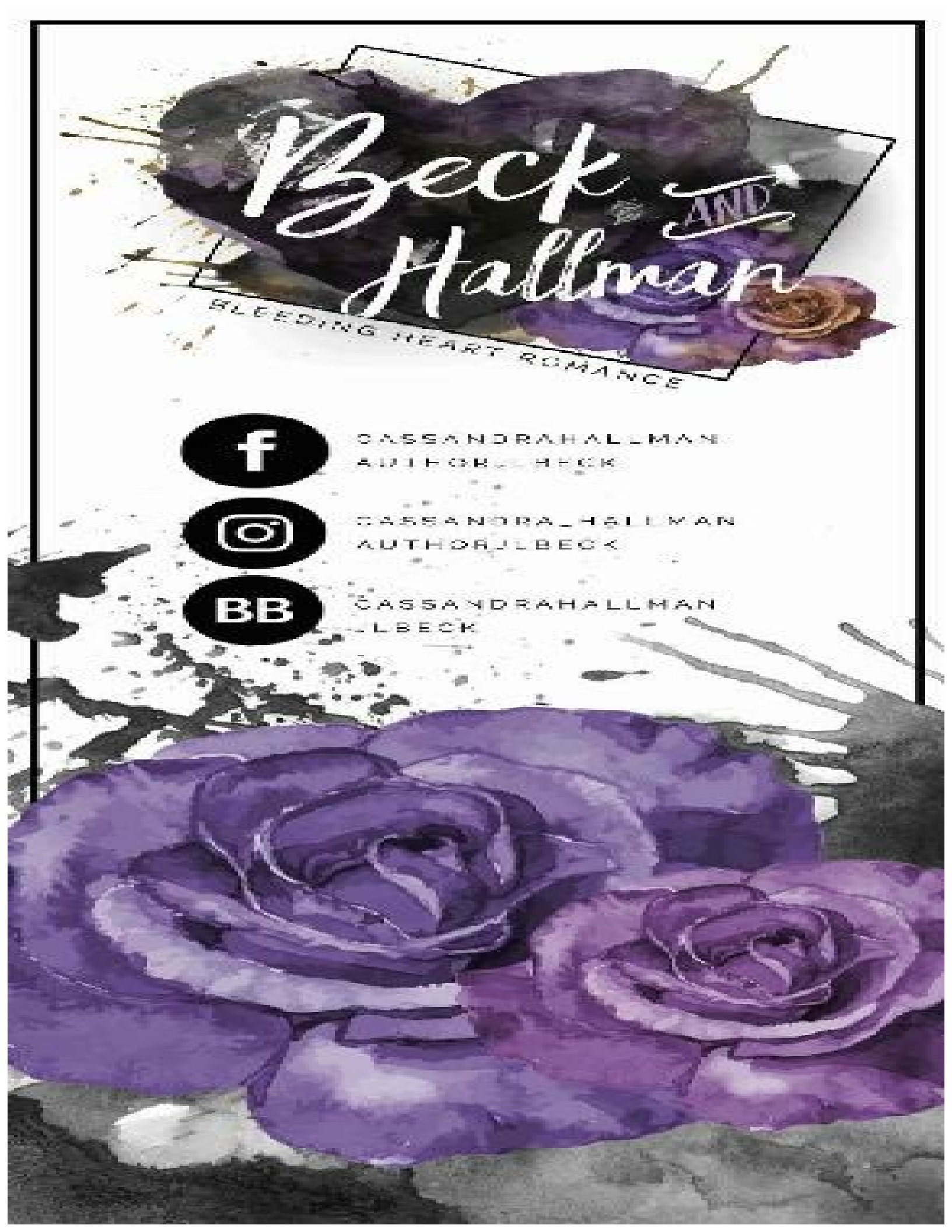
[Şimdi Kaydolun](#)

Ayrıca

www.bleedingheartromance.com

web sitemize de göz atın.

Beck AND Hallman

BLEEDING HEART ROMANCE

f

CASSANDRAHALLMAN
AUTHOR @ LBECK

ig

CASSANDRA_HALLMAN
AUTHOR @ LBECK

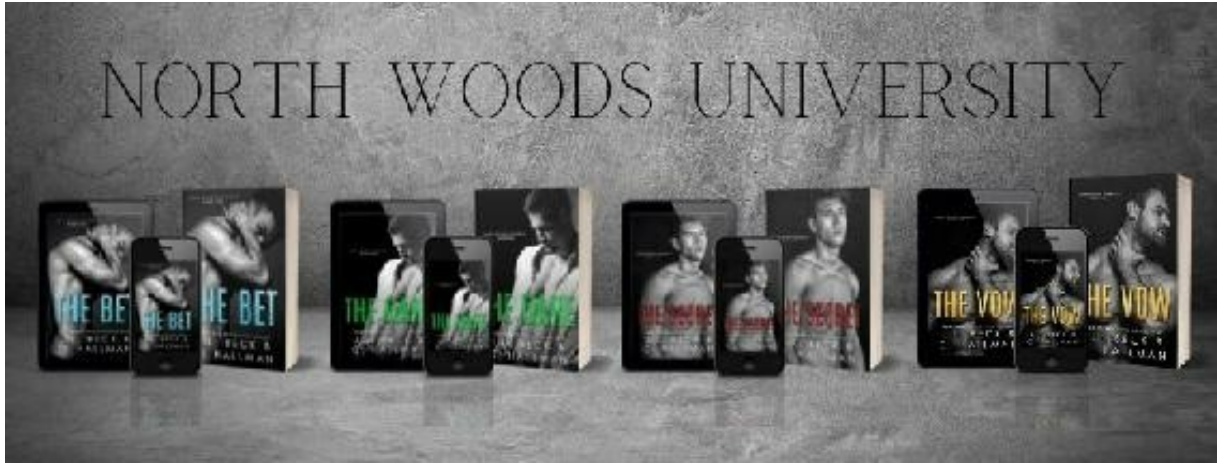
BB

CASSANDRAHALLMAN
LBECK

AYRICA YAZARLAR TARAFINDAN

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Bahis Cesaret Sır Yemin

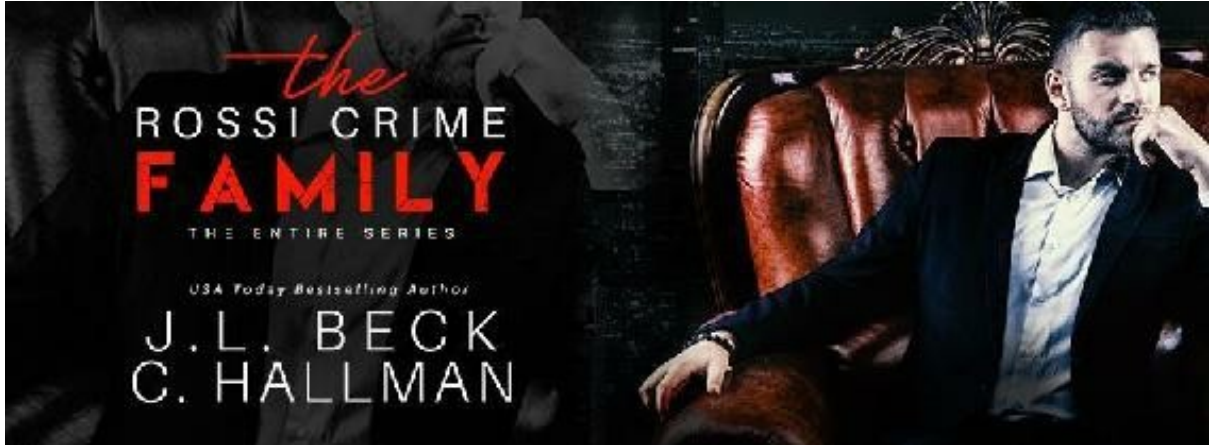
Bayshore Rakipleri
(Ters Harem Zorba Romantizm)

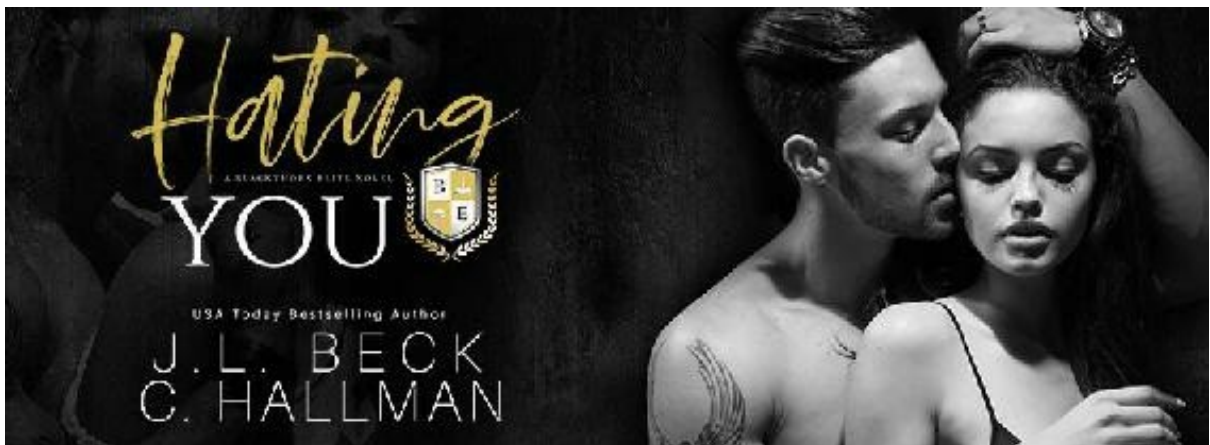
Rakipler
Düſerken
Rakipler
Kaybederken
Rakipler
Severken

KARANLIK ROMAN

Rossi Suç Ailesi
(Karanlık Mafya Romantizmi)

Mahkum Et
Beni Koru
Beni Sakla
Beni Koru
Beni Evcilleſtir
Beni Hatırla

Senden Nefret
Etmek Seni
Kırmak Seni
İncitmek

Seni Pişman Etmek

(Karanlık Zorba Romantizmi)

EROTİK STANDALONE'LAR

Kaçak Gelin
ÜCRETSİZ
NOVELLA

Orada Tutsak
(Karanlık Bir Ters Harem)

SENI INCITMEK SNEAK PEEK

Birinci Bölüm Stella

Çöpü son bir kez daha aşağı iterek torbanın kenarlarını yukarı çekiyorum ve plastik kapaklarla bir düğüm atıyorum. Bunu neredeyse unuttuğuma inanamıyorum. Çöpü burada bıraksaydım Paul sabah ruhsal bir çöküntü yaşardı.

Dolu poşeti çöp kutusundan çıkarmak neredeyse tüm gücümü alıyor, bu yüzden onu dışarı taşımak yerine ağır şeyi arkamda sürüklemeye karar veriyorum. Umarım üniversitenin tertemiz kafeterya zemininde çizikler bırakmaz. Bu işe aptalca bir şey yüzünden başımı belaya sokamayacak kadar çok ihtiyacım var.

Öğrenciler olmadan burası ürkütücü. Devasa alan çok sessiz ve boş ama yine de içeride dolaşan tüm zengin çocukları görmektense bunu tercih ediyorum. Kıskanmamak için çok uğraşıyorum ama o kadar da kolay değil. Bütün gün boyunca benim istediğim her şeye sahip olan bu insanlara bakmak zorundayım. Bir aile, bir eğitim ve iyi bir yaşam şansı. En kötüsü de sahip olduklarının kıymetini bile bilmiyorlar.

Kaç kez burada birilerinin en saçma şeylerden şikayet ettiğine kulak misafiri olduğumun sayısını unuttum. Bir mağazada en yeni tasarım ayakkabıların veya çantaların kalmamasına üzülme. İstedikleri özel üretim spor arabayı alamamak. En yeni iPhone'u almak için fazladan bir gün beklemek zorunda kalmak... liste uzayıp gidiyor. Her şikayet bir diğerinden daha saçma.

Bu arada ben de iki yakamı bir araya getirmek için canımı dişime takarak çalışıyorum. Annem ve babam öldüğünden ve büyükannem bunama hastalığından muzdarip olduğundan, büyükannemin tüm sorumluluğu bana düşüyor. Bununla birlikte, her ay bir yığın fatura geliyor ve notlarım ve hırsım olmasına rağmen üniversiteye gitmememin nedeni de bu. Bunun yerine, liseyi bitirdikten hemen sonra bulabildiğim her işe girdim, böylece büyükanneme ve kendime destek olabildim.

Sonunda kafeteryanın arka kapısına ulaştığımda, bu ağır çantayı sürüklemekten kollarım ağrıyor. Buraya ne atıyorlar? *Beton bloklar mı?* Ağır metal kapıyı iterek açıyorum ve akşamın serin havasına çıkıyorum.

Dışarısı karanlık ve rüzgâr tenimi kırbaçlarken soğuk, ama bütün gün içeride mahsur kaldıktan sonra tazeliğin tadını çıkarıyorum. Çöp konteynerine ulaştığımda, belimi kırmadan bu aşırı dolu çöp torbasını nasıl kaldıracağımı bulmaya çalışıyorum. Homurdanarak tüm gücümle kaldırıyorum ama yerden zor kaldırıyorum. Lanet şey.

Arkamdan gelen bir ses beni yerimden sıçratıyor ve sessizce nefes alıyorum. Muhtemelen rakun

ya da onun gibi bir şeydir. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, çöp konteynerinin etrafına gizlice bakıyorum

kontrol etmek için, ama hiçbir şey yok...

Başka bir ses, bu daha çok homurtuya benziyor, ki bu kesinlikle bir rakun değil, merakımın artmasına neden oluyor. "*Merak kediye öldürür*" sözünü hatırlamalıyım.

Çöpü yerde bırakarak, binanın köşesinden bakmak için çöp konteynerinin etrafından dolanıyorum. Etrafta sinsice dolaşmamam gerektiğini biliyorum ama bu haftalardır başıma gelen en heyecan verici şey.

Ancak köşeyi döndüğümde hissettiğim şey tam olarak heyecan değil. Daha çok dehşet ve korku gibi. Damarlarımdaki kan buza dönüşüyor ve önümdeki manzara karşısında ciğerlerimdeki hava duruyor. İki adam üçüncü bir adamı arabanın bagajına kaldırıyor.

Aklıma her türlü açıklama geliyor. Adam sarhoştur... sadece sızmıştı. Muhtemelen bir şakadır... Bir cinayetin içine girmiş olmamın imkanı yok.

Adamlardan biri bagajı kapatıyor ve arkadaşına dönerek yavaşça soruyor: "Cesedini nereye atacağız?"

Çıkmasını engelleyemeden dudaklarımdan yüksek sesli bir nefes çıkıyor. Elim ağzımı kapatmak için ağzıma gidiyor ama artık çok geç. Her iki adam da bana dönüyor, ben orada dururken bana bakıyorlar, muhtemelen az önce yaptıklarına tanık olduğumu fark ediyorlar.

Bir vuruş geçiyor, sonra bir tane daha ve birbirimize bakıyoruz. Önümde duran iki adama bakarken vücudum korkudan taş kesilmişti. İkisi de uzun boylu, benden en az bir karış uzun ve atletler gibi kaslılar. Ayrıca iyi giyimli oldukları için zengin çocukları olduklarını düşündüm. Onları daha önce gördüğüme eminim ve burada okula gittiklerinden yüzde yüz eminim. Yukarıdaki loş ışıkta bile, birinin sarışın ve delici yeşil gözlü, diğerrinin kahverengi saçlı ve koyu renk gözlü olduğunu söyleyebilirim.

Farkında olmadan, o koyu kahverengi gözlerde kayboluyorum, derinlikleri beni içine çekiyor, nerede olduğumu ve ne yaptığımı bir anlığına unutmama izin veriyor.

Kahverengi gözlü adam arkadaşına "Sen burada kal, ben bununla ilgilenirim," diyor ve birden kendime geliyorum. Üzerimdeki büyüsü bozuldu ve tam daha fazla korkamayacağımı düşündüğüm anda bana doğru hamle yaptı. Uzun bacakları bana doğru kocaman adımlar atıyor. *Kahretsin*. Sanki beynim sonunda bedenime yetişiyor, hareket etmeye başlamazsam bagajdaki adam gibi olacağımı çok iyi biliyorum, donup kalıyorum.

Hiç düşünmeden dönüp kaçıyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, tek bildiğim uzaklaşmam gerektiği. Ayaklarım kaldırıma çarpıyor ve bacaklarımı beni daha önce hiç olmadığı kadar zorlamaları için zorlarken ciğerlerim yanıyor. Keşke yer beni bütünüyle yutsa ve beni bu yerden ve *benimle ilgilenmek* üzere olan adamdan uzaklaştırsa.

Arkama bakmayı reddederek, karanlık gecede koşuyorum, kaçmak için yeterince hızlı olduğumu umuyor ve dua ediyorum. Kendi hayatım ve büyükannemin hayatı için bu gece hayatta kalabilmeyi umuyorum.

İkinci Bölüm Cameron

Lanet olsun! Kimsenin burada olmaması gerekiyordu. Geldiğini nasıl duymadık? Bir fare gibi saklandı ve kim bilir ne kadar süre bizi izledi. Bacaklarımı daha hızlı gitmeye zorlayarak, az önce James'in cesedini Easton'ın bagajına attığımıza şahit olan hatunun peşine düştüm.

Yüzü gölgelerin arasında gizlenmiş olsa da, koşma şeklinden, uzun ipeksi sarı saçlarının

arkasına düşmesinden ve her adımda kışının hareket etmesinden genç olduğunu anlıyorum. Bahse girerim

güzel bir yüzü ve yumuşak
dudakları var.

*Onu şimdi öldürmek zorunda
olmam çok kötü.*

Babam polis şefi olabilir ama beni hapisten uzak tutmak için yapabileceği çok şey var. Bunu kendim halletmeliyim ve bu da bir tanık bırakamayacağım anlamına geliyor. Onu ortadan kaldırmam gerekecek.

Her saniye ona daha da yaklaşıyorum. O hızlı olabilir ama ben daha hızlı ve güçlüyüm. Farkına bile varmadan ona yetişiyorum. Nefes alışımı, ciğerlerine giren her nefesi duyabiliyorum. Tam arkasına geçtiğimde, parmaklarımı ince kolunun etrafına dolayarak onu geriye ve göğsüme doğru çekiyorum. Bir ölüm perisi gibi, mümkün olan en yüksek çığlığı atıyor, o kadar yüksek ki, bir an için kulaklarım çınlamaya başlıyor.

Çırpınarak uzaklaşmaya çalışıyor, ama ben sadece tutuşumu sıkılaştırıyorum ve onu yanımdaki çimenlik alana fırlatıyorum. O daha ayağa kalkamadan üzerine tırmanıp gövdesine oturuyorum. Kolumu kullanarak dirseğimi boğazına dayıyorum ve boştaki elimi ağzına götürüyorum.

Hakkını vermeliyim, o bir savaşçı, tıpkı bir at gibi altımda debeleniyor. Tırnakları kollarımı, omuzlarımı ve boynumu kesiyor. Sanki onu öldürmek üzereymişim gibi savaşıyor. Sanırım onu bu yüzden kovaladım. Ufacık tefecik bir şey, kısa boylu, kemiklerinde fazla et yok.

Tırnakları ön kolumun derinliklerine batıyor ve dişlerimin arasından bir tıslama sesi çıkarıyorum. Gerçek bir zarar vermeden önce boğazını serbest bırakıyorum ve kollarını toplayıp bedenlerimizin arasına sıkıştırıyorum. Kendimi vücudunun üzerine indirerek onu tamamen hareketsiz hale getiriyorum. Nedense bundan büyük bir heyecan duyuyorum. Aletim kotumun içinde çelik gibi sertleşiyor ve damarlarımı coşkulu bir zevk dalgası dolduruyor.

Yüzüm onunkinden birkaç santim uzaktayken, nemli alnına yapışmış sarı saç tellerini tarıyorum. Korku gibi kokuyor, ama bunun altında bir miktar vanilya ve tatlı bir şey yakalıyorum. Bir perdenin aralanması gibi, ona ilk kez gerçek anlamda bakabiliyorum.

Dikkatimi yüzüne odaklayarak boş gözlerle ona bakıyorum. Gözleri kocaman, içlerinde korku ve dehşet birikiyor, köşelerinden iri iri yaşlar dökülüyor. Korkudan altıma sıçsam da çok güzel, kesinlikle büyüleyici. Loş ışıktaki gözlerinin rengini tam olarak seçemiyorum, bu da onun çekiciliğini daha da artırıyor.

O benim için bir gizem gibi. Pandora'nın kutusu. Onda bir şeyler var ve tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Ama her ne ise, ilgimi çekiyor. Korkunç bir şekilde, ona olan ilgimi keşfedemeyeceğimi hatırlıyorum. Yanlış yerde ve yanlış zamanda tanıştığımız ortaya çıktı ve şimdi ondan kurtulmam gerekiyor, onu anlamam değil.

"Merak etme, çabucak halledeceğim.

Okumaya devam edin

Seni incitmek